

עיר וקדיש מן שמיא נחית

זי תשבת מפי זרעו

ספר
זוהר תהלים
מחולק ל-12 חודש

בוזוהר דא יפקון מן גלותא

חודש אייר

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

זוהר תהלים

צדק ומשפט מכון כסאך וגו' (פמ, טו): [זוהר ח"ג (דף רצא): זוהר

תהלים ספר שלישי | יח לחודש | מזמור פט

מִבּוֹן כְּסֶאֶךָ חֶסֶד וְאַמֶּת יִקְדְּמוּ פָנֶיךָ: מִן אֲשֶׁרִי הָעַם

— זוהר תהלים —

תקון הכסא של המלך קב והם ההתחלה והשלמות של כל האמונה, ובהם מתעטרים כל הדינים שלמעלה ושלמטה, והכל נעלם במשפט, וצדק ניזונת מזה המשפט, ולפעמים נקראת ומלכי צדק מלך שלם, וכאשר נתעוררים דינים ממשפט הם כולם רחמים וכולם בשלימות, שהוא ממתיק לצדק הזאת והדינים נמתקים, וכלם יורדים לעולם בהשלמת הרחמים, ובכן היא השעה של התחברות העולמות בחי' זכר עם בחי' נקבה, וכל העולמות ברחמים ובשמחה, וכאשר נתרבים פשעי העולם ונטמא המקדש, ובחי' הזכר נתרחק מבחי' הנקבה ונחש התקיף מתחיל להתעורר אוי לעולם שניזון בזמן ההוא מזאת הצדק, הרבה מחנות משחיתים נתעוררים בעולם, הרבה צדיקים נפטרים מהעולם, וכל זה למה, לפי שנתרחק בחי' הזכר מבחי' הנקבה, והמשפט אינו קרב בצדק הזאת, ועל זה כתוב (משלי יג) ויש נספה בלא משפט, שהמשפט נתרחק מן צדק הזאת ואינה נמתקת, והצדק יונקת ממקום אחר.

— זיו הזוהר —

קב. משפט היינו מדת הרחמים כולל עלמא דדכורא, וצדק היינו המלכות מדת הדין כולל עלמא דנוקבא, וענין זה הוא התחלת יסוד האמונה לגרום בעובדתנו הזדוגותם להמשיך שפע מן השמים: קבג. זה סמא"ל השטן המקטרג התובע תמיד דינים ועונשין:

תהלים ספר שלישי | יה לחודש | מזמור פט

יִדְעֵי תְרוּעָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{אֱלֹהֵינוּ} בְּאֹר פְּנִיךָ יִתְלַבֵּן: י' בְּשִׁמְךָ

— זוהר תהלים —

הקב"ה אינו יושב על כסא שהוא אלא בחותם הזה שהוא אמת
חסד ואמת יקדמו פניך (פמ, טז): [זוהר ח"ב (דף רכ): זוהר תורה]
פתח רבי אלעזר ואמר, כתוב (ישעי' טז) והוכן בחסד
כסא וישב עליו באמת באהל דוד שופט ודורש משפט
ומהיר צדק, הרי נתבאר שמצד הימין הוא [שלמעלה מעלה]
נתתקן הכסא למטה כדי שהרי הקב"ה התקין לכסא הזה
בחסד, וישב עליו באמת, שהוא תקון החותם של הכל, ואינו
יושב על כסא שהוא אלא בחותם הזה שהוא אמת, באהל
דוד, שהוא כסא הבית למטה, שופט ודורש משפט ומהיר
צדק, שופט מצד הדין, ודורש משפט מצד של רחמים,
ומהיר צדק, היינו כסא הדין שהוא בית דין שלמטה.

צִרְיָךְ לִכְנוֹן אֶת הַלֵּב וְהִרְצוֹן בְּקוֹלוֹת הַלָּלוּ, וְלַחֲזוֹר בְּתִשְׁבּוּבָה לִפְנֵי
רַבּוֹנָם. אֲזִי כְּשִׁישְׂרָאֵל מִתְקַנֵּים וּמִסְדְּרִים קוֹלוֹת בְּרִצּוֹן הַלֵּב
בְּרֹאֵי בְּשׁוֹפָר הֵזָה חוֹזֵר אוֹתוֹ שׁוֹפֵר עֲלָיוֹן

אֲשֶׁרִי הַעֵם יִדְעֵי תְרוּעָה וְגו' (פמ, טז): [זוהר ח"ג פ' אמור (דף צ"ח:)]
רבי אבא היה יושב לפני רבי שמעון. אמר לו, הרי
פעמים רבות שאלתי על השופר הזה מה זה אומר, ועד כאן
לא התישבתי בו. אמר לו, הרי נדאי זהו ברור הדבר,

זיו הזוהר

קכד. פי' מן ג' ספירות הראשונות נאצלת מדת המלכות, כידוע בסוד כתר
עליון איהו כתר מלכות ועלייהו אתמר מגיד מראשית אחרית:

— זוהר תהלים —

וְיִשְׂרָאֵל צְרִיכִים בְּיוֹם הַדִּין (הזה) שׁוֹפֵר וְלֹא קֶרֶן, מִשּׁוּם שֶׁקֶרֶן הָרִי נֹדֵעַ בְּאִיזָה מָקוֹם הִיא, וְלִהְדָּבֵק בְּדִין אֵינָנו רוֹצִים. אָכֵל הָרִי שְׁנִינוּ, בְּדִבְרִים וּבְמַעֲשִׂים צְרִיכִים לְהִרְאוֹת וּלְהַעִיר דְּבָרִים נִסְתָּרִים. בֹּא רֵאָה, כְּשֵׁאוֹתוֹ שׁוֹפֵר עֲלֵינוּ, שְׁבוּ הָאוֹר שֶׁל הַכֹּל, מִסְתַּלֵּק וְלֹא מֵאִיר לְבָנִים, אֲזִי מִתְעוֹרֵר הַדִּין, וְהַכְּסָאוֹת מִתְקַנְנִים לְבֵית הַדִּין, וְזֶה הַשׁוֹפֵר, נִקְרָא אֵילוּ שֶׁל יִצְחָק, תְּקִפּוּ שֶׁל יִצְחָק, תִּשְׁבַּחַת הָאֲבוֹת, כְּשֶׁמִּתְעַלֶּה אוֹתוֹ שׁוֹפֵר גָּדוֹל שְׁאִין מִיֵּנִיק אֶת הַבָּנִים, אֲזִי יִצְחָק מִתְחַזֵּק, וּמִתְתַּקֵּן לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם.

וּבְשִׁמְתַּעוֹרֵר הַשׁוֹפֵר הַזֶּה וּכְשֶׁבִנִּי אָדָם שָׁבִים מִחֻטְאֵיהֶם, צְרִיכִים לְהַשְׁפִּיעַ קוֹל שׁוֹפֵר מִמֶּטָּה, וְאוֹתוֹ קוֹל עוֹלָה לְמַעְלָה, אֲזִי מִתְעוֹרֵר שׁוֹפֵר אַחֵר עֲלֵינוּ, וּמִתְעוֹרֵר רַחֲמִים וּמִסְתַּלֵּק הַדִּין. וְצְרִיכִים לְהִרְאוֹת מַעֲשֵׂה בַשׁוֹפֵר, לְעוֹרֵר שׁוֹפֵר אַחֵר, וְלִהְיוֹצֵא בַשׁוֹפֵר הַזֶּה לְמֶטָּה אוֹתָם קוֹלוֹת, לְהִרְאוֹת שְׁכָל אוֹתָם קוֹלוֹת שֶׁלְמַעְלָה, שְׁכָלָם כְּלוּלִים בְּאוֹתוֹ שׁוֹפֵר עֲלֵינוּ, יִתְעוֹרְרוּ לְצֵאתָ. וּבְקוֹלוֹת הֵלְלוּ שֶׁלְמֶטָה נוֹתְנִים יִשְׂרָאֵל כַּח (לְרַחֲמִים מִלְמֶטָּה, וּמִתְעוֹרֵר הַשׁוֹפֵר הַגָּדוֹל) לְמַעְלָה, וְעַל כֵּן צְרִיכִים לְזַמֵּן שׁוֹפֵר בְּיוֹם הַזֶּה וְלַעֲרוֹךְ קוֹלוֹת, לְכַוֵּן בּוֹ כְּדִי לְעוֹרֵר שׁוֹפֵר אַחֵר, שְׁבוּ כְּלוּלִים הַקוֹלוֹת לְמַעְלָה (וּלְסֹדֵר קוֹלוֹת בַּשׁוֹפֵר).

סִדְרָה ראשונה - יוֹצֵא קוֹל וּמִתְעַטֵּר לְמַעְלָה, עוֹלָה רְקִיעִים, וְנִבְקָע בֵּין הָרִים רָמִים, וּמִגִּיעַ לְאַבְרָהָם וְשׁוֹרָה בְּרֵאשׁוֹ וּמִתְעַטֵּר, וְהוּא מִתְעוֹרֵר וּמִתְקִין אֶת הַכְּסֵא. וּבִסְפָּר

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

האגדה שנינו, בשעה שאותו קול ראשון עולה, מתעורר ומתעטר אברהם, ומתקין את הכסא, ופוקד עליו (אבא ואמא) אבא. בינתים עולה השני, התקיף (לחבר) לשבר את הדינים הקשים. וזה הסדר השני, אותו הקול שובר בכחו. ואז עולה, וכל הדינים שמתעוררים (שנקרים) לפניו נשברים, עד שעולה למקומו של יצחק. כיון שמתעורר יצחק ורואה את אברהם, מתקן את הכסא לעמד לפניו. אז נכנע, שובר את התקף הקשה. ובזה צריך מי שתוקע לכוון הלב והרצון, כדי לשבר הכח והתקף של הדין הקשה. זהו שכתוב (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה, יודעי תרועה ודאי. סדרה שלישית - יוצא קול ועולה, ובוקע כל אותם רקיעים, ומתעוררים רחמים, ומגיע אותו קול לראשו של יעקב, ויעקב מתעורר ורואה את אברהם מתתקן בצד האחר. אזי אוחזים שניהם ביצחק, זה מצד זה וזה מצד זה, ולא יכולים התקף שלו לצאת החוצה, ושלש הסדרות הללו הן סדרה אחת.

סדרה אחרת - קול יוצא ועולה, ונוטל את אברהם ממקומו, ומשפיע אותו למטה, למקום שהגבורות של יצחק שורים שם, ומקימים את אברהם בתוכם. סדרה שנייה - יוצא קול שבור, לא חזק כמו הראשון. לא שחלש אותו קול שתקע, אלא שאותו קול אינו אצל יצחק כבראשונה, ששם שורה התקף התקיף, אלא רק לאותם בית דין של מעלה שהם יותר רפים, וכלם רואים את אברהם אצלם, ונכנעים

— זוהר תהלים —

לפניו. בינתים סדרה שלישית - יוצא קול ועולה, ומתעטר בראשו של יעקב, ומשפיע אותו לאותו מקום שאותן הגבורות שורות, ועומד כנגדן, אברהם מצד זה ויעקב מצד זה, והם באמצע, ואז כלם נכנעים ונמצאים (ושוככים) במקומם. ואלו כלם סדר אחר שני.

סדרה אחרונה - שצריך להעלותם למקומם ולישב (ולישר) ביניהם את יצחק כמקדם, משום שאת זה צריך לישר במקומו, ולא יצא בגבורותיו החוצה, אז כל הדינים נכנעים, ומתעוררים רחמים. על כן צריך לכון את הלב והרצון בקולות הללו, ולחזור בתשובה לפני רבונו. אזי כשישראל מתקנים ומסדרים קולות ברצון הלב כראוי בשופר הזה, חוזר אותו שופר עליון. וכשחוזר, מעטר את יעקב, והכל נתקן. וכסא אחר עולה, ואז נמצאת שמחה בכל, והקדוש ברוך הוא מרחם על העולם. אשרי חלקם של ישראל שיודעים להנהיג ולמשך את רבונו מדין לרחמים, ולתקן את כל העולמות על ידיהם. בא ראה, כנגד זה נפתחים שלשה ספרים ביום זה, וכמו שרחמים מתעוררים והדינים הקשים נכנעים ונכנסים למקומם - כך הוא למטה כמו שלמעלה, הדינים הקשים נכנעים ומעברים מן העולם. ומי הם? אלו אותם רשעים גמורים, שהם דינים קשים שנכנעו והעברו מן העולם. ועל כן נכתבים ונחתמים וכו'. אמר רבי אבא, ודאי זהו ברור הדבר. ברוך הרחמן ששאלתי והרחתי את הדברים הללו.

וַיִּצְרֶיךָ בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שְׁאוֹתוֹ שֶׁתּוֹקַע שִׁידַע עֶקֶר הַדָּבָר וַיִּכּוֹן
בָּהּ בַּתְּרוּעָה וַיַּעֲשֶׂה הַדָּבָר בְּחֻכְמָה וְעַל זֶה כָּתוּב 'אֲשֶׁר־יִהְיֶה
יּוֹדְעֵי תְּרוּעָה'

אֲשֶׁר־יִדְעֵי תְרוּעָה וְגו' (פס', טז): [נזוהר ח"ג 9' בהעלותך (דף קמ"ט):] וְיִשְׂרָאֵל מִתְפַּלְלִים תִּפְּלָה בָּאוֹתוֹ יוֹם, וּמִבְקָשִׁים וּמִתַּחֲנֻנִּים לִפְנָיו, וְתוֹקְעִים בְּשׁוֹפָר, וְהַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חָס עֲלֵיהֶם וְהוֹפֵךְ דִּין לְרַחֲמִים, וְכָל עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים: (שם פט') אֲשֶׁר־יִדְעֵי תְרוּעָה. וְעַל זֶה צִרְיָךְ בָּאוֹתוֹ הַיּוֹם, שְׂאוֹתוֹ שֶׁתּוֹקַע שִׂידַע עֶקֶר הַדְּבָר, וַיִּכְוֶן בָּהּ בַּתְרוּעָה, וַיַּעֲשֶׂה הַדְּבָר בְּחֻכָּמָה, וְעַל זֶה כָּתוּב אֲשֶׁר־יִדְעֵי תְרוּעָה, וְלֹא כָתוּב תּוֹקְעֵי תְרוּעָה, וְהֵרִי נִתְבָּאֵר.

יגילון כל היום ובצדקתך ירומו: יח כי תפארת עזמו
אתה ובצנך (תרים) תרום קרננו: יט כי ליהוה
מגננו ולקדוש ישראל מלכנו: כ אז דברת בחזון
לחסידך ותאמר שויתי עזר על גבור הרימותי בחור
מעם: כא מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו:
כב אשר ידי תבון עמו אף זרועי תאמצנו: כג לא ישא
אזיב בו וכן עולה לא יעננו: כד ובתותי מפניו צריו
ומשנאיו אגוף: כה ואמונתו וחסדי עמו ובשמי תרום
קרנו: כו ושמתי בים ידו ובנהרות ימינו: כז הוא יקראני
אבי אתה אלי וצור ישועתי: כח אף אני כבוד אתנהו

— זוהר תהלים —

וכל אלו שיודעים סוד התרועה יתקרבו ללכת באור פניו של
הקב"ה וזה האור הראשון שגנו הקב"ה לצדיקים

אשרי העם ידעי תרועה וגו' (פט, מז): [זוהר ח"פ פ' פנחס (דף רל"א:)]
לא כתוב שומעי, או תוקעי תרועה, אלא ידעי תרועה.
בגלל (כגון) החכמים שדרים באויר של הארץ הקדושה, אלו
ידעי תרועה. סוד של התרועה, כמו שכתוב (תהלים ב) תרעם
בשכט ברזל. מי עם כישראל שיודעים סודות עליונים של
רבונו, לעלות לפניו ולהתקשר בו. וכל אלו שיודעים סוד
התרועה, יתקרבו ללכת באור פניו של הקדוש ברוך הוא. וזה
האור הראשון שגנו הקדוש ברוך הוא לצדיקים. ועל זה
צריך לדעת אותה.

עליזין למלכי ארץ: כט לעולם (אשמור) אשמר לו
חסדי ובריתי נאמנת לו: ל ושמתי לעד זרעו
ובסאו בימי שמים: לא אם יעזבו בניו תורתי
ובמשפטי לא ילכון: לב אם חקתי יחללו ומצותי
לא ישמרו: לג ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים
עונם: לד וחסדי לא אפיר מעמו ולא אשקר
באמונת: לה לא אחלל בריתי ומוצא שפתי לא
אשנה: לו אחת נשבעתי בקדשי אם לדוד אכזב:
לו זרעו לעולם יהיה ובסאו בשמש נגדי: לה ברוח
יבון עולם ועד בשחק נאמן סלה: מט ואתה
ונחת ותמאם התעברת עם משיחך: מ נארתה
ברית עבדך חללת לארץ נזרו: מא פרצת כל
גדרתיו שמת מבצרו מחתה: מב ששהו כל עבדי
דרך היה חרפה לשבניו: מג הרימות ימין צריו
השמחת כל אויביו: מד אף תשיב צור חרבו
ולא תקימותו בפלחמה: מה השבת מטהרו ובסאו
לארץ מגרתה: מו הקצרת ימי עלומי העמית
עליו בושח סלה: מז עד מה יהוה ^{אחוריה} תפטר
לנצח תבער כמו אש חמתך: מח זכר אני
מה חלד על מה שוא בראת כל בני אדם:

מט מי גבר יחיה ולא יראה מות ימלט נפשו מיד שאול
סלה: נ איה חסדיך הראשנים ארני נשבעת לדוד

— זוהר תהלים —

שפמה צדדים ודרגות יש ליצר הרע יש לו שבעה שמות: אלו
הם שבעה שמות כנגד שבע דרגות של ההיכלות שלו

מי גבר יחיה ולא יראה מות וגו' (פט, מט): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף
רט"ב:)] בא וראה, דוד היה קיומו נעוץ במקור של מים
נובעים, וכשנדחה לארץ אחרת וצערו אותו, ולפי צערו
נדחה מהארץ הקדושה - אף על גב שירד מדרגתו לדרגה
תחתונה עמד בקיומו, ולא נכנס לצד האחר ונשמר ממנו. מה
כתוב? (שמואל א כ) ואולם חי ה' וחי נפשך כי כפשע ביני ובין
המות. שהרי ירד בדרגתו עד שהיה בו השעור הזה. ואשרי
חלקו של מי שנשמר מאותו הצד הרע, ומכל דרגותיו של
אותו הצד שנמצאים בעולם.

שפמה צדדים ודרגות יש ליצר הרע: נחש עקלתון, שטן,
מלאך המות, יצר הרע. והרי פרשוה. שאף על גב
שנקרא בשמות הללו, יש לו שבעה שמות: שטן, טמא,
שונא, אכן מכשול, ערל, רע, צפוני. אלו הם שבעה שמות
כנגד שבע דרגות של ההיכלות שלו, שכלם מצד הטמאה כפי
שאמרנו. כנגד שבעה השמות הללו, אותם שנקרא בהם
גיהנם, המקום שבו נדונים הרשעים של העולם, ואלו הם:
בור, שחת, דומה, טיט הין, שאול, צלמות, ארץ תחתית. כל
אלו שבעת מדורי הגיהנם כנגד שבעת השמות הללו שיש

בְּאִמּוֹנֶתְךָ: נֹא זָכַר אֲדֹנִי חֲרַפְתָּ עֲבָדֶיךָ שְׁאֵתִי בַּחֲקִין כָּל
 רַבִּים עַמִּים: נֹב אֲשֶׁר חָרְפוּ אוֹיְבֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲשֶׁר
 חָרְפוּ עֲקֻבוֹת מְשִׁיחֶךָ: נֹב בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן
 וְאָמֵן:

— זוהר תהלים —

לִיצַר הָרַע. וְהָרִי בְּאֶרְנו, שְׁכֻמו שֵׁיש דְּרָגוֹת וְהִיכְלוֹת לְצַד
 הַקְדָּשָׁה - כֵּן גַּם לְצַד הַטְּמָאָה. וְכָלֶם נִמְצָאִים וְשׁוֹלְטִים
 בְּעוֹלָם בְּצַד (הַשְּׂמָאל) הַטְּמָאָה. שְׁבַעַה הִיכְלוֹת הֵם, שֶׁהֵם כְּנֻגָּד
 שְׁבַעַה שְׁמוֹת, שְׁבָהֶם נִקְרָא גִיְהֵנֶם (יצר הרע). וְכָלֶם עוֹמְדִים
 (לְהַשְׁטִין רַע) לְדוֹן וּלְטַמָּא אֶת אוֹתָם הָרָשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם שֶׁדָּבֵק
 בָּהֶם, וְלֹא שֶׁמְרוּ אֶת דְּרִכֵּיהֶם מִמֶּנּוּ כְּשֶׁהֵם בְּעוֹלָם הַזֶּה.

שְׁהָרִי מִי שְׁזוּכָה לְהַטְהֵר בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּצַד הַטְּהָרָה,
 מְטַהֲרִים אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ מָקוֹם שֶׁנִּקְרָא סוּד הָאֱמוּנָה.
 שְׁכֻמָּה דְּרָגוֹת הֵן וְכֻמָּה מְמַנִּים, שְׁכָלֶם עוֹמְדִים לְקֶרֶב בְּנֵי
 אָדָם לְעִבּוּדַת הַקְדָּוֶשׁ בְּרוּךְ הוּא וּלְטַהֵר אוֹתָם, וּמִי שֶׁבֹא
 לְהַטְמָא, מְטַמָּאִים אוֹתוֹ בְּצַד הָאֲחֵר הַזֶּה, שֶׁהוּא טְמָא. שְׁהָרִי
 כְּמָה דְּרָגוֹת וְכֻמָּה מְמַנִּים, כָּלֶם עוֹמְדִים כְּדִי לְטַמָּא בְּנֵי אָדָם.
 מִי שֶׁקָּרֵב אֲלֵיהֶם וּבֹא לְהַמְשִׁךְ אַחֵר אוֹתוֹ הַצַּד הָרַע, עָלָיו
 כְּתוּב (תהלים פט) מִי גִבֹר יִחְיֶה וְלֹא יִרְאֶה מוֹת יִמְלִט נַפְשׁוֹ וְגו'.
 מִי הוּא הָאָדָם שֶׁנִּבְרָא בְּעוֹלָם שֶׁלֹּא יִרְאֶה מוֹת? אוֹתוֹ שְׁכָל
 הָעוֹלָם נִמְשָׁכִים אַחֲרָיו. שְׁהָרִי בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁבֹא אָדָם לְתַת
 חֲשָׁבוֹן לִפְנֵי רַבּוֹנו, טָרֵם שֶׁיֵּצֵא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, רוֹאֶה אוֹתוֹ,
 וְהָרִי בְּאֶרְנו.

ספר רביעי

יט לחודש

צ א תַּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים תחת כעל חכמות
ובעל תבניות כולם אֲדָנִי מֶעֶזְרָא
 אֲתָה חַיִּיתָ לָנוּ בְּדֹר וָדֹר: ב בְּטָרִם חָרִים יִלְדֵנוּ
 וְתַחֲוִיל אֶרֶץ וְתַבַּל וּמַעֲזֹלָם עַד עוֹלָם אֲתָה אֵל:
 ג תָּשֵׁב אֲנֹשׁ עַד דָּבָא וְתֹאמַר שׁוּבוּ בְּנֵי אָדָם: ד בִּי
 אֵלֶּךְ שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ בְּיוֹם אֲתָמוּל בִּי יַעֲבֹר וְאַשְׁמֹרֶה
 בְּלִילָה: ה זְרַמְתָּם שָׁנָה יְהִיוּ בַּבֶּקֶר בַּחֲצִיר יַחֲלֹף:
 ו בַּבֶּקֶר יִצְיִץ וְחֲלֹף לְעֶרֶב יִמּוּלֵל וַיִּבֶשׁ: ז בִּי כְּלִינוּ
 בְּאַפֶּךָ וּבְחִמָּתְךָ נִבְחָלְנוּ: ח (שֶׁת) שִׁתָּה עֲזַנְתִּינוּ לְנִגְדֶּךָ
 עֲלִמֵנוּ לְמֵאוֹר פְּנִיךָ: ט בִּי כָּל יְמִינוּ פָּנוּ בְּעִבְרַתְךָ
 כְּלִינוּ שָׁנִינוּ כְּמוֹ הֶגְהָ: י יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׂבָעִים

⋯⋯⋯ ⋈ שימוש תהלים ⋈ ⋯⋯⋯

לאריה

תפלה למושה (צ, א): [שימוש תהלים לפרק צ] שם שלו שד"י. ש' מן
 ת' "תפלה באותיות ש"ת, ד' הוא מן "מעון בחלוף דמ"ת, י' מן א'
 ד"אתה באי"ק. אמור אותנו עם מזמור.

⋯⋯⋯ ⋈ זוהר תהלים ⋈ ⋯⋯⋯

ימי אדם הם נגד ספירות שלמעלה

ימי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׂבָעִים שָׁנָה וְגו' (צ, י): [זוהר ח"א פ'שנת חיי

שָׁנָה וְאֵם בְּנִבּוּרֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרַחֲבָם עֲמַל וְאֹנָן בִּי
גִזְ חִישׁ וְנִעְפָּה: יֵא מִי יוֹדֵעַ עִז אֶפְדָּ וּכִירָאֲתָדָ עֲבִרְתָּדָ:

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

שָׁרָה (דף קכג ע"א) בֹּא רֵאָה, הַיָּמִים שֶׁל אָדָם נִבְרָאוּ וְעָמְדוּ
בְּאוֹתָם הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת, כִּיּוֹן שֶׁהִסְתִּימוּ לְהִתְקַיֵּם בְּאוֹתָן
הַדְּרָגוֹת, שֶׁכְּתוּב (תהלים ז) יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבַעִים שָׁנָה וְגו'.

מִכָּאן וְהִלָּאָה אֵין דְּרָגָה לְהִתְקַיֵּם, וּמִשּׁוּם כֵּךְ וְרַחֲבָם עֲמַל
וְאֹנָן, וְהֵם כֹּלָא הִיוּ.

יָמֵי הַצְדִּיקִים נִתְקִימוּ

יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבַעִים שָׁנָה וְגו' (ז, י): נְזוּהַר ח"א פְּרָשֶׁת וַיְחִי
(דף ריז ע"ב) אָבֵל אוֹתָם הַיָּמִים שֶׁל הַצְדִּיקִים הִיוּ וְהִתְקִימוּ,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיְהִי חַיִּי שָׁרָה, וְכֵן וְאַלֶּה יָמֵי שְׁנֵי חַיֵּי אַבְרָהָם.
וְאֵם תֹּאמַר, כֵּךְ גַּם כְּתוּב בִּישְׁמַעֲאֵל, שֶׁכְּתוּב (בראשית כה) שְׁנֵי
חַיֵּי יִשְׁמַעֲאֵל? אֵלָּא שֶׁחֲזָר בְּתִשְׁבּוּבָה, וְעַל כֵּן קָרָא בִּימֵיו וַיְהִי.

יוֹם שֶׁקָּרַב קִצּוֹ נִקְרָא יוֹם ה'

יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבַעִים שָׁנָה וְגו' (ז, י): אָמַר רַבִּי יְהוּדָה,
בְּשַׁעָה שֶׁנִּלְכְּדוֹת רַגְלֵי בְנֵי הָאָדָם וַיָּמִיו מִתְקַרְבִּים, אוֹתוֹ
יוֹם נִקְרָא יוֹם ה' לְהָשִׁיב רוּחוֹ אֵלָיו. שְׁנִינוּ, בְּאוֹתָהּ שַׁעָה פּוֹקֵד
אוֹתוֹ הַכֶּתֶר הַקָּדוֹשׁ עַל רוּחוֹ, וּמִיָּהוּ? שֶׁכְּתוּב (תהלים ז) יָמֵי
שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבַעִים שָׁנָה. וְהִיא כְּתָר שֶׁל שְׁבִיעֵי שֶׁל הַכֹּל.

מִצַּד הַגְּבוּרָה יֵשׁ לוֹ שְׁמוֹנִים שָׁנָה

יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבַעִים שָׁנָה וְגו' (ז, י): וְאֵם מִצַּד הַגְּבוּרָה

— זוהר תהלים —

הוא בא - כתוב ואם בגבורות שמים שנה, שכתב הגבורה
הוא הרי שמיני. מכאן והלאה אין מקום להמשך, כמו
שנאמר ורהבם עמל ואון. במקום שלא היה יסוד, הבנין לא
עומד.

שני חיי האדם תלויין ב"בהם" בספירות העליונות

ימי שנותינו בהם שבעים שנה (ז, י): [זוהר ח"א (דף רנז): זוהר תורה]
למדנו שמדרגת צד"ק, שהיא השביעית שנת
השמיטה שהיא באותה מדרגה נשתלמו ימי האדם, כאשר
נשלמו שבעים שנה כנגד שבע המדרגות, עשר לכל מדרגה,
זהו שכתוב: "ימי שנותינו בהם שבעים שנה", איזה "בהם",
באותן ימים ושנים שלמעלה.

בני חיי ומזוני תלויין בכתר והוא יכול להוסיף על הכל כרצונו
ואם בגבורת שמונים שנה (ז, י): [זוהר ח"א (דף רנז): זוהר תורה]
בוא וראה, בנים חיים ומזונות לא בזכות הדבר תולה,
והיינו סוד אותן ז' המדרגות שבהן זכות וחובה בסוד של
חסד וגבורה, שאם כן לא היה לו לאדם לחיות יותר משבעים
שנה, אלא במזל העליון הקדמון לכל הדבר תולה קני, ולפיכך
הוא מוסיף על ימי כל אדם כרצונו.

זיו הזוהר

קכה. זו מדת המלכות ספירה השביעית מן ספירת חסד: קכו. פי'
בספירת הבינה שהיא הקדמון לז' הספירות של ימי הבנין מעשה
בראשית:

יב לַמִּנּוֹת יָמִינוּ בֵּן הוֹדַע וְנָבֵא לִבְּב חֲכָמָה: יג שׁוֹכֵחַ
 יְהוָה עַד מָתִי וְהִנָּחֵם עַל עֲבָרֶיךָ: יד שְׁבַעֲנוּ
 בִּבְקָר חֲסִידֶךָ וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמַחָה בְּכָל יָמֵינוּ: טו שְׁמַחְנוּ
 בַּיּוֹמוֹת עֲנִיתָנוּ שָׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה: טז יִרְאֶה אֵל עֲבָרֶיךָ

— זוהר תהלים —

המלכות פוקדת את האדם להחזיר רוחו אליה
 אמר רבי יהודה, בשעה שנלכדות רגלי האנשים, ונגמרו ימי
 חייו, יום ההוא נקרא יום ה' להשיב רוחו אליו, למדנו
 שבשעה ההיא פוקד כתר הקדוש ההוא על רוחו, ומי הוא,
 היינו שכתוב: "יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבָעִים שָׁנָה", והוא כתר
 השביעי לכלשנו.

החי יותר משמונים שנה נשמתו מהבינה שהיא מידה
 השמינית מלמטה למעלה

וְאֵם בְּגִבּוֹרֶת שְׁמוֹנִים שָׁנָה (צ, י): [זוהר ח"א, פרשת ויחי (דף ריז):
 זוהר תורה] ואם מצד של גבורה הוא בא כתוב: "וְאֵם
 בְּגִבּוֹרֶת שְׁמוֹנִים שָׁנָה", כי הכתר של גבורה הוא שמיניסב
 מכאן ולהלאה אין מקום להמשך קצט כמ"ש: "וְרָהֲבָם עֲמָל
 וְאָוֶן", במקום שלא נודע היסוד, אין הבנין מתקיים.

— זיו הזהר —

קצו. זו המלכות: קכח. זו הבינה שהיא ספירה השמינית מלמטה
 למעלה: קכט. פי' שאחר שמנים שנה אין לומר עוד שתולה החיות
 בשיעור וקצבה, כיון שאין השגה שלנו מגעת שמה:

— תהלים ספר רביעי | יט לחודש | מזמור צ —

פַּעֲלֶךָ וַתִּרְרֶךָ עַל בְּנֵיהֶם: יי וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ
כּוֹנֵנָה: הקדוש ברוך הוא

— זוהר תהלים —

הַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת

וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ וְגו' (צ, יז): [זוהר ח"א פרשת ויחי (דף
ר"ז ע"ב)] הַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת בֵּין אוֹתָם שְׁשׁוּלָטִים בֵּימֵי
הַחֹל לְשַׁבָּת. וְכַשִּׁיּוּצָאֵת הַשַּׁבָּת, עוֹלָה מְגִינָהּ צַד אֶחָד מֵעֵין
הָרָעָה [ס"א מַשְׁחִית מִמֶּנָּה רע] שְׁרוּצָה לְשֹׁלֵט בְּשַׁעַת שִׁישְׁרָאֵל
אוֹמְרִים (תהלים צ) וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וְיוֹצֵא מֵאוֹתָהּ
דְּרָגָה שְׁנִקְרָאת שְׁמָאֵל [שאו"ל], וְרוּצָה לְהַתְּעָרֵב בְּזָרַע שֶׁל
יִשְׂרָאֵל וּלְשֹׁלֵט עַל יִשְׂרָאֵל.

עַל יְדֵי הַבְּדֵלָה נִכְנַע אוֹתוֹ צַד

וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ וְגו' (צ, יז): [זוהר ח"א פרשת בראשית
דף י"ז ע"ב)] וְיִשְׂרָאֵל עוֹשִׂים מַעֲשֵׂה בְּהֶדֶס וַיֵּינן וְאוֹמְרִים
הַבְּדֵלָה, וְנִפְרָד מֵהֶם, וּמָךְ אוֹתוֹ צַד וְנִכְנַס לְמִקְוָמוֹ בְּשָׂאוֹל,
בְּמִקְוָם שְׁקֶרֶחַ וְעֵדָתוֹ שָׁם, שְׁכָתוֹב (במדבר יט) וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל
אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׂאוֹלָה. וְהֵם לֹא יוֹרְדִים לְשָׁם עַד שְׁעוֹשִׂים
יִשְׂרָאֵל הַבְּדֵלָה מֵהֶם, שְׁכָתוֹב (שם) הַבְּדֵלוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה וְגו'.

הַכּוֹנֵנָה הַצְּרִיכָה

וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ וְגו' (צ, יז): [זוהר ח"ב פְּרָשַׁת יִתְרוֹ (דף
צג ע"ב)] וְאִם יִזְדַּמֵּן לוֹ מַעֲשֵׂה וּכְכּוֹן בּוֹ, צָדִיק הוּא. וְאִךְ

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

על גב שלא מכון בו, צדיק הוא, שעושה מצות אדונו. אבל לא נחשב כמי שעשה רצונו לשמה, ויכון בו ברצון של הסתכלות בכבוד רבונו, כמי שלא יודע לסבר סברא, שהרי ברצון תלוי הדבר לשמו. ובמעשה שלמטה לשמו, מתעלה המעשה למעלה ומתתקן כראוי.

רחמנא ליבא בעי

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו וגו' (צ, י'): כמו זה במעשה של הגוף נתקן מעשה הנפש באותו הרצון, שהרי הקדוש ברוך הוא רוצה את הלב והרצון של האדם, ואפלו כך, אם אין שם רצון של הלב, שהוא עקר הכל, על זה התפלל דוד ואמר, (תהלים צא) ומעשה ידינו כוננה עלינו וגו'. שהרי אין כל אדם חכם לשים רצון ולב לתקן הכל ויעשה מעשה של מצוה. על זה התפלל תפלה זו – ומעשה ידינו כוננה עלינו.

על ידי המעשה כאן מתקנים למעלה

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו וגו' (צ, י'): מה זה כוננה עלינו? כוננה והתקן תקונך למעלה כראוי. עלינו, אף על גב שאיננו יודעים לשים הרצון, אלא המעשה לבדו. מעשה ידינו כוננהו, למי? לאותה דרגה שצריך להתקן. כוננהו, את מי? בחבור אחד באבות, להיות מתקן בהם במעשה הזה כראוי.

שם י-ה-ו-ה

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו וגו' (צ, י'): נזכר חדש מדרש רות

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

[[דף צב ע"א]] פתח רבי ואמר, בסוד של יהוה. י' נקרא בדגמא, זה אלימלך. ה' נקרא בדגמא, זו נעמי. ולמה נקראת שמה נעמי? שנאמר ויהי נעם ה' אלהינו עלינו וגו'. ו"ה דגמא, זו רות ובכלה.

רות היא תור

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו וגו' (צ, יז): רות הפכה שמה לתור, שנאמר (בראשית טו) ותור וגזל. (שיר השירים ב) יונתי בחגי הסלע בסתר המדרגה הראיני את מראיך השמיעני את קולך כי קולך ערב ומראיך נאווה.

על מעשים טובים שזכן שם ה'

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו וגו' (צ, יז): פתח ואמר, ומה זה ומעשה ידינו כוננה עלינו? זה המעשה שיעשה האדם. אם הם מעשים טובים - ישכן עליו הויה, ואם לא - יסתלק ממנו, שנאמר (משלי יד) חכמות נשים בנתה ביתה ואולת בידיה תהרסנו. חכמות נשים - זו הנשמה והנפש. ואולת - זו נפש השמאלית שנקראת ערפה.

כשישן רוחו עולה

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו וגו' (צ, יז): [זוהר חזש מדרש רות דף קא ע"א]] כשאדם בעולם הזה ישן במטתו, רוחו משוטטת והולכת, ורצונו לעלות בכל לילה. וכמה ממנים מגנים עומדים בכל רקיע ורקיע.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

בְּרָקִיעַ הָעֲלִיוֹן יֵשׁ מְלָאכִים שֶׁל אֵשׁ

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּגּו' (צ, י"ו): שֶׁאָמַר רַבִּי נְחוֹנְיָא, סָח לִי בֶן גָּאִים, כְּשֶׁעָלִיתִי לָרָקִיעַ, בְּרָקִיעַ הָעֲלִיוֹן מְצֹאֲתֵי מְלָאכִים שָׂרָפִים, כָּלֶם כְּמֵרָאָה הַלְפִידִים, וְגִלְגְּלֵי אֵשׁ סוֹבְבִים אוֹתָם, וְגִבּוֹתָם כְּגִחְלֵי אֵשׁ, וְשִׁנֵּיהֶם וְעֵינֵיהֶם שְׂבִיבִים שֶׁל אֵשׁ, הַכְּסוֹת שְׁלָהֶם אֵשׁ לוֹהֶטֶת, וְעָלִיהֶם מְמַנָּה אֶחָד, הַדּוֹמִיעַם שְׁמוֹ.

מִי נָתַן יְלֹוד אִשָּׁה בֵּינֵינוּ

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּגּו' (צ, י"ו): כְּשֶׁרָאוּ אוֹתֵי שֵׁם, אָמְרוּ: מִי נָתַן יְלֹוד אִשָּׁה בֵּינֵינוּ בְּמָקוֹם הַזֶּה? פָּחַדְתִּי מִמֶּנּוּ, וְהִזְכַּרְתִּי אוֹתֵיּוֹת הַשֵּׁם, כְּשֶׁרָאִיתִי שְׁמִבְקָשִׁים לְשׁוֹרֵף אוֹתִי בְּהֶבֶל פִּיהֶם, וְעָמְדוֹ כָּלֶם. אָמַר לִי אוֹתוֹ הַשֹּׁר הַגָּדוֹל הַמְּמַנָּה עָלֵיהֶם: מִי אֵתָהּ? אָמַרְתִּי לוֹ שְׁמִי.

כָּל בָּאֵי עוֹלָם עוֹבְרִים לְפָנָיו

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּגּו' (צ, י"ו): אָמַר לִי: אֵי יָדִיד, כָּל בָּאֵי עוֹלָם עוֹבְרִים עַל יְדֵי כָּכָל לִילָה וְלִילָה, בְּשַׁעַה שְׁבָאִים לְשָׁכַב עַל מְטוֹתֵיהֶם, וּמְפַקִּידִים רוּחַם בְּיַד אֲדוֹן עוֹלָם. מִיָּד פּוֹרְחִים מֵהֶם, וְעוֹלִים לְפָנָיו.

לֹא הִכְנִיס אֶת כּוֹלָם

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּגּו' (צ, י"ו): וְכָל הָרוּחוֹת לְפָנָי,

— זוהר תהלים —

וְלֹא נָתַן לִי רְשׁוֹת לְהַכְנִיס אֶלָּא אוֹתָם הַכְּתוּבִים לְפָנַי. חוץ
מֵאוֹתָם שֶׁעָשׂוּ מִצְוֹת לְפָנָיו בַּיּוֹם, עֲדִין אָנוּ מִבְּקָשִׁים
וּמִחִפּוּשִׁים אַחַר רֵיהֶם.

שס"ה היכלות

וַיְהִי נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּגּו' (ז, י): נִשְׁאַתִּי עֵינַי, רְאִיתִי
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים וַחֲמִשָּׁה הַיְּכָלוֹת, כַּמְנִין יְמוֹת
הַחֲמָה. וְכֻלָּם לְצַד מִזְרַח, וְאַרְבָּעָה שְׁעָרִים בְּכָל הַיְּכָל וְהַיְּכָל,
וְכַמָּה מְמֻנִים וּמִשְׁרָתִים עֲלֵיהֶם, וְכֻלָּם דְּמוּת אַחַת לָהֶם,
וְקוֹרְאִים לָהֶם מִשְׁרָתִי מִזְרַח. וְכֵן לְצַד דְּרוֹם.

שער אחד גבוה

וַיְהִי נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּגּו' (ז, י): חוץ מִמָּה
שֶׁרְאִיתִי לְאוֹתוֹ צֶד שֶׁעַר גְּבוּהָ עַד מְאֹד מִכָּל
הַשְּׁעָרִים. שְׁאַלְתִּי עַל הַשְּׁעַר הַהוּא. אָמַר לִי: אֵי יָדִיד,
בַּשְּׁעַר הַזֶּה עוֹבְרִים כָּל בְּעָלֵי צֶעַר, וְכָל בְּעָלֵי דְמָעָה,
מִצֶּעַר אֲמוֹת הָעוֹלָם. וְכָל אוֹתָם בְּעָלֵי תְשׁוּבָה, כָּלָם
נִכְנָסִים בַּשְּׁעַר זֶה.

שער שנפתח רק בזמנים ידועים

וַיְהִי נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּגּו' (ז, י): לְמַעַלָּה מִזֶּה הַשְּׁעַר
נִגְלָה לְפָנַי שְׁעַר גָּדוֹל, וַעֲשָׂרָה שְׁעָרִים סְבִיבָיו. שְׁאַלְתִּי
עָלָיו. אָמַר לִי, הַשְּׁעַר הַזֶּה אֵין לִי רְשׁוֹת עָלָיו, וְלֹא נִפְתָּח אֶלָּא
בְּרָאשֵׁי חֳדָשִׁים וְשַׁבָּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים. בְּאוֹתוֹ זְמַן, כְּשֶׁנִּכְנָס

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

שבת, או ראש חודש, או מועד, קול מתפוצץ בכל אותם רקיעים, ואומר, (ישעיה כו) פתחו שערים ויבא גוי צדיק שמר אַמְנִים.

בזמן ההוא מתלבשים בלבושיהם שבעולם הזה

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו וגו' (צ, יי): מפני שכל הרוחות שבגן עדן שבארץ, כל ימי השבוע עומדות שם, ומטילות בתוכו. ובאותו זמן ובאותו רקיע שעל גבי גן עדן שבארץ, שבאותם שערים נפתחות ד' חלונות, רשומות בד' אותיות של השם המפרש, הוא המיוחד בגנוי מרומים, וכל אותם הרוחות מתלבשות בלבוש יקר באותו גן עדן, כדמות אותו עולם שהיו עומדות במלבוש בשר מטפה סרוחה.

החלונות נפתחים וכלם עולים למעלה

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו וגו' (צ, יי): ובשעה שהחלונות נפתחים, כלם פושטים מלבושיהם, ופורחים למעלה באותם חלונות, ועולות במקום הזה. וששה בעלי כנפים, וכמה ממנים עמהם, פותחים השער הזה. וכל אלו העשרה שערים, הרוחות נכנסות לשם בחדוה ועולות למעלה. וכן כל רקיע ורקיע בדרך זה, בשלום ובשמחה רבה.

אלו עולות ואלו יורדות

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו וגו' (צ, יי): בשעה שאלו הרוחות עולות, רוחות אחרות יורדות, שנתוספו בין החיים

— זוהר תהלים —

באותו העולם. אלו עולות, ואלו יורדות. באותו מקום שִׁיָּרְדוּ
אלו מָשָׁם, שָׁם חונות האחרות, ואין המקום נשָׂא פָּנָיו.

הנשמה יתרה עולה בשעת ויהי נעם

וַיְהִי נֶעֱמַ אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וְגו' (צ, יז): בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת,
בְּשַׁעַה שִׁישְׁרָאֵל אוֹמְרִים וַיְהִי נֶעֱמַ ה' אֱלֹהֵינוּ כו',
אוֹתָם הָרוּחוֹת שִׁיָּרְדוּ לָהֶם בְּשַׁבָּת, עולות. אלו עולות, ואלו
יורדות. אלו עולות במקומן, ואלו יורדות למקומן. וכן תמיד
בְּעֵינֵי זֶה.

עולם הבא עולם הבינה נקראת נועם

וַיְהִי נֶעֱמַ אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ (צ, יז): [זוהר ח"א, פרשת ויחי (דף ריז):
זוהר תורה] אמר יהודי ההוא, כתוב: "דְּרָכֶיהָ דְּרָכֵי נֶעֱמַ
וְגו'" (משלי ג, יז), עולם הבא נקרא נעם, וכאשר נתעורר
עולם הבא, כל חדוה וכל טוב וכל הארות וכל חירות
שבְּעוֹלָם נִתְעוֹרֵר, ולפיכך נקרא נעם.

**אנו מתפללים במוצאי שבת ש"נועם" תשרה עלינו וניצל
מהגיהנם**

וַיְהִי נֶעֱמַ אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ (צ, יז): [זוהר ח"א, מקץ (דף קצז): זוהר
תורה] ועל זה למדנו, שרשעי הגיהנם בשעת כניסת שבת
נוחים כלם, ויש להם חירות ומנוחה, ובשעה של מוצאי

זיו הזוהר

קל. זה עולם הבינה:

— זוהר תהלים —

שבת, נצרך לנו לעורר חירות העליונה עלינו, שננצל מעונש
ההוא של הרשעים שחוזרים ונידונים משעה ההיא ולהלאה,
ונצרך לנו להתפלל ולומר "וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ
וְגו'" קלא, זה הוא נעם העליון, חירות של הכל, וזהו שכתוב:
"דְּרָכֶיהָ דְּרָכֵי נֶעַם וְגו'".

בעשית מצוה למטה לשמה מתעלה העשיה למעלה

וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ (ז', י'): בוא וראה, אם נזדמן
לו לאדם עשיית מצוה ויכוון בה זכאי הוא, ואף גם
אם אינו מכוון בה זכאי הוא, כיון שעושה מצות רבונו,
אבל אינו חשוב כמי שעושה ברצון הלב לשמה, ומכוון
בה במחשבה של הסתכלות בכבוד רבונו, שהרי ברצון
הלב ובמחשבת המוח תולה הענין של לשמה, ובעשיה
שלמטה לשמה נתעלה העשיה למעלה, ועושה התיקון
כראוי.

דוד התפלל שיתקבל אפילו ללא כוונה

וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ (י', י'): כדמיון זה במעשה הגוף
נתתקן מעשה הנפש על ידי הרצון והמחשבה ההוא,
כיון שהקדוש ברוך הוא חפץ ברצון הלב ומחשבת המוח
של האדם, ואפילו הכי אם חסר רצון הלב ומחשבת המוח
שהוא העיקר, על זה התפלל דוד ואמר: "וּמַעֲשֵׂה יְדֵינִי

זיו הזוהר

קלא. רצה לומר אדני מלכות, אלהינו בינה:

⚡ ————— ⚡ זוהר תהלים ⚡ ————— ⚡

כֹּונָנָה עֲלִינוּ וְגו', שהרי אין כל אדם מבין לעשות ברצון הלב ומחשבת המוח לגרום תיקון הראוי, והוא יעשה המצוה [בלי כונה הראויה], ועל זה התפלל דוד תפלה זו.

תְּשָׁלִים אֶת הַתְּקוּן וְתַחֲשֹׁב כְּאֵלוּ עֲשִׂינוּ בְּעֲצָמֵנוּ אֶת הַתְּקוּן
וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כֹּונָנָה עֲלִינוּ וְגו' (צ, יז): [זוהר ח"ב, יתרו (דף
צג:)] "וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כֹּונָנָה עֲלִינוּ", מהו "כֹּונָנָה
עֲלִינוּ", שהקדוש ברוך הוא יכונן ויתקן התיקון למעלה
כראוי, "עֲלִינוּ", אף על פי שאין אנו יודעים לכוון
הכונות, אלא שאנו עושים העשיה בלבד, "וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ
כֹּונָנָהוּ", למי, לאותה המדרגה שנצרך להגיע אליה
התיקון, "כֹּונָנָהוּ" קלב בחבור אחד עם האבות, שתהיה
מתתקנת עמהם כראוי על ידי עשיית מצוה זו.

זיו הזוהר

קלב. זו המלכות לחבר אותה עם האבות, פי' עם חסד גבורה תפארת
עלמא דדכורא לקבל שפע עבור בניה וכל התבל:

צא א יֵשֶׁב בְּסֶתֶר עֲלִיּוֹן בְּצֵל שְׁדֵי יִתְלוֹנֵן: ב אִמֹר
 לִיהוֹנָאֵם ^{אֵלֶּיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ} מִחֲסֵי וּמִצִּדְתֵּי אֱלֹהֵי אֲבֹתָם ^{הַקֹּדֶם בְּעֵל הַבְּרִית}

❧ ————— ❧ **שימוש תהלים** ❧ ————— ❧

לרוח רעה

יושב בסתר עליון (צא, א): [שימוש תהלים לפרק צא] לאריה או לרוח רעה ויברחו. ואחר שאמרת שני מזמורים הללו תאמר. יהי רצון מלפניך אל שדי הגדול הגבור והנורא שתדחה רוח רעה מעל (פלוגי) ותשלח לו רפואה שלימה בקרוב ותחזירהו לבריאותו ותענה אותו כמו שענית למשה עבדך בשירה הזאת. ותעלה תפלתו לפניך כמו שהיה עולה עשן קטורת לפניך מעל גבי המזבח אמן אמן אמן סלה סלה סלה. ועוד כתוב כל המזמור הזה למפרע ותן אותו אחורי פתח הבית ותנצל מכל רע. והשם שלו א"ל. יוצא מן א' ד"אורך ימים באי"ק, ל' מן "עליון.

❧ ————— ❧ **זוהר תהלים** ❧ ————— ❧

צֵל ש ל ש-ד-י"י שהוא נִקְרָא אוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ

יֵשֶׁב בְּסֶתֶר עֲלִיּוֹן וגו' (צא, א): [תיקוני זוהר (תיקון ס"ב) זוהר תורה] יֵשֶׁב בְּסֶתֶר עֲלִיּוֹן בְּצֵל שְׁדֵי יִתְלוֹנֵן. כתוב (משלי כב) ערום ראה רעה ונסתר, במה נסתר האיש מאותן הדינים והקטרוגים שלא ישלטו עליו, בתשובה, זה הוא שאמר הכתוב יושב בסתר עליון, זו אם העליונה שהיא הבינה עולם הנסתר, עליון ממנה עולם החכמה שאינו ניכר אלא בהבינה, בצל שדי יתלונן, זו אם התחתונה צל של שד"י שהוא נקרא אות ברית קודש ונאמר בו אך בצלם יתהלך איש, וזו שכינה התחתונה שהיא צלמו של הקב"ה.

בו: ג כי הוא יצילך מפח יקוש מן־כר חזות:
 ד באברתו יסך לך ותחת בנפיו תחסה צנה וסחרה
 אמתו: ה לא תירא מפחד לילה מחץ יעוף יומם:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ובזו הדגמא ביום יאמרו: אם תזכה בתורה כל אות ואות
 תהיה מלאך שיעזרך במקום הזה

לא תירא מפחד לילה (צא, ה): [זוהר חדש, מדרש רות (דף צב.)] פתח
 ואמר, מה זה שאמר (שיר ב) הראני את מראיך? כשנעשה
 אדם מטפה בשלית אמו, כמו שמתגדל (אחר ארבעים יום שנברא)
 - מכניס בו הקדוש ברוך הוא מעט מעט רוח ונפש, ונר נתן
 על ראשו בלילה, שנאמר (איוב כט) בהלו נרו עלי ראשי.
 ועמוד אור ביום, שנאמר (שמות יד) ויסע עמוד הענן וגו', (שם
 יג) ולילה בעמוד אש כו' ללכת יומם ולילה. ונאמר (משלי ו)
 כי נר מצוה ותורה אור. ומלמדים אותו את כל התורה,
 ומלמדים אותו את כל המצוות, ואומרים לו: ראה, שזוהי
 דרך עקלתון, שנקראת לילה. ובמקום הזה יכניסו כל נפש
 של האיש, שנאמר (איוב ג) קטן וגדול שם הוא ועבד חפשי
 מאדוניו. ומראים לו בעמוד של אש, שהוא על ראשו, כמה
 דבים ונמרים ואריות ומלאכי חבלה שיושבים שם. ושם
 הכלב. ועל זה אמר דוד (תהלים כב) הצילה מחרב נפשי מיד
 כלב יחידתי. והמקום הזה הוא חשך, ומלאכי החבלה
 קוראים אותם לילות. ועל זה אמר מפחד בלילות. לילות
 ממש נקראו.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

ואומרים לו: אם תזכה למצוות, כל מצוה ומצוה יעשו לך ממנה מלאך טוב. ובזמן שתכנס למקום הזה ותזכה למצוות, יאמרו: סלו סלו פנו דרך הרימו מכשול מדרך פלוני זה, ולא ישלטו עליך (מלאכי חבלה). ובזו הדגמא ביום, יאמרו: אם תזכה בתורה, כל אות ואות תהיה מלאך, שיעזורך במקום הזה. והתורה שנקראת דרך, תלך בדרך הזו, שלא ישלטו עליך. ועל כן אמר לנחותם הדרך. ואחר זה יראו לו גן העדן, וכל חלק וחלק שיש לצדיק בפני עצמו. ומשביעים אותו שיקים כל התורה. ואחר כן יאמרו לו, (בראשית יב) ויאמר ה' אל אברהם לך לך וגו', (שם) ואעשך לגוי גדול וגו'. ויאמר ה' אל אברהם - זו הנשמה, שהיא אב לרוח ורם לגוף. לך לך מארצך - זה גן העדן. וממולדתך - זו בטן האם, של בשר ודם. ומבית - זו השכינה. אביך - זה הקדוש ברוך הוא. שאין אביו אלא הקדוש ברוך הוא, ואין אמו אלא כנסת ישראל. אל הארץ - זה העולם השפל. ונותנים לו שבע ברכות כמו שאמרנו לעיל, מואעשך וגו', עד כל משפחות האדמה וגו'.

אם האדם יזכה, ויהיה צדיק, ומכיר את שם הקדוש ברוך הוא - מה אומרים לו כשמתלק מן העולם? (תהלים צא) לא תירא מפחד לילה וגו', (שם) על כפים ישאונך פן תגף באבן. מן האבן של דרך עקלתון. רגלך כו', עד כי ידע שמי. ואם אדם לא יזכה לתורה ולמעשים טובים - כשיתלק מן העולם, יפנס לדרך החשוכה שאמרנו, ומזדעזעים כל מי

ו מְדַבֵּר בְּאֵפֶל יְהוֹלֵךְ מִקְטָב וְשׁוֹר צְהָרִים:

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

שִׁישְׁנוּ בְּאוֹתוֹ הַמָּקוֹם, וַיֹּאמְרוּ: הֲזֹאת נַעֲמִי, שֶׁהִלְכָה בַּדֶּרֶךְ
הַזֶּה מְלֵאָה כָּל טוֹב, מְלֵאָה מִתּוֹרָה? עֲמוּד הָעֵנָן שֶׁהָאִיר לָהּ
בַּמָּקוֹם הַזֶּה לָלֶכֶת בַּיּוֹם, וְעֲמוּד הָאֵשׁ לְהָאִיר לָהּ לָלֶכֶת
בַּמָּקוֹם הַזֶּה בַּלַּיְלָה, וְעַם בַּעֲלָהּ, נִשְׁמָה לְנִשְׁמָה? הִיא
מְשִׁיבָה וְאוֹמֶרֶת, (רות א) אֵל תִּקְרָאנָה לִי נַעֲמִי, קְרָאנָה לִי מָרָה,
כִּי הֵמֶר שָׁדִי לִי מָאֵד. שֶׁהִנְעִיל אוֹתִי בְּגוֹף רַע. אֲנִי מְלֵאָה
הִלְכָתִי בַּמָּקוֹם הַזֶּה, וְרִיקָם הִשְׁיבָנִי ה'. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה הִיא
אוֹמֶרֶת, שְׁבָנָה בְּנִתִי וְגו', שֶׁנֶּאֱמַר וַתֹּאמֶר נַעֲמִי לְכַלְתִּיהָ שְׁבָנָה
בְּנִתִי. מְשִׁיבָה רות הַנֶּפֶשׁ הַקְּדוּשָׁה וְאוֹמֶרֶת, אֵל תִּפְגְּעִי בִּי
לְעֹזְבִךְ לְשׁוֹב מֵאַחֲרֶיךָ כִּי אֵל אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלַי וּבִאֲשֶׁר תִּלְכִּי
אֵלַיִן וְכו'. אֲבָל עֲרָפָה, הַנֶּפֶשׁ שֶׁהִיא צַד הַשְּׂמָאל, הוֹלֶכֶת
לְגוֹף וּמִתְאַבֶּלֶת עָלָיו, שֶׁנֶּאֱמַר (איוב יד) אֵן בְּשָׂרוֹ עָלָיו יִכָּאֵב
וְנִפְשׁוֹ עָלָיו תִּתְּאָבֵל. וְכָל זֶמֶן שֶׁמִּתְאַבֵּל עָלָיו, אוֹמֵר הַגּוֹף
לְנֶפֶשׁ הַבְּהִמִית: בְּשָׂבִיל הָאֲכִילָה וְהַשְׁתִּיָּה שְׁנִתַּת לִי, הַנִּשְׁמָה
בְּצֶעַר גָּדוֹל, וּבִלֹּא תוֹרָה וּבִלֹּא מִצְוֹת. טַל מֶה שְׁנִתַּת לִי.
וְנִבְקַע הַגּוֹף.

מְדַבֵּר בְּאֵפֶל יְהוֹלֵךְ (צא, ו): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף קל"א.)] בֹּא וְרֵא, כְּשֶׁעָשׂוּ יִשְׂרָאֵל אוֹתוֹ מַעֲשֵׂה וְגִרְמוּ אֶת אוֹתוֹ הַחֲטָא,
מֶה הִטְעַם עָגַל וְלֹא צַד אַחֵר? וְאִם תֹּאמְרוּ שֶׁהֵם בָּחֲרוּ עָגַל –
לֹא כֵךְ! אֲלֵא הֵם אָמְרוּ, (שמות לב) קוֹם עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר
יִלְכוּ לִפְנֵינוּ, וְרִצּוֹנוֹ שֶׁל אֱהֲרֹן הָיָה לְעֵכָב אוֹתָם. אֲלֵא וְדָא
הַמַּעֲשֵׂה נַעֲשֶׂה כְּרָאוּי, שֶׁהָרִי מִצַּד הַזֶּהב יוֹצֵאת פְּסֻלַּת

ו יפל מצדה אלה ורכבה מימינה אליה לא יגש:

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

כְּשֶׁנִּבְרַר הַזֶּהָב, וּמִשֶּׁם מִתְפַּשְּׁטִים כָּל אוֹתָם צְדִדֵי הַשְּׂמָאל, שֶׁהֵם הַתּוֹכוֹ שֶׁל אוֹתָהּ פְּסֻלַּת שֶׁל הַזֶּהָב, וְנִפְרָדִים לְכַמָּה צְדָדִים. וְכָל אוֹתָם שִׁישׁ לָהֶם מֵרָאֵה אָדָם, גִּוֶּן שֶׁל זֶהָב עוֹמֵד בְּהָרִים, כְּשֶׁהַשֶּׁמֶשׁ בְּתַקְפוֹ, מִשּׁוֹם שֶׁתַּקַּף הַשֶּׁמֶשׁ מֵרָאֵה זֶהָב, וּמוֹלִיד אוֹתוֹ בְּאַרְץ. וְאוֹתוֹ שֶׁמֶמְנָה בְּאוֹתוֹ הַתַּקַּף שֶׁל הַשֶּׁמֶשׁ, הַמֵּרָאֵה שְׁלוֹ כְּעָגֹל, וְנִקְרָא (תהלים צא) קָטָב יִשּׁוּד צִהָרִים, וְזֶה יוֹצֵא מִתּוֹךְ עֵגֶל הַתּוֹךְ הָאָדָם שֶׁל הַזֶּהָב, וְכָל אֵלֶּה בָּאִים מֵאוֹתוֹ הַצַּד הָאָדָם, רוּחַ הַטְּמָאָה, שֶׁכָּל אוֹתָם שֶׁנִּפְרָדִים מֵרוּחַ הַטְּמָאָה מִתְפַּשְּׁטִים בְּעוֹלָם. וְרוּחַ הַטְּמָאָה הַזֶּה הִיא הַנְּחֹשׁ הָרַע, וַיֵּשׁ מִי שְׂרוּכָב עָלָיו, וְהֵם זָכָר וּנְקֵבָה, וְנִקְרָאִים אֵלֶּה, שֶׁהֵם מְזֻדְמָנִים בְּעוֹלָם בְּכָל אוֹתָם הַצְּדָדִים שֶׁלָּהֶם, וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ נִקְרָאת זֹאת, שֶׁהִיא סוּד הַבְּרִית, הַרְשֵׁם הַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּמְצָא תָּמִיד עִם הָאָדָם. וְכֵן (ישעיה כה) זֶה ה', (שמות טו) זֶה אֱלֹהֵי. אָבָל אֵלֹהֵי נִקְרָאִים אֵלֶּה, וְעַל זֶה כָּתוּב אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל. וּמִשּׁוֹם כֵּן כָּתוּב (ישעיה מט) גַּם אֵלֶּה תִּשְׁכַּחְנָה, וְאַנְכִי – סוּד שֶׁל זֹאת – לֹא אֶשְׁכַּחְךָ. וְכָתוּב (איכה א) עַל אֵלֶּה אָנִי בּוֹכִיָּה. שְׂאוֹתוֹ חֲטָא גֵרָם לָהֶם לְבָבוֹת כַּמָּה בְּכִיּוֹת.

אִם הָאִישׁ יִכְנֹס לְבֵיתוֹ בְּשִׁמְחָה וַיִּקְבֹּל אוֹרְחִים בְּשִׁמְחָה. בְּשַׁעָה הַזֹּאת אוֹמְרַת הַשְּׂכִינָה: שְׁלִי הוּא!

יפל מצדה אלה (צא, ז): [זוהר חדש, פ' אחרי'] ובא ראה, כשפא אדם מבית הכנסת, הולכים עמו מלאכים קדושים מצד

— זוהר תהלים —

זֶה, וּמִלְאָכִים מֵצַד זֶה, וְהַשְׁכִּינָה עַל כָּלָם, כְּאֵם עַל הַבָּנִים.
וּבִשְׁעָה הַזֹּאת (תהלים צא) יִפֹּל מִצִּדָּךְ אֶלֶף וּרְבֹבָה מִימִינֶךָ וְגו',
רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְטֵיט וְגו', כִּי אַתָּה ה' מַחְסִי וְגו', לֹא תִאָּנֶה אֵלֶיךָ
רָעָה וְגו'. כָּל זֶה, אִם הָאִישׁ יִכְנָס לְבֵיתוֹ בְּשִׁמְחָה וַיִּקְבֹּל
אוֹרְחִים בְּשִׁמְחָה. וּכְשֶׁבֹאָה הַשְׁכִּינָה וְהַמְּלָאכִים, וַיֵּרְאוּ נֵר
מֵאִיר וְשִׁלְחָן מִתְקֵן, וְאִישׁ וְאִשְׁתּוֹ בְּשִׁמְחָה - בְּשְׁעָה הַזֹּאת
אוֹמְרֵת הַשְׁכִּינָה: זֶה שְׁלִי הוּא! (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ
אֶתְפָּאֵר. וְאִם לֹא - הַשְׁכִּינָה הוֹלֶכֶת, וְעֵמָּה הַמְּלָאכִים, וַיָּבֹא
יֵצֵר הָרַע עִם צְבָאוֹתָיו, וּמִתְחַבְּרִים עִמָּם, וַיֹּאמֶר: זֶה שְׁלִי
הוּא, וְיִמְהַצְּבָאוֹת שְׁלִי! וּמִיד שׁוֹרָה עָלָיו וּמְטַמְּאֵתוֹ, וַיִּסְתַּלֵּק
י"ה מִן אִישׁ וְאִשָּׁה, וַיִּשְׁאַר אִישׁ עִם אִשׁ. וּמֵאֲכָלוּ טָמֵא.
וְעַל זֶה (משלי כג) וְאַל תִּתְּאוּ לְמִטְעַמּוֹתָיו שֶׁל רַע עֵין. וְדָאִי
שְׁשִׁלְחָנוּ הֵיא מְלָאָה קִי"א צוּא"ה. וְאֵין צוּאָה אֲלֵא יֵצֵר
הָרַע, שֶׁהוּא טָמֵא.

כִּי מִלְאָכָיו יֵצֵה לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ

יִפֹּל מִצִּדָּךְ אֶלֶף (צא, ו): עַל זֶה הִבָּא לְטָהֵר מְסִיעִים
אוֹתוֹ. בָּא לְטָמֵא פּוֹתְחִים לוֹ. וּבֹא תִרְאֶה, מְלָאכִים
קְדוּשִׁים וּמְלָאכִים טָמֵאִים הוֹלְכִים עִם אָדָם בְּכָל מְקוֹם
שֶׁהוֹלֵךְ. אִם אָדָם הוּא צָדִיק, מִתְחַבְּרִים לוֹ מְלָאכִים קְדוּשִׁים,
וַיִּשְׁמְרוּ אוֹתוֹ בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוֹלֵךְ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים צא) כִּי
מִלְאָכָיו יֵצֵה לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ. וְאִם לֹא - יִסְתַּלְקוּ
מִמֶּנּוּ הַמְּלָאכִים הַקְּדוּשִׁים, וַיִּשְׁלְטוּ עָלָיו מְלָאכִים טָמֵאִים,
וּמִנְהִיגִים אוֹתוֹ לְגִיהֶנֶם. וּבִאֲוֹתָהּ שְׁעָה, (ישעיה נ) קִרְאֵתִי

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

וְאֵין עֹנָה, בְּשַׁעַת דְּחִקּוֹ. וּבְשַׁעַת שְׁשׁוּלָטָת עָלָיו רוּחַ
הַטְּמָאָה, אוּ מַחְלוּת, אוּ שׁוּלָטִים עָלָיו אַמּוֹת הָעוֹלָם, (איכה
ג) סִכְתָּהּ בַּעֲנֵן לֶךְ מַעְבּוֹר תְּפִלָּה. וְגַם תְּפִלָּתוֹ תּוֹעֲבָה.

אֵין לְאָדָם לְהַעֲבִיר יָדוֹ עַל עֵינָיו בְּבִקּוֹר מַשּׁוּם שְׁהָרִי רוּחַ
טְמָאָה שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם

וּפִלַּ מִצִּדָּה אֵלֶּיָּהּ (צא, ז): [זוהר ח"א פ' וישלח (דף קסט:)] וַיִּנָּתֶר יַעֲקֹב
לְבַדּוֹ וְגו'. רַבִּי חֲזִיָּא פְּתַח וְאַמֵּר, (תהלים צא) לֹא תִאָּנֶה
אֱלֹהֶיךָ רָעָה וְנִגַּע לֹא יִקְרַב בְּאַהֲלֶיךָ. בֹּא רֹאֵה, כְּשֶׁבִרָא הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, עָשָׂה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם מַעֲשָׂהוּ הָרָאוּי לוֹ,
וְהָרִי פְּרִשׁוּתָּהּ. וְנִתְבָּאֵר, [ואם תאמר] בַּיּוֹם הָרַבִּיעִי עָשָׂה מְאֻרֹת,
וְאִזּוּ נִבְרָאָה הַלְבָנָה חֲסֵרָה, אוּר שְׁהַקְטִינָה עֲצָמָה, וּמַשּׁוּם
שֶׁהִיא מְאֻרֶת חֲסֵר וְאִ"ו, נִתֵּן מְקוֹם לְשִׁלּוֹת כָּל הָרוּחוֹת
וְהַשְּׂדִים וְרוּחוֹת סַעְרָה וּמִזִּיקִים וְכָל רוּחוֹת הַטְּמָאָה. כָּלֵם
עוֹלָם וּמַשּׁוּטְטִים בָּעוֹלָם לְהַסְטוֹת, וְנִתְמַנּוּ בְּמִקּוֹמוֹת חֲרָבִים
וּבְשָׂדוֹת חֲזָקִים וּבְמִדְבָּרוֹת חֲרָבִים, וְכָלֵם מַצֵּד רוּחַ הַטְּמָאָה.
וְהָרִי נִתְבָּאֵר שְׁהָרִי רוּחַ הַטְּמָאָה בָּאָה שְׂבָאָה מִנְחָשׁ הָעֵקֶלְתוֹן,
הוּא רוּחַ טְמָאָה מִמֶּשׁ, וְהוּא הִתְמַנֶּה בָּעוֹלָם לְהַסְטוֹת בֶּן אָדָם
אֵלָיו, וְעַל זֶה יֵצֵר הָרַע שׁוֹלֵט בָּעוֹלָם. וְהוּא הִתְמַנֶּה אֲצֵל בְּנֵי
אָדָם וְנִמְצָא עִמָּם, וּבַעֲקֻמוּמִיּוֹת וּבְתַחֲבוּלוֹת בָּא אֵלֵיהֶם
לְהַסְטוֹתָם מִדְּרָכֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. כְּמוֹ שֶׁהִסְטָה אֶת אָדָם
הָרָאוּשׁוֹן וְגֵרָם מוֹת לְכָל הָעוֹלָם, כֵּךְ גַּם מִסְטָה בְּנֵי אָדָם וְגוֹרָם
לָהֶם לְהַטְמָא.

— זוהר תהלים —

ומי שבא להטמא, מושך עליו אותו רוח טמא ונדבק עמו. וכמה הם שמזמנים לטמא אותו, ומטמאים אותו והוא טמא, ומטמאים אותו בעולם הזה ובאותו עולם, והרי נתבאר. ובשעה שבא בן אדם להטהר, אותו רוח טמא נכפה לפניו ולא יכול לשלט עליו, ואז כתוב לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. אמר [כשאמר] רבי יוסי, לא תאנה אליך רעה - זו לילית. ונגע לא יקרב באהלך - אלו שאר מזיקים, והרי פרשה ונתבאר. רבי אלעזר אמר, הרי אמרנו שלא יצא אדם יחידי בלילה, וכל שכן כשהלבנה נבראה והיתה חסרה, ובארוה שהרי אז רוח טמא שולטת, וזוהי רוח רעה. מי רעה? זה נחש הרע, ונגע זהו מי שרוכב על הנחש. רעה ונגע הם כאחד.

ואף על גב ששנינו שנגע אלו נגעי בני אדם שיצאו מאדם, שהרי כל אותן שנים שלא קרב אדם לאשתו, רוחות טמא היו באות ומתחממות ממנו ומולידות ממנו, ואלה נקראים נגעי בני אדם. והרי נאמר, שכשבן אדם בחלומו ולא שולט בגופו והגוף שוכך, רוח טמא באה ושורה עליו, ולפעמים רוחות נקבות טמאות באות וקרבות אליו ומושכות אותו אליהן ומתחממות ממנו, ומולידות אחר כך רוחות ומזיקים [נגעי בני אדם, כמו בני אדם], ולפעמים נראים כמראה בני אדם, פרט לזה שאין להם שערות בראש. ובכל יש לאדם להשמר מלפניהם כדי שילך בדרך התורה ולא יטמא עמו, שהרי אין לך מי שישן בלילה במטתו ולא

ה רק בעיניך תביט ושלמת רשעים תראה: ט כי
אתה יהוה מלך מלכותי עליזן שמתי מעונך:

— זוהר תהלים —

טועם טעם מות ויוצאת נשמתו ממנו, וכיון שנשאר הגוף
בלי נשמה קדושה, רוח טמאה זמינה ושוהה עליו ונטמא.
והרי בארנו דבר, שאין לאדם להעביר ידיו על עיניו
בבקר, משום שהרי רוח טמאה שוהה עליהם, והרי
נתבאר.

בא ראה שהרי יעקב, אף על גב שנאהב על ידי הקדוש
ברוך הוא, משום שנשאר לבדו, רוח אחרת נועדה
להודג עמו. רבי שמעון אמר, בא ראה מה כתוב בו
בבלעם הרשע, וילך שפי. מהו שפי? יחידי, כמו שנאמר
שפיפון עלי ארץ. כנחש הזה שהולך יחידי ואורב על
דרכים ושבילים, כך גם בלעם היה הולך יחידי. מה
הטעם? כדי להמשיך עליו רוח טמאה. שכל מי שהולך
יחידי בזמנים ידועים אפלו בעיר במקומות ידועים,
מושך עליו רוח טמאה. לכן בכל זמן לא ילך אדם
יחידי בדרך ובעיר, אלא במקום שבני אדם הולכים
ושבים ונמצאים שם, ועל כן לא ילך אדם יחידי בלילה,
הואיל ובני אדם לא נמצאים, והינו הטעם שלא תלין
נבלתו, שלא להחזיק גוף מת בלי רוח על הארץ בלילה.
משום כך אותו בלעם הרשע היה הולך יחידי כנחש
הזה, כמו שבארוהו.

י לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באחריך:

— — — — — תהלים — — — — —

חולה - למה היא חולה? כשזו שורה על בני אדם, עושה אותם קמוצנים ממוזנס

לא תאנה אליך רעה וגו' (צא, יא): [זוהר ח"ב, (פרשת המן דף ס"ה.)]
 רבי אבא פתח ואמר, (קהלת ו) יש רעה חולה ראיתי תחת השמש. כמה בני האדם אטומי לב, משום שלא משתדלים בתורה. יש רעה חולה - וכי יש רעה שהיא חולה ויש רעה שאינה חולה? אל ודאי שיש רעה חולה, ששנינו, מצד השמאל יוצאים כמה בעלי דין הבוקעים באויר. וכשרוצים לצאת, הולכים ונשאבים בנקב תהום רבה. אחר כך יוצאים ומתחברים כאחד, ובוקעים אוירים ומשוטטים בעולם ומתקרבים לבני אדם, וכל אחד נקרא רעה, כמו שנאמר (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה. מה זה לא תאנה? משום שפאים בתחבולות על בני אדם. חולה - למה היא חולה? כשזו שורה על בני אדם, עושה אותם קמוצנים ממוזנס. באים גבאי צדקה אליו - היא מוחה בידו ואומרת לו אל תוציא משלך. באים העניים - היא מוחה בידו. בא הוא לאכל ממוזנו - היא מוחה בידו, כדי לשמר אותו לאחר. ומיום ששרויה על האדם, היא חולה, כמו הגוסס הזה שאינו אוכל ואינו שותה, ולכן היא רעה חולה.

וישלמה המלך צונח בחכמה ואומר, (קהלת ו) איש אשר יתן לו האלהים עשר ונכסים וכבוד וגו'. הפסוק הזה,

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

אֵין ראשו סופו ואֵין סופו ראשו. כתוב איש אשר יתן
לו האלהים עֶשֶׂר וּנְכָסִים וְכָבוֹד וְגו'. מה זה ולא ישליטנו
האלהים לאכל ממנו? אם כן, הוא אינו ברשות האדם?
אלא אם כתוב ולא יעֲזֹבֵנו האלהים לאכל ממנו - היינו
אומרים כן. אלא (כתוב) ולא ישליטנו, שבגלל שהאמין
לאותה רעה ואֶחָז בָּהּ, הקדוש ברוך הוא לא השליטו
עָלֶיהָ לְשִׁכְרָה תַּחֲתֵיוֹ עַל שֶׁהוּא רָעָה בָּהּ וְאֶחָז אוֹתָהּ.
וְכָל דִּרְכָיו כִּמוֹ גּוֹסֵס, שֶׁלֹּא אוֹכֵל וְלֹא שׁוֹתָה וְלֹא מִתְקַרֵּב
לְמִמוֹנוֹ וְלֹא מוֹצִיא מִמֶּנּוּ, וְשׁוֹמֵר אוֹתוֹ עַד אוֹתוֹ יוֹם
שִׁיֵּצֵא מִן הָעוֹלָם, וְיָבֵא אַחֵר וְיִטֵּל אוֹתוֹ, שֶׁהוּא בְּעָלָיו.

וְשִׁלְמָה הַמֶּלֶךְ צוּחַ וְאוֹמֵר, (שם ה) עֶשֶׂר שְׁמוֹר לְבַעְלִי
לְרַעְתּוֹ. מִי זֶה בְּעָלָיו? זֶה הָאֶחָד שִׁיּוֹרֵשׁ אוֹתוֹ.
וְלָמָּה זֶה זָכָה לִהְיוֹת בְּעָלָיו שֶׁל אוֹתוֹ הָעֶשֶׂר? מִשּׁוֹם שֶׁזֶּה
הָאִמִּין לְאוֹתָהּ רָעָה וְהִתְרַצָּה בָּהּ [זֶהוּ שֶׁכְּתוּב לִרְעוּתוֹ, בְּשִׁבְלֵי אוֹתָהּ
רָעָה] וְדָבַק בָּהּ, וְלָכֵן הָאֶחָד הַזֶּה שֶׁלֹּא נִדְּבַק בְּאוֹתָהּ רָעָה, זָכָה
[[זֶה] לִהְיוֹת הַבְּעָלִים שֶׁל אוֹתוֹ הָעֶשֶׂר. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב לְרַעְתּוֹ,
כְּלוּמֹר, מִשּׁוֹם רַעְתּוֹ שֶׁהִיא נִדְּבָק בָּהּ, הִרְוִיחַ לוֹ זֶה.

מִהֵיכָל הַזֶּה יוֹצְאוֹת שְׁתֵּי רוּחוֹת שְׁמֹתֵהֶפְכוֹת לְפַעֲמִים לְגַבְרִים
וְלְפַעֲמִים לְנָשִׁים וְאֵלוֹ הוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם בְּאוֹר

לֹא תֵאֲנָה אֵלֶיהָ רָעָה וְגו' (צא, יא): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רס"ד)].
מִהֵיכָל הַזֶּה יוֹצְאוֹת שְׁתֵּי רוּחוֹת שְׁמֹתֵהֶפְכוֹת לְפַעֲמִים
לְגַבְרִים וְלְפַעֲמִים לְנָשִׁים, וְאֵלוֹ הוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

בְּאוֹר, וְצוֹחֲקִים עִם אֲנָשִׁים בְּתוֹךְ הַחֲלוּם, וְנִרְאִים לַגְּבָרִים
כְּמוֹ נָשִׁים יְפוֹת בְּמִרְאֵה הַחֲלוּם, וְנוֹטְלִים אֶת תְּשׁוּקַת
הָאָדָם. אַף כֵּן לְנָשִׁים הֵם נִרְאִים כְּגְבָרִים, וְאֵלּוּ נִקְרְאוּת רָעָה
וְנִגְעָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים צא) לֹא תֵאֱנָה אֵלֶיךָ רָעָה וְנִגְעָה לֹא
יִקְרַב בְּאַהֲלֶךְךָ. וְאֵלּוּ נִקְרְאוּת רוּחוֹת תַּחְתּוֹנוֹת לְמִטָּה,
שְׂיוּצָאוֹת מִתּוֹךְ שְׁלֵהֶבֶת הָאֵשׁ. שְׂכַשְׁנוּסְעוֹת הָרוּחוֹת הִלְלוּ
שְׁלִמְעֵלָה שֶׁבְּתוֹךְ הַהִיכָל הָזֶה, יוֹצְאוֹת שְׁתֵּי שְׁלֵהֲבוֹת אֵשׁ,
וְאֵלּוּ טָסוֹת בְּעוֹלָם, וְאֵלּוּ נַעֲשׂוּ שְׁתֵּי רוּחוֹת כְּפִי שְׁאֲמַרְנִי,
וְהַכֹּל בְּצַד הַטְּמָאָה הָזֶה. אֲשֶׁרִי הַצְדִּיקִים שֶׁנִּמְנָעִים
מִהַצְדִּידִים הִלְלוּ וְנִשְׁמְרִים מֵהֶם, וְעַל זֶה כָּתוּב, (משלי ז)
לְשִׁמְרֶךָ מֵאִשָּׁה זָרָה וְגו'.

מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה פָּרַשׁ אָדָם מֵאֲשֶׁתּוֹ וְלֹא הָיָה מוֹלִיד
מִשְׁהָרֵג קִין אֶת הָבֶל

לֹא תֵאֱנָה אֵלֶיךָ רָעָה וְגו' (צא, יא): [זוהר ח"ג פ' אחרי מות (דף ע"ו:)]
עֲרוֹת אַחֲתוֹת אָבִיךָ לֹא תִגְלֶה. רַבִּי חֲזִיָּא פִּתְחָא, וְאִישׁ אֲשֶׁר
יִקַּח אֶת אַחֲתוֹ בֶּת אָבִיו אוֹ בֶּת אִמּוֹ וְרָאָה אֶת עֲרוֹתָהּ וְגו'.

שֵׁם שְׁנִינִי, מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה פָּרַשׁ אָדָם מֵאֲשֶׁתּוֹ וְלֹא הָיָה
מוֹלִיד. מִשְׁהָרֵג קִין אֶת הָבֶל לֹא רָצָה אָדָם לְהַזְדַּוֵּג עִם אֲשֶׁתּוֹ.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, מִשְׁעָה שֶׁנִּגְזְרָה עָלָיו וְעַל כָּל הָעוֹלָם מִיָּתָהּ.

אָמַר, לָמָּה אֲנִי אוֹלִיד לְבִהָלָהּ? מִיָּד פָּרַשׁ מֵאֲשֶׁתּוֹ. וּשְׁתֵּי
רוּחוֹת נִקְבּוֹת הָיוּ בָּאוֹת וּמַזְדַּוְּגוֹת עִמּוֹ וְהוֹלִידוּ. וְאוֹתָם
שְׁהוֹלִידוּ הָיוּ הַמַּזְדַּיְקִים שֶׁל הָעוֹלָם, וְנִקְרְאִים נִגְעֵי בְּנֵי אָדָם,
וְאֵלּוּ מְסִיתִים בְּנֵי אָדָם וְשׁוֹרִים בְּפִתְחַי הַבַּיִת וּבְכוֹרוֹת

וְלַמִּדְנָה, בְּשָׁעָה שִׁירַד אָדָם בְּדִיוֹקָן עַלְיוֹן, בְּדִיוֹקָן קְדוֹשׁ,
וַיֵּרְאוּ אוֹתוֹ עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, כָּלֵם קָרְבוּ אֵלָיו
וְהַמְּלִיכוּהוּ עַל הָעוֹלָם הַזֶּה. לְאַחֵר שָׁבָא הִנָּחֵשׁ עַל חֲנָה
וְהָטִיל בָּהּ זֶהֱמָה, אַחֵר כֶּךָ הוֹלִידָה אֶת קִיץ, וּמִשָּׁם (נִתְיַחֲסוּ)
נִתְחַיְבוּ כָּל דּוֹרוֹת הָרָשָׁעִים בְּעוֹלָם. וּמִדּוֹר הַשָּׂדִים וְהָרוּחוֹת
מִשָּׁם נִמְצְאוּ, וּמִצְדוֹ. וּמִשׁוֹם כֶּךָ כָּל הַשָּׂדִים וְהָרוּחוֹת, חֲצִי יֵשׁ
בָּהֶם מִבְּנֵי אָדָם שְׁלֵמָטָה, וְחֲצִי מִמְּלָאכִים עֲלִיּוֹנִים שְׁלֵמָעֵלָה.
וְכֵן כְּשֶׁנּוֹלְדוּ מֵאָדָם אוֹתָם אַחֲרִים, כָּלֵם נִמְצְאוּ כְּגוֹן זֶה –
חֲצִי מֵהַתַּחְתּוֹנִים, וְחֲצִי מֵהָעֲלִיּוֹנִים. אַחֵר שְׁנּוֹלְדוּ מֵאָדָם,
(חֲזִירוּ לוֹ קֶצֶת מֵאוֹתָן רוּחוֹת שִׁיצְאוּ מִתְשׁוּקָתוֹ בַּחֲלוּם) הוֹלִיד מֵאוֹתָן
רוּחוֹת בָּנוֹת שְׂדוּמוֹת לִפְיֵי הָעֲלִיּוֹנִים וְלִפְיֵי הַתַּחְתּוֹנִים,
וְעַל זֶה כָּתוּב, (בְּרֵאשִׁית ו') וַיֵּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בָּנוֹת
הָאָדָם כִּי טֹבֹת הֵנָּה וְגו', וַיִּטְעוּ כָּלֵם אַחֲרֵיהֶן. וְזָכַר אַחֵד
נִמְצָא שָׁבָא לְעוֹלָם מִרוּחוֹ שֶׁל צַד קִיץ, וְקָרְאוּ לוֹ תוֹבֵל
קִיץ, וְנִקְבְּהָ אַחַת יִצְאָה עִמּוֹ, וְהָיוּ הַבְּרִיּוֹת טוֹעִים אַחֲרֶיהָ,
וְנִקְרְאוֹת נַעַמָּה. מִמֶּנָּה יִצְאוּ רוּחוֹת וְשָׂדִים אַחֲרִים, וְהֵם
תְּלוּיִים בָּאוֹר וּמוֹדִיעִים דְּבָרִים לְאוֹתָם אַחֲרִים שְׁמֻצּוּיִים
לְמִטָּה. וְתוֹבֵל קִיץ הַזֶּה הוֹצִיא כָּלִי זֵיץ לְהִרְגַּל לְעוֹלָם, וְנַעֲמָה
הַזֹּאת הִתְרַעְשָׁה בְּרַגְשָׁה, וְנִדְבְּקָה בְּצִדָּה. וְעַד עַכְשָׁיו הִיא

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

קִימַת, וּמְדוּרָה בֵּין שְׁאוֹן הַיָּם הַגָּדוֹל, וְיוֹצֵאת וְצוֹחֶקֶת עִם בְּנֵי אָדָם, וּמִתְחַמֶּמֶת מֵהֶם בְּחֵלוֹם בְּאוֹתָהּ הַתְּשׁוּקָה שֶׁל אָדָם, וְנִדְבָקֶת בּוֹ. תְּשׁוּקָה הִיא נוֹטָלָת, וְלֹא יוֹתֵר. וּמֵאוֹתָהּ תְּשׁוּקָה הִיא מִתְעַבֶּרֶת, וּמוֹצִיאָה מִיָּנִים אֲחֵרִים לְעוֹלָם.

וְהַבְּנִים הֵלְלוּ שְׁמוֹלִידָה מִבְּנֵי אָדָם נִמְצְאִים כְּנֶגֶד נִקְבוֹת בְּנֵי הָאָדָם, וּמִתְעַבְּרוֹת מֵהֶם וּמוֹלִידוֹת רוּחוֹת, וְכָלֶם הוֹלְכִים אֶל לִילִית הָרָאשׁוֹנָה, וְהִיא מַגְדֵּלֶת אוֹתָם. וְהִיא יוֹצֵאת לְעוֹלָם וְרוֹצָה תִּינוּקוֹתֶיהָ. וְרוֹאֶה תִּינוּקוֹת שֶׁל בְּנֵי אָדָם וְנִדְבָקֶת לָהֶם לְהִרְגֵּם אוֹתָם, וּלְהַשְׁאֵב לְרוּחוֹת תִּינוּקוֹת בְּנֵי הָאָדָם, וְהוֹלֶכֶת עִם אוֹתָהּ הָרוּחַ (תִּינוּק), וּמִזְדַּמְּנִים שָׁם שְׁלֹשׁ רוּחוֹת קְדוֹשׁוֹת, וְטָסִים לְפָנֶיהָ, וְנוֹטָלִים מִמֶּנָּה אוֹתָהּ הָרוּחַ (תִּינוּק), וּמִנִּיחִים אוֹתָהּ לְפָנֶי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְשָׁם נִחְקָקִים (לוֹמְדִים) לְפָנָיו. מִשׁוֹם כֵּךְ הַתּוֹרָה מְזַהֵרָה אֶת בְּנֵי הָאָדָם, וְהַתְּקַדְּשָׁתָם וְהִיָּיתָם קְדָשִׁים, וְדָאִי. אִם נִמְצָא אָדָם קְדוֹשׁ, לֹא פוֹחֵד מִמֶּנָּה, שְׂאֵז מִזְמִין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אוֹתָם שְׁלֹשֶׁת הַמְּלָאכִים הַקְּדוֹשִׁים שְׁאֻמְרָנוּ, וְשׁוֹמְרִים אֶת אוֹתוֹ הַתִּינוּק, וְהִיא לֹא יְכוּלָה לְהִרְעֵ לוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב לֹא תֵאָנָה אֵלֶיךָ רָעָה וְנִגַּע לֹא יִקְרַב בְּאַהֲלֶיךָ. מָה הֵטַעַם לֹא תֵאָנָה אֵלֶיךָ רָעָה? מִשׁוֹם שְׁפִי מְלֹאכִיו יִצְוֶה לָךְ. וְכָתוֹב כִּי בִי חֶשֶׁק וְאַפְלָטָהוּ.

שְׂאֵם אָדָם לֹא נִמְצָא קְדוֹשׁ, וְשׁוֹלֵף רוּחַ מִצַּד הַטְּמָאָה, אֲזִי הִיא בָּאָה וְצוֹחֶקֶת עִם אוֹתוֹ תִּינוּק. וְאִם הִיא הוֹרְגָת אוֹתוֹ, הִיא נִשְׁאָבֶת לְאוֹתָהּ הָרוּחַ וְלֹא זֹזָה מִמֶּנָּה לְעוֹלָמִים.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

וְאִם תֹּאמַר, אֹתָם הָאֲחֵרִים שֶׁהֲרֵגָה אֹתָם וְהִזְדַּמְנוּ לַפְּנִיָּה
הֵם אֹתָם שְׁלֹשָׁה קְדוּשִׁים, וְנוֹטְלִים מִמֶּנָּה אֹתָהּ הָרוּחַ, הֲרִי
לֹא נִמְצְאוּ בְּצַד הַטְּמָאָה, לָמָּה הִיא שׁוֹלֶטֶת לְהִרְגַּ אֹתָם?
אֲלֹא זֶה כְּשֶׁהָאִישׁ הַזֶּה אֵינוֹ מִתְקַדֵּשׁ, אֲבָל לֹא מִתְכַּוֵּן
לְהַטְמֵא וְלֹא נִטְמָא, כִּי כִּךְ הִיא יְכוּלָּה לְשַׁלֵּט בַּגּוֹף וְלֹא
בְּרוּחַ. וּלְפַעְמִים נִמְצָא שְׁיּוּצָאֵת נַעֲמָה לְעוֹלָם לְהִתְחַמֵּם עִם
בְּנֵי אָדָם, וְנִמְצָא אָדָם בְּקֶשֶׁר (בְּקִשׁוּי) שֶׁל תְּשׁוּקָה עִמָּה,
וּמִתְעוֹרֵר מִשְׁנָתוֹ, וְאוֹחֵז בְּאֶשְׁתּוֹ וְשׁוֹכֵב עִמָּה, וְהִרְצוֹן שְׁלוֹ
בְּאוֹתָהּ תְּשׁוּקָה שֶׁהִיָּתָה לוֹ בְּחִלּוּמוֹ, אֲזִי אוֹתוֹ הֵבֵן שְׁמוּלִיד
בְּאֵי מַצָּדָה שֶׁל נַעֲמָה, שֶׁהֲרִי בְּתִשְׁבּוּקָה שְׁלֵמָה זֶה נִמְצָא.
כְּשִׁיּוּצָאֵת לִילִי"ת וְרוּאָה אוֹתוֹ, הִיא יוֹדַעַת הַדָּבָר וְנִקְשָׁרֶת
בוֹ, וּמַגְדִּילַת אוֹתוֹ כְּמוֹ הָאֲחֵרִים בְּנֵי נַעֲמָה, וְנִמְצָאֵת עִמּוֹ
זְמַנִּים רַבִּים וְלֹא הוֹרֶגֶת אוֹתוֹ.

זֶהוּ אִישׁ, שֶׁבָּכַל לִבָּנָה וּלְבָנָה נִחְסָר, וְלֹא מִתְאַשֶּׁת מִמֶּנּוּ
לְעוֹלָמִים, שֶׁהֲרִי בָּכַל לִבָּנָה וּלְבָנָה כְּשֶׁהִיא מִתְחַדֶּשֶׁת
בְּעוֹלָם, לִילִי"ת יוֹצֵאֵת, וּפּוֹקֶדֶת עַל כָּל אֵלֶּה שֶׁהִיא מַגְדִּילַת
וְצוֹחֶקֶת בָּהֶם, וְאֲזִי אוֹתוֹ הָאִישׁ פָּגוּם בְּאוֹתוֹ זְמַן. אֲשֶׁרִיהֶם
הַצַּדִּיקִים שֶׁמִּתְקַדְּשִׁים בְּקִדְשֵׁת הַמֶּלֶךְ, עֲלִיהֶם כְּתוּב, (ישעיה
סו) וְהָיָה מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֻדְשׁוֹ וּמִדֵּי שָׁבַת בְּשַׁבְתּוֹ וְגו'. אֵת
הַדְּבָרִים הֵלְלוּ גִלְיָה שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ בְּסִפְרוֹ שֶׁל אֲשַׁמְדָּאי
הַמֶּלֶךְ, וּמִצָּאֵנוּ בוֹ אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת וְחֲמִשָּׁה מֵינֵי טְמָאָה
שֶׁנִּטְמָאִים בָּהֶם בְּנֵי אָדָם. אֵת זֶה גִלְיָה אֲשַׁמְדָּאי לַמֶּלֶךְ
שְׁלֵמָה. אוֹי לָהֶם לְבְנֵי אָדָם, שֶׁכֻּלָּם אֲטוּמִים וְסִתּוּמֵי עֵינַיִם,

— זוהר תהלים —

וְלֹא יוֹדְעִים וְלֹא שׁוֹמְעִים וְלֹא מִשְׁגִּיחִים אִיךָ הֵם עוֹמְדִים
בְּעוֹלָם. וְהִנֵּה עֲצָה וּרְפוּאָה לַפְּנִיָּהֶם, וְאִינָם מִסְתַּכְּלִים. שֶׁהָרִי
אֵין אָנָּשִׁים יְכוּלִים לְהַנְצִל אֶלָּא בְּעֲצָה שֶׁל הַתּוֹרָה, שֶׁכָּתוּב
(דברים כג) כִּי יִהְיֶה בְךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא טָהוֹר מִקְרָה לְיִלָּה.
אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר דּוֹקָא, מִקְרָה לְיִלָּה דּוֹקָא, וְהָרִי בְּאֶרְנו
אֶת הַדְּבָרִים בְּעֲצַת הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה. שֶׁכֵּךְ כָּתוּב בַּתּוֹרָה
הַקְדוּשָׁה, וְהַתְּקַדְּשָׁתֶם וְהִיתֶם קְדָשִׁים כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

הַכְּשָׁפִים הֵם יוֹתֵר בְּנָשִׁים

לֹא תֵּאֲנָה אֵלֶיךָ רָעָה וְגו' (צא, יא): [זוהר חדש-מדרש רות] רַבִּי
עֲזַרְיָה שָׁאֵל אֶת רַבִּי יוֹסִי אִישׁ כֶּפֶר אֹנוֹ, מָה הַטַּעַם
הַכְּשָׁפִים הֵם יוֹתֵר בְּנָשִׁים, וְלֹא בְּגָבְרִים, שֶׁכָּתוּב (שמות כב)
מִכְשָׁפָה לֹא תַחֲיֶה, וְלֹא כָּתוּב מִכְשָׁף? אָמַר לוֹ, כָּתוּב (תהלים
צא) לֹא תֵאֲנָה אֵלֶיךָ רָעָה. לֹא כָּתוּב רָע, אֶלָּא רָעָה. זֶהוּ צַד
הַנִּקְבָּה וְדַאי. וְנִגַּע לֹא יִקְרַב לְאַהֲלֶיךָ – זֶהוּ הַזָּכָר. וּמִן הַנִּקְבָּה
כָּל סוּגֵי הַכְּשָׁפִים, וְכָל הָעֲסָקִים הָרָעִים בָּאִים לְעוֹלָם. זֶהוּ
שֶׁכָּתוּב (קהלת ז) וּמוֹצֵא אֲנִי מֵרַמְּנוֹת אֶת הָאִשָּׁה וְגו'. וְמָה
זֶה אֲסוּרִים יָדִיָּה? רַבִּי יִנְאִי וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעִיא. אַחַד אוֹמֵר, כָּל
הַנוֹגֵעַ בָּאִשָּׁה, אוֹ מִקְבֵּל מִמֶּנָּה מִיָּדָה לְיָדוֹ, לֹא יִנָּקֶה מִדִּינָהּ
שֶׁל גִּיהֶנֶם, שֶׁנֶּאֱמַר יָד לְיָד לֹא יִנָּקֶה רָע. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב אֲסוּרִים
יָדִיָּה, וְדַאי. וְאַחַד אוֹמֵר, מִן הַנִּקְבָּה בָּאוֹת כָּל מִינֵי נֹחַשׁ
וְכִשּׁוּף וְכָל הָרָהוּרִים רָעִים. וְאַלְמָלָא שְׂאֲסוּרִים יָדִיָּה, שֶׁלֹּא
נוֹתְנִים לָהּ מִן הַשָּׁמַיִם, הָיוּ הוֹרֵגִים וּמְמִיתִים כָּל הָעוֹלָם בְּכָל
עֵת וְזָמָן. וְאֵין מִתְּגַבְּרַת הַנִּקְבָּה אֶלָּא בִּכְחַת שֶׁל הַזָּכָר, שֶׁהִיא

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

שׁוֹרָה בְּעֻמָּקִים שְׁלוֹ, שְׁהִיא יוֹדַעַת לְהַשְׁבִּיעַ אֶת הָאָדָם
לְהַשְׁלִים אֶת רְצוֹנָהּ. (שְׁהִיא יוֹדַעַת בְּכָל מִינֵי כִישׁוֹף וְהָאָדָם צָרִיךְ לְהַשְׁלִים
רְצוֹנָהּ) וּבַמָּה? בְּשֵׁם, וּבִדְבָרִים עֻמָּקִים, בְּשֵׁם שֶׁל טַמְאָה.
וְעַל כֵּן הִמְעָשִׂים תְּלוּיִים בָּהּ, וְהַדְּבָרִים בְּזָכֶר. וּשְׁנִיָּהּ
מִתְעוֹרָרִים מִהִנָּקְבָהּ. וּמַשׁוּם כֵּךְ מִינֵי הַכְּשָׁפִים נִמְצָאִים
בְּנִקְבָהּ, וְלֹא בְּזָכֶר.

שְׁנִיָּנוּ, הָעוֹבֵר בֵּין שְׁתֵּי נָשִׁים, אִם נָדוּת הֵן - נִכְפָּה, וְלֹא
תְּזוּז מִגּוּפּוֹ אִם לֹא יַעֲשׂוּ לוֹ דָּבָר, סִכְנַת דָּם אוֹ
הַרְיָגָה מְזַמְּנָת לוֹ. וְאִם אֵינֶן נָדוּת - עֵין הָרַע שׁוֹלֵט בּוֹ בְּגוּפוֹ
אוֹ בְּמִמּוֹנוֹ. כְּמוֹ זֶה שֶׁל רַבִּי נַחוּם בְּרַבִּי שְׁמֵלָאִי, פֻּעַם אַחַת
הָיָה בְּכַרְךְ שֶׁל קְסָרִין. עָבַר בֵּין שְׁתֵּי נָשִׁים. הִסְתַּכְּלוּ בּוֹ,
וְהִסְתַּכְּפָן מִיָּד בְּגוּפוֹ וּבְמִמּוֹנוֹ. מָה הִטְעַם? מַשׁוּם שְׁאוּתָהּ
רוּחַ רָעָה שָׁרְתָה עָלֶיהֶן, וַיְכּוֹלָה לְהַזִּיק. מָה תִּקְנָתוֹ? יֹאמַר
כֵּךְ: לְכִי לְכִי, דְּמִי דְּמִי, הִסִּירִי אֶת קְשִׁירַת הַקֶּשֶׁר, לֹא
וְלֹא לִי. וְאַחֵר כֵּךְ יִתְחִיל בְּאֵל וַיְסִים בְּאֵל. יִתְחִיל בְּאֵל,
שְׁכָתוֹב (בַּמְדֻבָּרֵכָה) אֵל מוֹצִיאֻ מִמְּצָרִים. וַיְסִים בְּאֵל, (שֵׁם) כִּי
לֹא נִחַש בִּיעֶקֶב וְגו', עַד מָה פָּעַל אֵל. וַיִּלֶּךְ לוֹ, וְלֹא יִשְׁגִּיחַ
אַחֲרָיו. רַב הוֹנָא הָיָה עוֹלָה מִבְּבֶל לְאַרְצָן יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה עוֹלָה
לְשֵׁם. נִקְלַע לְכַפֵּר אַחַד, רָאָה אוֹתָהּ אִשָּׁה שְׁהִיתָה הוֹלָכָת
אַחֲרָיו. זָרְקָה מַיִם עַל כְּתָפָיו, וְנָטְלָה עֶפֶר מִרְגְּלָיו. הִתְחַזֵּר
רֹאשׁוֹ וְאָמַר לָהּ: עָשִׂי וּקְחִי אַחֲרִי, שְׁהָרִי אֵין כָּלוּם אֶצְלִי,
אֲבָל אֲנִי גּוֹזֵר עָלֶיךָ בְּלִבּוֹל בְּדַעְתָּךְ. אַחֵר כֵּךְ אָמַר: לֹא
בְּשִׁבְלִי, אֲלֵא בְּשִׁבְלִי שְׁלֹא תַהֲרִגִי בְּנֵי אָדָם אַחֲרִים. וְכֵן הָיָה.

יֵא בִּי מִלְאָכָיו יִצְוֶה לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ:

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

הַתְּכַלְכֵּלָה דַּעְתָּהּ, וְלֹא יִדְעָה דְּבַר, וּמִתָּהּ. וְעַל זֶה כָּתוּב (תהלים צא) לֹא תֵאָנֶה אֵלֶיךָ רָעָה וְנִגַּע לֹא יִקְרַב בְּאַהֲלֶךָ.

בְּשַׁעָה שְׁאֲדָם בָּא לְעוֹלָם מִיד מְזִדְמָן עֲמוּ יֵצֵר הָרַע שֶׁהוּא מְקַטְרֵג לְאָדָם תָּמִיד

כִּי מִלְאָכָיו יִצְוֶה לָךְ לְשִׁמְרֶךָ (צא, יא) [זוהר ח"א פ' וישלח (דף קס"ה:)]
וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מִלְאָכִים וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח, (תהלים צא) כִּי מִלְאָכָיו יִצְוֶה לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ. פֶּסוּק זֶה בְּאֵרוֹהוּ הַחֲבֵרִים, שֶׁהָרִי בְּשַׁעָה שְׁאֲדָם בָּא לְעוֹלָם, מִיד מְזִדְמָן עֲמוּ יֵצֵר הָרַע שֶׁהוּא מְקַטְרֵג לְאָדָם תָּמִיד, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ד) לִפְתָּח חֲטָאת רִבְיָן. מִי זֶה חֲטָאת רִבְיָן? זֶה יֵצֵר הָרַע. וְכָךְ גַּם דָּוִד קָרָא לוֹ חֲטָאת, (תהלים נא) וְחֲטָאתִי נִגְדִי תָמִיד, מְשׁוּם שֶׁהוּא עוֹשֶׂה כָּל יוֹם לְאָדָם לְחַטָּא לִפְנֵי רַבּוֹנוֹ, וַיֵּצֵר הָרַע הַזֶּה לֹא זָז מִבֵּין הָאָדָם מִיּוֹם שֶׁנוֹלַד הָאָדָם לְעוֹלָמִים, וַיֵּצֵר הַטּוֹב בָּא לְאָדָם מִיּוֹם שֶׁבָּא לְהִטְהָר. וּמִתִּי בָּא אָדָם לְהִטְהָר? כְּשֶׁהוּא בֶּן שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנִים, אָז מְזִדְּגָה הָאָדָם בְּשִׁנְיָהֶם, אֶחָד מִמֵּיָן וְאֶחָד מִשְׁמָאל. יֵצֵר טוֹב לִימִין, וַיֵּצֵר הָרַע לְשְׁמָאל. וְאַלֶּה הֵם שְׁנֵי מִלְאָכִים מִמֶּשׁ מְמַנִּים, וְהֵם נִמְצְאִים תָּמִיד עִם הָאָדָם. בָּא בֶּן אָדָם לְהִטְהָר - אוֹתוֹ יֵצֵר הָרַע נִכְפָּה לִפְנָיו, וְשׁוֹלֵט הֵימִין עַל הַשְּׁמָאל. וּשְׁנֵי הֵם מְזִדְּגִים לְשִׁמּוֹר אֶת הָאָדָם בְּכָל דְּרָכָיו שֶׁהוּא עוֹשֶׂה. זֶהוּ שְׁכָתוּב כִּי מִלְאָכָיו יִצְוֶה לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

אם זְכוּתוֹ רַבִּים שׁוֹלְטִים כָּל מַחֲנוֹת יֵצֵר הַטּוֹב עַד שִׁסְתַּלְקוּ
כָּל מַחֲנוֹת יֵצֵר הָרָע

כִּי מִלְּאֲכִיו יֵצֵה לָּהּ לְשִׁמְרָהּ (צא, יא): [זוהר ח"ב פ' בא (דף מ"א:)]
וּקְדָם שְׂבִיבָא אָדָם לְעוֹלָם הָזֶה וַיֵּצֵא מִרְחָם אָמוּ - וַיֵּאָבֵק
אִישׁ עִמּוֹ. זֶה גְּבִרְיָאֵל, בְּאוֹתוֹ אָבֵק שֶׁל עֶפֶר שְׁנֵאֲמַר (שם ב)
וַיֵּצֵר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֶפֶר מִן הָאֲדָמָה. וְלַמַּד אוֹתוֹ
שְׁבָעִים לָשׁוֹן, וּמִשּׁוּם זֶה וַיֵּצֵר, אֶחָד יֵצֵר טוֹב, שֶׁלַּמַּד אוֹתוֹ
שְׁבָעִים לָשׁוֹן, וְאַחַד יֵצֵר הָרָע שְׁנֵאֲבֵק עִמּוֹ, שְׁנֵאֲמַר כִּי נִגַּע
בְּכָף יָרֵךְ יַעֲקֹב בְּגִיד הַנֶּשֶׁה, וּמִצָּא מִמֶּנּוּ שְׁבָעִים לָשׁוֹן שֶׁלַּמַּד
אוֹתוֹ יֵצֵר הַטּוֹב. וּקְדָם כָּל זֶה יָרְדוּ עִמּוֹ אַרְבָּעָה מִלְּאָכִים,
שְׁנֵאֲמַר בָּהֶם (תהלים צא) כִּי מִלְּאֲכִיו יֵצֵה לָּהּ. אִם יֵשׁ לוֹ זְכוּת
אֲבוֹת - אֶחָד מִיכָאֵל בְּזְכוּת אַבְרָהָם, וְהַשֵּׁנִי גְּבִרְיָאֵל בְּזְכוּת
יִצְחָק, וְהַשְּׁלִישִׁי שְׂיִוְרָד עִמּוֹ נִוְרִיאֵל בְּזְכוּת יַעֲקֹב, וְהַרְבִּיעִי
רַפָּאֵל בְּזְכוּת אָדָם הָרֵאשׁוֹן, וַיֵּצֵר הַטּוֹב מֵעָלָיו.

וְאִם אֵין לוֹ זְכוּת - הוֹלְכִים עִמּוֹ אַרְבָּעָה: עוֹן, מִשְׁחִית,
אֶף וְחִמָּה, וַיֵּצֵר הָרָע מַעְלִיָּהֶם לְדוֹן אוֹתוֹ לְעוֹלָם הַבָּא.
וְלִכְן פְּרִשׁוּהָ, רָשָׁע - יֵצֵר הָרָע שׁוֹפְטוֹ. צְדִיק - יֵצֵר הַטּוֹב
שׁוֹפְטוֹ. בִּינוּנִי - זֶה הַזֶּה שׁוֹפְטוֹ. וְלִכְן אִם הוּא בִּינוּנִי,
גְּבִרְיָאֵל שֶׁהוּא יֵצֵר טוֹב, וְסִמָּא"ל שֶׁהוּא יֵצֵר הָרָע, זֶה הַזֶּה
שׁוֹפְטוֹ. שְׁבָכָל אָדָם יֵשׁ אַרְבָּעָה יְסוּדוֹת, אַרְבָּעָה מִלְּאָכִים
יורְדִים עִמּוֹ מִיָּמִין, וְאַרְבָּעָה מִשְּׂמָאל. אַרְבָּעָה מִיָּמִין:
מִיכָאֵל, גְּבִרְיָאֵל, רַפָּאֵל, נִוְרִיאֵל. וְאַרְבָּעָה מִשְּׂמָאל:
עוֹן, מִשְׁחִית, אֶף וְחִמָּה. מִצַּד הַגּוֹף מְטַטְרוֹן יורְד

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

עָלוּ מִיָּמִין, וְסִמָּא"ל מְשֻׁמָּאֵל. וְאִין אָדָם שְׁאִין בּוּ אַרְבָּעָה יְסוּדוֹת, אָבֵל כְּפִי הַיְסוּד שְׂיָקְדִים בּוּ, כֶּךָ מִתְחִילִים הָאֲרָבָעָה הָלָלוּ. אִם הַמָּזֶל שְׁלוֹ אַרְיִיָּה - מְקַדִּים מִיכָא"ל, וְאַחֲרָיו גְּבִרִיא"ל, וְאַחֲרָיו נוֹרִיא"ל, וְאַחֲרָיו רְפָא"ל. וְאִם מָזְלוֹ שׁו"ר - מְקַדִּים גְּבִרִיא"ל, וְאַחֲרָיו מִיכָא"ל, וְאַחֲרָיו נוֹרִיא"ל, וְאַחֲרָיו רְפָא"ל. וְאִם מָזְלוֹ נֶשֶׁר - מְקַדִּים נוֹרִיא"ל, וְאַחֲרָיו מִיכָא"ל, וְאַחֲרָיו גְּבִרִיא"ל, וְאַחֲרָיו רְפָא"ל. וְאִם מָזְלוֹ אָדָם - מְקַדִּים רְפָא"ל, וְאַחֲרָיו מִיכָא"ל, וְאַחֲרָיו גְּבִרִיא"ל, וְאַחֲרָיו נוֹרִיא"ל. וְאוֹתָם שְׁמַצֵּד יָמִין, מַצֵּד שֶׁל מִיכָאֵל, כָּל הַפָּנִים שְׁלוֹ הֵם רַחֲמִים, בְּעַל גְּמִילוֹת חֲסִדִּים, פָּנִים לְבָנִים, וְאָדָם זֶה גּוֹמֵל חֶסֶד, חֶסֶד וְחֶכֶם, אִם הִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה. וְאִם לֹא - בַּהֶפֶךְ, מַצֵּד שֶׁל יֵצֶר הָרַע, גּוֹזֵל, טֹפֵשׁ, אִין בּוּ חֶסֶד. שְׁלֹא עִם הָאָרֶץ חֶסֶד. מַצֵּד שֶׁל גְּבִרִיאֵל, אַרְבַּעַת הַפָּנִים שְׁלוֹ דִּין, מִדַּת הַדִּין עַל הָרָשָׁעִים, וּמִתְגַּרֵּה בָּהֶם, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֵה, מִתָּר לַהֲתַגָּרוֹת בְּרָשָׁעִים בְּעוֹלָם הַזֶּה. גְּבוּר בַּיֵּצֶר, יֵרָא חֲטָא, יִהְיֶה דִּין, אִם יִתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה וּגְבוּר בְּתַלְמוּדוֹ. בַּהֶפֶךְ מַצֵּד שֶׁל יֵצֶר הָרַע - מִתְגַּרֵּה בַּצַּדִּיקִים, דִּין קָשָׁה לָהֶם, גְּבוּר בַּעֲבָרָה לַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ, אִינוּ יֵרָא חֲטָא, וְגוֹנֵי פָּנָיו אָדָמִים, עֲשׂוּ שׁוּפָף דָּמִים. מִי שֶׁמָּזְלוֹ נֶשֶׁר אִינוּ רַחֲמָן הַרְבֵּה, וְלֹא מִדַּת הַדִּין הַרְבֵּה, אֶלֶּא בִּינוּנֵי בַּיֵּצֶר הַטּוֹב בַּמַּדּוֹת הַטּוֹבוֹת שְׁלוֹ, וּבִינוּנֵי בַּיֵּצֶר הָרַע בַּמַּדּוֹת הָרָעוֹת, וְלוֹ פָּנִים לְבָנִים וְאָדָמִים. מִי שֶׁמָּזְלוֹ אָדָם, מַצֵּד הַטּוֹב, כָּלִיל מְכַל מַדּוֹת טוֹבוֹת, חֶסֶד וְחֶכֶם וּגְבוּר בַּתּוֹרָה, יֵרָא חֲטָא, מְמַלָּא בְּכָל

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

מדות טובות, וגון פניו שחורים. ומצד של יצר הרע ממלא
מכל המדות הרעות. ואם חטאי האדם רבים, שולטים עליו
כל המחנות של היצר הרע, עד שמסתלקים ממנו כל מחנות
היצר הטוב, וממליך על איבריו את סמא"ל וכל מחנותיו.

ואם זכיותיו רבים, שולטים כל מחנות יצר הטוב, עד
שיסתלקו כל מחנות יצר הרע, וממליך על כל איבריו
המחנות של היצר הטוב. באותו זמן שולט עליו שם יהו"ה.
ואם הוא בינוני, צבא השמים עומדים עליו מימיו
ומשמאלו. אלו מימינים לזכות, ואלו משמאלים לחובה,
ומי שאלים – גובר. ולכן פרשוה בעלי המשנה, לעולם יראה
אדם עצמו כאלו כל העולם כלו תלוי בו.

**צריך שלא יהא האדם מצוי בלא תורה ובלא מצוות אפלו
שעה אחת**

כי מלאכיו יצוה לך לשמרה (צא, יא): [זוהר חדש-מדרש רות (דף קג.)]
פתח רבי יודאי ואמר, (דברים ו) וכתבתם על מזוזות ביתך
ובשעריך. מזוזות כתוב, מה הטעם? אלא אשריהם ישראל,
שהם מצינים תמיד במצוות, בשבתם ובלכתם, בשכבם
ובקומם, שכתוב בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך
ובקומך. ושהיו ישראל מעטרים בתורה ובמצוות, כדי
שידבקו תמיד בקדוש ברוך הוא, שכתוב ואתם הדבקים בה'
אלהיכם חיים כלכם היום. וכל הדבק בקונו, אינו נזוק
לעולם. ולא עוד, אלא ששני מלאכי השרת מלוין לו לאדם,

יב על כפיים ישאוינגך פן תגוף באבן רגלך: יג על שחל
ופתן תדרוך תרמם בפיר ותנין: יד כי בי חשק ואפליטהו
אשגבהו כי ידע שמי: טו יקראני ואענהו עמו אנכי

— זוהר תהלים —

אחד בימינו ואחד בשמאלו, שפתוב (תהלים צא) כי מלאכיו
יצוה לך לשמרך בכל דרכיך. ולא עוד, אלא שאם תמיד
מצוי במצוה, כביכול שהקדוש ברוך הוא נעשה לו שומר,
שנאמר (שם קכא) ה' שמרך. מה עושה הקדוש ברוך הוא?
נוטל מלאך ההולך בימינו, ומעמידו לפניו, והוא עומד
במקומו, שנאמר ה' צלך עד יד ימינך. ואותו המלאך שהוא
משמאלו, מעמידו אחרי האדם, והקדוש ברוך הוא מימין
ומשמאל. נמצא האדם נשמר מכל צדדיו, מי יוכל להזיק
אותו. ועל פן צריך שלא יהא האדם מצוי בלא תורה ובלא
מצוות אפלו שעה אחת. בביתו הקדוש ברוך הוא שומרו
מבחוץ, והאדם מבפנים.

אלה שיודעים ומכונים לב ורצון - אשרי חלקם שהרי הקב"ה
קרוב אליהם ומזמן כנגדם בשעה שקוראים לו הוא מזמן
אליהם בשעה שהם בצרה הוא אצלם

כי בי חשק ואפליטהו וגו' (צא, יד): [זוהר ח"ג פ' חקת (דף קפ"ד)]. אמר
רבי שמעון, כאן צריך לגלות דבר. בא וראה, כל מי
שיודע לסדר מעשה כראוי ולסדר דברים כראוי, זה בודאי
מעורר את הקדוש ברוך הוא להמשיך דברים עליונים
שמכשרים. (ואם לא, לא יכשר להם). ולא הכשר להם. אם כן,

**בְּצָרָה אֶחְלָצְהוּ וְאֶכְבְּדֵהוּ: מִן אֲרֶץ יָמִים אֲשֶׁבִיעֵהוּ
וְאַרְאֵהוּ בִישׁוּעָתִי:**

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כל העולם יודעים לסדר מעשה ולסדר דברים, מה חשיבות הצדיקים שיודעים עקר הדבר והמעשה, ויודעים לכוון לב ורצון יותר מאלו האחרים שלא יודעים כל כך? אלא אלה שלא יודעים עקר המעשה כל זה, אלא סדור בעלמא ולא יותר, מושכים עליהם משיכות שאחר כתפי הקדוש ברוך הוא שלא טס באויר, שהשגחה נקרא. ואלה שיודעים ומכוונים לב ורצון, מוציאים ברכות ממקום המחשבה, ויוצאים בכל הגזעים והשרשים בדרך ישר כראוי, עד שמתברכים עליונים ותחתונים, ושם הקדוש מתברך על ידם. אשרי חלקם, שהרי הקדוש ברוך הוא קרוב אליהם ומזמן כנגדם. בשעה שקוראים לו הוא מזמן אליהם. בשעה שהם בצרה הוא אצלם. הוא מכבד אותם בעולם הזה ובעולם הבא. זהו שכתוב (תהלים צא) כי בי חשק ואפלטוהו אשגבהו כי ידע שמי.

כ"י ב"י - ארבעים ושנים הינו שם קדוש מ"ב

כ"י ב"י חשק ואפלטוהו וגו' (צא, יד): [זוהר חדש תקונא קדמאה (דק"ל"א)] ל"ב נתיבות פליאות חכמה, ועליה בארו בעלי הקבלה נגע בבת, וכלל בה כל המאמרות והנתיבות. ועשר האמירות ושלשים ושנים נתיבות הן ארבעים ושנים שרמז

⚡ ————— ⚡ זוהר תהלים ⚡ ————— ⚡

בָּהֶם מַעֲשֵׂה בִּשְׂרִיר שֶׁל פְּגָעִים. כִּי בִי חֶשֶׁק וְאַפְלִטָהוּ. כִּי
 כִּי - אֲרַבְּעִים וּשְׁתַּיִם. שֶׁבָּהֶם נִקְרְאָת יָד הַגְּדוֹלָה יָד הַחֲזָקָה
 יָד רַמָּה.

צב א מְזֻמֹּר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: ב טוֹב לְהִדּוֹת

— שִׁימוֹשׁ תִּהְיֶה —

לראות נסים גדולים

מְזֻמֹּר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת (צב, א): [שימוש תהלים לפרק צב] אל נקמות, ה' רועי לא אחסר, יענך ה' ביום צרה, לה' הארץ ומלואה, מְזֻמֹּר לתודה, מסוגלים לעלות לגדולה קח קדרה חדשה ומלא יתה מיא ותן בה הדס וגפנים, ואמור עליה אלו המְזֻמֹּרים ג"פ ותרחץ מאותן המים, ואח"כ משח מאותן המים גופך ופניך והתפלל לה' לצד צפון ותראה נסים גדולים.

— זוהר תהלים —

מִפָּרֶשׁ שָׁבַח פָּרָק שִׁירָה זֶה שֶׁל שַׁבָּת וּמִי אֶמְרוּ

מְזֻמֹּר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת (צב, א): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קל"ח.)]

הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה אֲדָם הָרֵאשׁוֹן אָמַר אוֹתָהּ בְּשַׁעַה שְׁגָרַשׁ מִגֵּן עֵדֶן, וּבָאָה שַׁבָּת וְהִגָּנָה עָלָיו. וּבְאֵרוֹה הַחֲבָרִים, אֵת הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה מְשַׁבַּח הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן אֵת הָעוֹלָם הָעֶלְיוֹן, יוֹם (שהכל בו) שֶׁהוּא כָּלֹ שַׁבָּת, הַמֶּלֶךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שָׁלוֹ. וְזֶהוּ מְזֻמֹּר שִׁיר, וְלֹא כְּתוּב מִי אָמַר אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ. לְיוֹם הַשַּׁבָּת - הַיּוֹם הָעֶלְיוֹן, הַשַּׁבָּת הָעֶלְיוֹנָה. זֶה שַׁבָּת וְזֶה שַׁבָּת. מֶה בֵּין זֶה לְזֶה? אֵלֹא שַׁבָּת סֵתָם זֶה שַׁבָּת שֶׁל עֶרֶב שַׁבָּת. יוֹם הַשַּׁבָּת זֶה שַׁבָּת שֶׁלֹּמְעֵלָה. זֶה יוֹם וְזֶה לֵילָה. (שמות לא) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת הַשַּׁבָּת - הָרִי לֵילָה, סוּד שֶׁל נִקְבָּה. (שם כ) זְכוֹר אֵת יוֹם הַשַּׁבָּת - הָרִי יוֹם, סוּד שֶׁל זָכָר. וְלִכֵּן מְזֻמֹּר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת. וּמִצָּאֵנוּ בְּכֻמָּה מְקוֹמוֹת, שֶׁהָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן עוֹלָה בְּשֵׁם וּבֵא סֵתָם, כְּמוֹ זֶה - וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה, וַיִּכְמוֹ (שמות כד) וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

עֲלֶה אֶל ה'. כָּלֶם שֵׁם נִסְתָּר וְלֹא עוֹלָה בּוֹ, (אלא) (והכל) מְשׁוּם שֵׁישׁ בּוֹ דְּרָגָה עֲלִיוֹנָה, וְאֵל הַדְּרָגָה הָעֲלִיוֹנָה הוּא לֹא עוֹלָה בְּשֵׁם. אִיזֵר הַמְּנוּרָה לֹא עוֹלָה בְּיוֹם בְּאִזֵּר הַשָּׁמֶשׁ, וְעַל זֶה לֹא עוֹלָה בְּשֵׁם. וְכָל אֵלֶּה תִּשְׁבָּחוֹת הַשִּׁבְתָּ, שֶׁהִיא כְּבוֹד (יוֹם הַשַּׁבָּת, שֶׁהִיא תִּשְׁבַּחַת עֲלִיוֹנָה עַל כָּל שְׂאֵר הַיָּמִים. וְכָל אֵלֶּה הַתִּשְׁבָּחוֹת הַתְּקִינּוּ בַּתְּקוּן שֶׁל שַׁבָּת, שֶׁהִיא עוֹלָה לְהַתְּעִטֵּר בַּעֲטֻרוֹת עֲלִיוֹנוֹת, מְקוֹמוֹת קְדוּשִׁים עַל כָּל שְׂאֵר הַיָּמִים).

מְזֻמּוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת - לְיוֹם הַשַּׁבָּת מִמֶּשׁ

מְזֻמּוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת (צב, א): [זוהר ח"ג פ' אחרי מות (דף ע"ט:)]

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּתוּב (ישעיה סו) וְהָיָה מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבְּתוֹ. לָמָּה שָׁקוּל זֶה בְּזֶה? אֵלֶּה הַכָּל בְּדְרָגָה אַחַת עוֹלָה. זֶה מְזַדְּג עִם זֶה, וְשִׁמְחָה שֶׁל זֶה עִם זֶה לֹא נִמְצְאוּ, אֵלֶּה כְּשִׁמְחָתָהּ הָעֵתִיק הַקָּדוֹשׁ, אִיזֵר חֲדוּת הַכָּל. וְשִׁנִּינוּ, כְּתוּב (תהלים צב) מְזֻמּוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת, לְיוֹם הַשַּׁבָּת מִמֶּשׁ. הַשַּׁבָּח שֶׁמִּשְׁבַּח הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אִיזֵר נִמְצְאוּ שְׁמִיחָה, וְנִשְׁמָה מִתּוֹסֶפֶת. שְׁהִרִי הָעֵתִיק הַתְּגָלָה, וְהַזְנוּג יִזְדַּמֵּן.

לְיוֹם הַשַּׁבָּת מִשְׁבַּח וְאִזֵּר

מְזֻמּוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת (צב, א): [זוהר חדש פ' בראשית (דף כב:)]

אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, לֹא יֵשֵׁב הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כֶּסֶּא כְבוֹדוֹ, עַד שֶׁבָּא שַׁבָּת וְנִתְעַלָּה וְיָשַׁב עַל כֶּסֶּאוֹ. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, וְהִרִי קֵדָם שְׁנִבְרָא הָעוֹלָם יֵשֵׁב הָיָה הָיָה וְיָהִי.

לִיהוֹנָאֵן אֲתָרָא וְלִזְמִיר לְשִׁמְךָ עֲלֵינוּ: ג' לְהַגִּיד בְּכָכָךְ

— זוהר תהלים —

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִם מִשְׁמִיעַ לָנוּ שְׁעַל כְּפֹסָא כְּבוֹדוֹ מִמֶּשׁ הוּא – לֹא. אֲלָא כֵּךְ שְׁנִינוּ, עַד שֶׁלֹּא נִבְרָא הָעוֹלָם לֹא הָיָה מִי שְׁיִקְלֵס אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וַיִּכִּיר אוֹתוֹ. כִּיּוֹן שֶׁבְּרָא עוֹלָמוֹ, בְּרָא הַמְּלָאכִים וְחַיִּית הַקְּדָשׁ, הַשָּׁמַיִם וְכָל צָבָאָם, וּבְרָא אֶת הָאָדָם, וְכָלֵם מוֹכְנִים לְשִׁבְח לְיוֹצֵרָם וּלְפֹאֲרוֹ. וְעַדִּין לֹא הָיָה פֶּאֶר וְשִׁבְח לְפָנָיו, עַד שֶׁנִּכְנַס שַׁבָּת וְשִׁקְטוּ כָלֵם, וּפִצְחוּ רִנָּה וּשְׁבַחָה הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים, וְאָז יָשַׁב עַל כְּפֹסָא כְּבוֹדוֹ. כְּלוּמַר, אֲזִי הָיָה מִי שְׁיִכִּיר אֶת כְּבוֹדוֹ (בּוֹרָא) וַיִּשְׁבַּח לְכְבוֹדוֹ. וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵין לָךְ שִׁבְח וְקָלוּס לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ שִׁבְחוּ שֶׁל שַׁבָּת הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים כָּלֵם מִשְׁבַּחִים לוֹ כְּאֶחָד, וְאֶפְלוּ יוֹמוֹ שֶׁל הַשַּׁבָּת מִמֶּשׁ מִשְׁבַּח לוֹ, זֶהוּ שִׁפְתוֹב (תהלים לב) מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת.

זֶהוּ גִדָּל וְחֶזֶק כַּח הַתְּשׁוּבָה וְאֲנִי לֹא יָדַעְתִּי! הַתְּחִיל לְשִׁבְח לְרַבּוֹנוֹ וּלְהוֹדוֹת לוֹ פֶּתַח וְאָמַר מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת טוֹב לְהוֹדוֹת

טוֹב לְהוֹדוֹת לַיהוָה וְגו' (צב, ב): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף נד:)] כִּיּוֹן שֶׁאָמַר קֵין גְּדוֹל עֲוֹנִי מִנְּשׂוּא, מָחַל לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֲצִי מִעֲנָשׁוֹ. מִשּׁוֹם שֶׁגָּזַר עָלָיו בְּהַתְּחַלָּה וְאָמַר לוֹ נַע וְנָד תִּהְיֶה בְּאַרְץ, וְעַכְשָׁו נִשְׁאָר בְּנוֹד בְּלִבְדּוֹ. זֶהוּ שִׁפְתוֹב וַיֵּצֵא קֵין מִלִּפְנֵי ה' וְגו'. כְּלוּמַר, שֶׁכְּשִׁינֵצָא מִלִּפְנֵי ה' הָיָה בְּשִׁבְלִי לְהִיּוֹת נָד בְּאַרְץ וְלֹא נַע. וְעוֹד אָמְרוּ, כְּשִׁינֵצָא קֵין מִלִּפְנֵי ה', אָמַר לוֹ

חֲסִדְךָ וְאַמוּנָתְךָ בְּלִילֹת: ה' עָלַי עֲשׂוֹר וְעָלַי נָבֵל עָלַי

— זוהר תהלים —

אדם: בני, מה נעשה על דינך? אמר לו קין: אבא, כבר התבשרתי שמחל לי הקדוש ברוך הוא בנוד בלבדו. אמר לו: היאך הוא? אמר לו: משום שחטאתי והודיתי לפניו. אמר אדם: וכי זהו גדל וחזק פח התשובה ואני לא ידעתי! התחיל לשבח לרבנו ולהודות לו. פתח ואמר (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה'. כלומר, טוב לשבח ולשוב ולהתודות לפני הקדוש ברוך הוא. עד כאן התוספתא.

מה גדלו מעשיך ה' - זה מעשה בראשית. מאד עמקו מחשבתך - אלו סתרי תורה

טוב להודות ליהוה וגו' (צב, ב): [זוהר חדש פ' בראשית (דף יא:)] רבי לוי אמר, כתוב (תהלים צב) מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבתך. מה גדלו מעשיך ה' - זה מעשה בראשית, שהם מעשיו של הקדוש ברוך הוא. מאד עמקו מחשבתך - אלו סתרי תורה.

להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות

ואמונתך בלילות וגו' (צב, א): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף לו:)] ונתקח מפריו, הרי שנינו שסחטה ענבים ונתנה לו, וגרמו מות לכל העולם. שהרי אילן זה בו שורה המות, והוא אילן ששולט בלילה. וכשהיא שולטת, כל בני העולם טועמים טעם מות. אלא אותם בני האמונה מקדימים ונותנים לה

הַגִּיוֹן בְּכִנּוּר: הַ בִּי שְׁמַחְתִּנִי יְהוָה ^{אֲהַלְלֶהָ} בְּפַעֲלָךְ
בְּמַעֲשֵׂי יְדִיךָ אֲרִנָּן: וְ מַה גָּדְלוֹ מַעֲשֵׂיךָ יְהוָה ^{אֲהַלְלֶהָ}

— — — — — זוהר תהלים — — — — —
נִפְשָׁם בְּפִקְדוֹן. וּבְגִלָּל שֶׁהוּא בְּפִקְדוֹן, חוֹזְרוֹת הַנִּפְשׁוֹת
לְמִקּוֹמָם, וְעַל זֶה (תהלים צב) וְאַמוֹנָתְךָ בְּלִילוֹת כָּתוּב.

וְגָרְעוּ מֵאָדָם שִׁבְעִים שָׁנִים וְהַעֲלָה אוֹתָם הַקִּבְּ"ה לְדוֹד

בִּי שְׁמַחְתִּנִי יְהוָה בְּפַעֲלָךְ וְגו' (צב, ה): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף
נח.)] זֶה סֵפֶר תּוֹלְדֵת אָדָם - לְדַמְיוֹתָיו. אָמַר רַבִּי יִצְחָק,
הִרְאָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאָדָם דְּמִיּוֹת שֶׁל כָּל אוֹתָם דּוֹרוֹת
שִׁיבָאוּ לְעוֹלָם, וְכָל חֲכָמֵי הָעוֹלָם וּמַלְכֵי הָעוֹלָם שֶׁעֲתִידִים
לַעֲמֹד עַל יִשְׂרָאֵל. הִגִּיעַ לְרֵאוֹת אֶת דּוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל שֶׁנּוֹלַד
וּמֵת. אָמַר לוֹ, [אמר] מִהֶשָּׁנִים שְׁלִי [אנוסיף] אֵלּוּהָ לוֹ שִׁבְעִים
שָׁנִים. וְגָרְעוּ מֵאָדָם שִׁבְעִים שָׁנִים וְהַעֲלָה אוֹתָם הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְדוֹד. וְעַל זֶה שִׁבַּח דּוֹד וְאָמַר, (תהלים צב) בִּי
שְׁמַחְתִּנִי ה' בְּפַעֲלָךְ בְּמַעֲשֵׂי יְדִיךָ אֲרִנָּן. מִי גֵרַם לִי חֲדוּהָ
בְּעוֹלָם [הזהר]? פַּעֲלָךְ, זֶהוּ אָדָם הִרְאִישׁוֹן שֶׁהוּא פָּעָלוֹ שֶׁל
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא פָּעָלוֹ שֶׁל בֶּשֶׁר וְדָם, מַעֲשֵׂה יְדֵיו
שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֹא מִבְּנֵי אָדָם. וְעַל זֶה גָּרְעוּ אוֹתָם
שִׁבְעִים שָׁנִים מֵאָדָם מֵאֵלֶּף שָׁנִים שֶׁהָיוּ לוֹ לְהִתְקַיֵּם בָּהֶם.
וְהִרְאָה לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּל חֲכָמֵי דוֹר וְדוֹר, עַד
שֶׁהִגִּיעַ לְדוֹרוֹ שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא, וְרָאָה תוֹרָה שְׁלוֹ וְשִׁמְחָה.
רָאָה מִיתָתוֹ וְהִתְעַצֵּב. פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קלט) וְלִי מַה יִּקְרוּ
רַעֲיָךְ אֵל מַה עָצְמוּ רַאשֵׁיהֶם.

מֵאֵד עֲמָקוֹ מִחֻשְׁבְּתֶיהָ: וְאִישׁ בְּעֵר לֹא יֵדַע וּכְסִיל לֹא

זוהר תהלים

כְּמֹה טַפְשִׁים אוֹתָם בְּנֵי הָעוֹלָם שְׁלֹא מִשְׁגִּיחִים וְלֹא יוֹדְעִים וְלֹא
מִסְתַּפְּלִים לְדַעַת אֶת דְּרָכֵי הַקִּבְ"ה עַל מֶה הֵם עוֹמְדִים בְּעוֹלָם
מִי מַעֲכָב אוֹתָם לְדַעַת? טַפְשׁוֹתָם, כִּי לֹא עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה

אִישׁ בְּעֵר לֹא יֵדַע (צב, ז): [זוהר ח"ג פ' אחרי מות (דף ע"ה:)] בְּכַפֵּם
אַחֲרֵת הָיָה רַבִּי אַבָּא הוֹלֵךְ אֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן, נִכְנָס
לְעִירוֹ, מָצָא אוֹתוֹ שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב וְדוֹרֵשׁ (תהלים צב) אִישׁ בְּעֵר
לֹא יֵדַע וּכְסִיל לֹא יָבִין אֶת זֹאת. אִישׁ בְּעֵר לֹא יֵדַע וְגו', כְּמֹה
טַפְשִׁים אוֹתָם בְּנֵי הָעוֹלָם שְׁלֹא מִשְׁגִּיחִים וְלֹא יוֹדְעִים וְלֹא
מִסְתַּפְּלִים לְדַעַת אֶת דְּרָכֵי הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל מֶה הֵם
עוֹמְדִים בְּעוֹלָם, מִי מַעֲכָב אוֹתָם לְדַעַת? טַפְשׁוֹתָם, כִּי לֹא
עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה. שְׁאֵלוּ עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, הֵיוּ יוֹדְעִים אֶת דְּרָכֵי
הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּכְסִיל לֹא יָבִין אֶת זֹאת, שְׁלֹא מִתְּבוּנָן
וְלֹא יוֹדֵעַ הֵנִהגוֹת שֶׁל זֹאת בְּעוֹלָם. (שאף על גב) שֶׁדָּן אֶת
הָעוֹלָם בְּדִינָיו וְרוֹאִים אֶת דִּינִיהָ שֶׁל זֹאת הִזּוּ שְׁמַגִּיעִים לְבָנֵי
אָדָם שֶׁהֵם צָדִיקִים, וְלֹא מַגִּיעִים עַל הָרָשָׁעִים הַחִיבִים
שְׁעוֹבְרִים עַל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה, שֶׁכָּתוּב בְּפִרוּחַ רָשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב
וְגו'. שְׁאֵת הָעוֹלָם הַזֶּה הֵם יוֹרְשִׁים אוֹתוֹ בְּכָל צְדָדָיו,
וְהַדִּינִים לֹא מַגִּיעִים אֵלֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְאַלְמָלָא שְׁדוּד
הַמֶּלֶךְ הוֹדִיעַ אוֹתוֹ בְּסוֹף הַכְּתוּב, לֹא הֵינּוּ יוֹדְעִים, שֶׁכָּתוּב
לְהַשְׁמֵד עַדִּי עַד, לְהַשְׁמִיד מֵאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְשִׁיְהִיו עֶפֶר
תַּחַת רַגְלֵי הַצְּדִיקִים, שֶׁכָּתוּב (מלאכי ג) וְעִסּוֹתָם רָשָׁעִים כִּי
יִהְיוּ אֶפֶר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיהֶם.

יבין את זאת: ה בפרח רשעים כמו עשב ויציצו כל
 פעלי און להשמדם עדי עד: ט ואתה מרום לעלם
 יהוה: י כי הנה איביך יהוה: כי הנה

— זוהר תהלים —

עוד יש סוד אחר בזה על שהקדוש ברוך הוא מאריך רגזו עם
 הרשעים בעולם הזה

בפרח רשעים כמו עשב (צב, ה): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רכ"ג):]
 פתח ואמר, (תהלים צב) בפרח רשעים כמו עשב ויציצו
 כל פעלי און להשמדם עדי עד. הפסוק הזה פשוטו. אבל
 בא וראה, בפרח רשעים כמו עשב, כעשב הזה שהוא ביבש
 בארץ והוא יבש, כששורים בו מים הוא פורח, ואותו יבש
 פורח. וכאילן הזה קצוץ שצץ מחדש, ולא מעלה אלא אותם
 פירות לצד זה ולצד זה, שהם ענפים שעולים, ולעולמים לא
 עולה אילן כפי שהיה בראשונה להיות אילן, וכל זה
 להשמדם עדי עד, לעקרם מהשרשים ומהכל.

עוד יש סוד אחר בזה, על שהקדוש ברוך הוא מאריך רגזו
 עם הרשעים בעולם הזה, משום שהעולם הזה הוא
 חלק של הצד האחר, והעולם הבא הוא צד הקדשה. והוא
 חלק הצדיקים, שהצדיקים יהיו בו בעטרת הכבוד של
 רבונם. ושני הצדדים הללו עומדים זה כנגד זה. זה צד
 הקדשה, וזה הצד האחר שטמא. זה עומד לצדיקים, וזה
 עומד לרשעים. והכל זה כנגד זה. אשרי הצדיקים שאין להם
 חלק בעולם הזה, אלא בעולם הבא.

אִיכִיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדּוּ כָּל פְּעָלֵי אָנֹן: יא וְתָרַם בְּרָאִים
קֶרְנִי בִלְתִּי בְּשִׁמְן רַעֲנָן: יב וְתַבַּט עֵינֵי בְּשׁוּרֵי בִקְמִים
עָלֵי מִרְעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנִי: יג צְדִיק בְּתָמַר יִפְרַח בְּאֶרֶז
בְּלִבְנוֹן יִשְׁגָּה: יד שְׁתּוּלִים בְּבֵית יְהוָה אֲהַלֵּם בְּחִצְרוֹת

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

מה תמר כיון שגוזרים אותו לא עולה עד זמן רב - אף כן
צדיק כיון שאבד מן העולם לא עולה אחר תחתיו עד זמן רב
צדיק בתמר יפרח (צב, יג): [זוהר ח"א פ' לך לך (דף ע"ב)] רבי יצחק
פתח ואמר, צדיק בתמר יפרח, מפני מה הקיש צדיק
לתמר? מה תמר כיון שגוזרים אותו לא עולה עד זמן רב -
אף כן צדיק, כיון שאבד מן העולם, לא עולה אחר תחתיו
עד זמן רב. כארז בלבנון ישגה - אף כן גם. בתמר יפרח -
מה תמר לא עולה אלא זכר ונקבה, אף כן הצדיק לא עולה
אלא זכר ונקבה. הזכר צדיק והנקבה צדקת, כמו שאברהם
ושרה. כארז בלבנון ישגה - מה הארז בלבנון עליון על הכל
והכל יושבים תחתיו - אף כן הצדיק הוא עליון על הכל
והכל יושבים תחתיו. והעולם אינו עומד אלא על צדיק אחד,
שכתוב (משלי י) וצדיק יסוד עולם. ועליו העולם עומד,
ובגללו נסמך, ועליו נשתל. רבי יהודה אומר, והרי שנינו שעל
שבעה עמודים העולם עומד, כפתוב (שם ט) חצבה עמודיה
שבעה. אמר לו רבי יוסי, כן הוא ודאי, אבל [כאן] כל האחרים
בשביעי הם עומדים, שהוא סמך של העולם, והוא צדיק, וזה
משקה [את העולם] ומרוה את העולם [מן הכל] וזן לכל, ועליו

שְׁתוּלִים בְּבֵית ה' - לְזִמְנוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ

צָדִיק בַּתָּמָר יִפְרָח (צב, יג): [זוהר ח"ג פ' ויקרא (דף ט"ז)] רַבִּי אָבָא הָיָה יוֹשֵׁב לִפְנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. נִכְנָס רַבִּי אֱלֻעָזָר בְּנֹו. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּתוּב (תהלים צב) **צָדִיק בַּתָּמָר יִפְרָח** וְגו'. צָדִיק בַּתָּמָר, מָה זֶה בַּתָּמָר? שֶׁהָרִי מָכַל הָאֵילָנוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, אֵין מִי שְׁמַתְעֵכָּב לִפְרֹחַ כְּמוֹ תָמָר שְׁעוֹלָה לְשִׁבְעִים שָׁנִים. מָה הִטָּעַם בַּתָּמָר? אֵלֹא אֵף עַל גֵּב שֶׁהִכְתוּב מַעֲיד, הַחֲבָרִים כָּלֵם אֵין רוֹצִים לְגַלּוֹת. אָבֵל צָדִיק בַּתָּמָר יִפְרָח, זֶה נֹאמַר עַל גָּלוֹת בָּבֶל, שֶׁהָרִי לֹא שָׁבָה שְׁכִינָה לְמִקְוָמָה אֵלֹא לְסוֹף שִׁבְעִים שָׁנָה. זֶהוּ שִׁכְתוּב (ירמיה כט) כִּי לִפִּי מְלֹאת לִכְבֵּל שִׁבְעִים שָׁנָה אֶפְקֹד אֶתְכֶם. וְזֶהוּ צָדִיק בַּתָּמָר יִפְרָח,

אֱלֹהֵינוּ תְּקַח בְּעַל חֲבוּלֹתָ וּבְעַל חֲבוּלוֹת בָּלִים יִפְרִיחוּ: מו עוֹד יִנּוּבִין בְּשִׁיבָה דְּשָׁנִים
וְרַעְנָנִים יִהְיוּ: מז לְהַגִּיד כִּי יֵשֶׁר יִתְּנָאֵם אֱלֹהֵינוּ צוּרֵי וְלֹא
(עלתה) עוֹלָתָה בּוֹ:

— זוהר תהלים —

שְׁעוּלָה זָכַר וּנְקָבָה לְשִׁבְעִים שָׁנָה. צָדִיק - זֶה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא, זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים יא) כִּי צָדִיק ה' צְדָקוֹת אָהֵב. וְכָתוֹב
(שמות ה) ה' הַצָּדִיק. וְכָתוֹב (ישעיה ג) אָמְרוּ צָדִיק כִּי טוֹב.

בְּאֶרְזוֹ בְּלִבְנוֹן יִשְׁגָּה. מַה זֶה אֶרְזוֹ? זֶה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
שְׁכָתוֹב בְּחֹר בְּאֶרְזִים. (שיושב על כסא של יעקב השלם)
בְּלִבְנוֹן יִשְׁגָּה, בְּלִבְנוֹן וּדְאִי, וְזֶהוּ הָעֵדֶן שְׁלֹמֶעֱלָה, שְׁעָלִיו
כָּתוֹב (שם סד) עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ. וְהָאֶרֶז הַזֶּה בְּאוֹתוֹ
מָקוֹם עֲלִיּוֹן יִשְׁגָּה. וְזֶה בְּגִלּוֹת הָאֲחֵרוֹנָה הוּא כְּמוֹ הָאֶרֶז הַזֶּה
שְׁמַתְעֵכָב לַעֲלוֹת. וּמִשְׁעָה שְׁעוּלָה עַד שְׁעוּמִד בְּקִיּוּמוֹ הוּא
יוֹם, וּתְחִלַּת הַיּוֹם הָאֶחָד עַד שְׁעוּשָׁה צַל בְּאוֹר הַיּוֹם. וְהָאֶרֶז
לֹא עוֹלָה אֲלָא בְּעֵדוֹן שֶׁל הַמַּיִם, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (במדבר כד)
כְּאֶרְזִים עָלֵי מַיִם. כִּף אֶרֶז בְּלִבְנוֹן יִשְׁגָּה. שְׁמֶשׁ יוֹצֵא הַמַּעֲיָן
וְהִנָּהָר שֶׁל הַמַּיִם לְהַשְׁקוֹת. וְאֶרֶז זֶה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
שְׁכָתוֹב (שיר ה) בְּחֹר כְּאֶרְזִים. שְׁתוּלִים בְּבֵית ה' - לְזַמְנוֹ שֶׁל
מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. בְּחֻצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יִפְרִיחוּ - בְּתַחֲתֵי הַמַּתִּים. עוֹד
יִנּוּבִין בְּשִׁיבָה - בְּאוֹתוֹ יוֹם שְׁהַעוֹלָם יִמָּצֵא חֶרֶב. דְּשָׁנִים
וְרַעְנָנִים יִהְיוּ - לְאַחַר שְׁכָתוֹב (ישעיה סו) הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים
וְהָאֶרֶץ הַחֲדָשָׁה. וְאֵז, (תהלים קד) יִשְׁמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו כָּתוֹב. וְכֹל
כִּף לָמָּה? (תהלים צב) לְהַגִּיד כִּי יֵשֶׁר ה' צוּרֵי וְלֹא עוֹלָתָה בּוֹ.

צג א יְהוָה מֶלֶךְ גָּאוֹת לְבֶשׁ לְבֶשׁ יְהוָה
 עֵז הַתְּאֵזֶר אֶף תִּבּוֹן תִּבֵּל כָּל תִּמּוֹט: ב נִבּוֹן כְּסֵאֲךָ
 מֵאֵז מַעֲלָם אֶתָּה: ג נִשְׂאֵז נְהָרוֹת יְהוָה נִשְׂאֵז
 נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאֵז נְהָרוֹת דְּכָיִם: ד מְקַלּוֹת מִיָּם רַבִּים

שימוש תהלים

לנצח בעל דינו

ה' מלך גאות לבש (צג, א): [שימוש תהלים לפרק צג] טוב לאמרו לנצח בעל דינו.

זוהר תהלים

כִּיּוֹן שֶׁקָּבְלוּ יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה עַל הָר סִינַי אֵז הַתְּבַשֵּׁם הָעוֹלָם
 וְהַתְּקִימוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ

ה' מֶלֶךְ גָּאוֹת לְבֶשׁ וְגו' (צג, א): [זוהר ח"ב פ' יתרו (דף צ"ד.)] כִּיּוֹן
 שֶׁקָּבְלוּ יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה עַל הָר סִינַי, אֵז הַתְּבַשֵּׁם הָעוֹלָם,
 וְהַתְּקִימוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ, וְנוֹדַע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעֲלָה וּמַטָּה,
 וְהַתְּעִלָּה בְּכַבּוּדוֹ עַל הַכָּל. וְעַל אוֹתוֹ יוֹם כְּתוּב, (תהלים צג) ה'
 מֶלֶךְ גָּאוֹת לְבֶשׁ לְבֶשׁ ה' עֵז הַתְּאֵזֶר. וְאֵין עֵז אֶלָּא תּוֹרָה,
 שְׁנֵאמַר (שם כט) ה' עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן ה' יִכְרֹךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם.
 בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

בג"א אב לי"ג מדות - שהם וא"ו

נִשְׂאֵז נְהָרוֹת ה' נִשְׂאֵז נְהָרוֹת קוֹלָם וְגו' (צג, ג): [זוהר חדש ספרא
 תנינא (דף קי"ח.)] וּבִגְאָלָה הָאֲחֵרוֹנָה, תּוֹרָה תְּהִיָּה לְיִשְׂרָאֵל

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

כְּמוֹ שֶׁהֵי, שְׁנֵאֲמַר בְּךָ, הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן, (שם) וּתְשֹׁם בְּסוּף עַל
שְׁפַת הַיָּאֵר. בְּסוּף פִּי יָמִים, דְּרָגָה שֶׁל גְּאֻלָּה, נֶאֱמַר בְּךָ
וּתְשֹׁם בְּסוּף עַל שְׁפַת הַיָּאֵר, שֶׁהוּא אוֹר הַתּוֹרָה, הָעֲמוּד
הָאֲמָצִי. שֶׁפְּתוֹ הַשְׁכִּינָה. בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן אֵלּוֹ הַטּוֹת שֶׁהִיוּ
יוֹצְאוֹת מִהַסְּלַע, שֶׁהֵן פְּסָקֵי הַלְכוֹת, נֶאֱמַר בָּהֶם (תהלים צג)
נִשְׂאוּ נִהְרוֹת ה'. שְׁתֵּי טּוֹת שֶׁהֵן צִרִי, עוֹלוֹת עִם שְׁנֵי וָיִים
וְנִעְשִׂים נִהְרוֹת. וְאוֹתָהּ הַנִּקְדָּה הָעֲלִינָה, שֶׁהִיא סְגוּלָּתָא,
הַתְּעַלְתָּה עַל כְּנִפְיָהֶם. וְעֲלִיתוֹ בְּאִיזָה מְקוֹם הוּא? אֵלָּא אֵלּוֹ
שְׁנֵי נִהְרוֹת הֵם אָבָא וְאַמָּא. מִצַּד הַבַּת שֶׁל הַמֶּלֶךְ נִקְרָאוּ
טּוֹת, שְׁנֵאֲמַר בָּהֶם וַיִּצֹר, (ישעיה כו) כִּי בֵּיהּ ה' צוֹר עוֹלָמִים.
צִיר שְׁנֵי עוֹלָמוֹת דְּקִים. הָעוֹלָמוֹת שֶׁל בַּת הַמֶּלֶךְ הֵם מִמָּטָה
לְמַעַלָּה. מִצַּד הָעֲמוּד הָאֲמָצִי נִקְרָאוּ נִהְרוֹת, וּמִשּׁוֹם זֶה נִשְׂאוּ
נִהְרוֹת. לְמִי? לְאוֹתָהּ סְגוּלָּתָא, מַעֲלִים אוֹתוֹ כְּתָ"ר עַל גְּבִיָּהֶם
י י י לְהִיּוֹת כּוֹלֵל סְגוּלָּתָא, וּמִתְעַטֶּרֶת בּוֹ בְּשִׁלְשָׁה כְּתָרִים,
שֶׁהֵם כְּתָר כְּהֵנָּה וְכְתָר מַלְכוּת, וְכְתָר תּוֹרָה עַל גְּבִיָּהֶן. וְכֵן הֵם
שְׁלֹשָׁה נִהְרוֹת וָיִים וְשִׁלְשָׁה יוֹדִיִּים וְשִׁלְשָׁה וָיִים רְמוּזִים
בְּשִׁלְשָׁה רָאשֵׁי תִבּוֹת שֶׁהֵם וַיִּסַּע וַיָּבֹא וַיֵּט. שְׁנַיִם שֶׁהֵם אָבָא
וְאַמָּא מַעֲלִים כְּתָר עַל כְּנִפְיָהֶם.

נִשְׂאוּ נִהְרוֹת קוֹלָם. הֵם חֲסֵד גְּבוּרָה, עֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר נִשְׂאוּ
נִהְרוֹת קוֹלָם. מִי קוֹלָם? הָעֲמוּד הָאֲמָצִי, וְזֶה הַסּוּד
שֶׁל שׁוּרֵק לְמַעַלָּה. הַשְּׁלִשְׁלֵת כּוֹלֵלֶת שְׁלֹשׁ נִקְדוֹת בְּקִשּׁוֹר
אֶחָד שֶׁל הָעֲמוּד הָאֲמָצִי, שֶׁעָלָיו נֶאֱמַר (ירמיה ב) וְאַנְכִּי
נִטְעַמִּיךְ שׁוּרֵק כָּלָה זָרַע אֲמַת. יִשְׂאוּ נִהְרוֹת דְּכָיִם, הֵם נִצַּח

קום העמוד האמצעי, שאתה הוא ו' כולל שש ספירות,
ואתה אחוז בין כ"ה עליונה ובין כ"ה תחתונה. קום
אצל סמא"ל, שהוא מצרי, בכלי הקרב שלך, שהם השכינה
התחתונה, המקלע התחתון. והשכינה העליונה, המקלע
העליון, שעליו נאמר (שמואל א כה) ואת נפש איביך יקלענה
בתוך כף הקלע. מי נפש אויביך? סם מות נחש אשת
זנונים, שמקננת בשבעה סלעים, ובעלה בשבעה הרים. קום
באבנים שלך שהסתלקו בהרים לשבור את ההרים והסלעים
של הנחש, ובשביל ההרים שלך נאמר (תהלים צג) נשאו
נהרות ה'. ובהם כל גיא ינשא, שהוא שהכל כלול בו.

אֲדִירִים מְשַׁבְּרֵי יָם אֲדִיר בְּמָרוֹם יְהוָה
 ה' עֲדִיתִךָ נֶאֱמָנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נִאֲוָה קִדְשׁ יְהוָה
 לְאַרְךָ יָמִים:

— זוהר תהלים —

זוה הרועה הנאמן שנאמר בו (דברים לד) ויקבר אתו בגי'.
 שבשבילו נאמר (תהלים ס) ויך את אדום בגיא מלח. ונשמתו
 גנוזה בגי"א מן אבגית"ץ. ת' תורת משה צפונה בצד"י
 שהוא אבגית"ץ. שצדי ארכה מצד העולם הבא, משם הוא טוב
 לצדיקים לעולם הבא. בגי"א אב לי"ג מדות, שהם וא"ו,
 ויעבר ה' על פניו. ויעבר ע"ב רי"ו. ע"ב חסד. רי"ו גבורה,
 שבו קר"ע שט"ן מן הים, ובו עתיד לקרע לו מן הים של
 התורה. ומצד החסד הוא אב לי"ג מדות, שבו יהו"ה, הוא
 העמוד האמצעי ארך אפים, ומאריך בו על הבינונים ומטה
 להם כלפי חסד.

המים היו מכסים את העולם מהרבוי שבהם ועשית להם
 שיתכנסו בצמצום כלם אחד אל מקום אחד

מקלות מים רבים וגו' (צג, ד): [זוהר חדש פ' בראשית (דף טז:)] דבר
 אחר, (בראשית א) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת
 השמים אל מקום אחד, רבי פתח, מקלות מים רבים, כשאמר
 הקדוש ברוך הוא למים שיתכנסו במקום אחד, היו
 משוטטים לכאן ולכאן, ונתגאו למעלה. אמר רבי יצחק,
 בשעה הזו נטלו המים את הארץ, שהיתה כנוסה בהם, והיו
 מכסים אותה. אמר להם הקדוש ברוך הוא, לא כך, אלא

זוהר תהלים

הַכִּנְסוּ כֻלְכֶם אֶל מָקוֹם אֶחָד וְתִרְאֶה הַיִּבְשָׁה. מִשְׁמַע שְׁהִיבְשָׁה
הָיְתָה מִקֵּדֶם אֶרֶץ, בְּלִי לַחֲוֹת, בֵּין הַיָּמִים. לֹא כְּתוּב יִבְשָׁה,
אֶלָּא הַיִּבְשָׁה. וְהָיוּ הַיָּמִים הוֹלְכִים גּוֹבְהִים וְיוֹרְדִים, וּמִשְׁמִיעִים
קוֹלָם לְסוֹף הַשָּׁמַיִם, עַד שְׁגָעַר בָּהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְהַכְנִיסָם לְתַהוֹם, וְשֵׁם הִיא הַתְּכַנְסוֹת הַיָּמִים, וְעַד עֲתָה קוֹלָם
אֵינוֹ שׁוֹכֵךְ, וְקָרָא לָהֶם יָמִים. וּכְשֶׁהֵם גּוֹבְהִים שֵׁם בְּמָקוֹם
הַהוּא, נִשְׁבַּר תִּקְפָּם, וְיוֹרְדִים וְאֵין יוֹצֵאִים הַחוּצָה מִיֵּרֶאת
תִּקְפּוֹ שֶׁל אֲדוֹנָם. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם) אֲדִירִים מִשְׁבְּרֵי יָם אֲדִיר
בְּמִרוֹם ה'.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְאֵם כֵּן, מָה כָּתוּב אַחֲרָיו? (שם) עִדְתִּיךָ נֶאֱמָנוּ
מְאֹד לְבֵיתְךָ נֶאֱוָה קֹדֶשׁ. מָה רוֹצֶה פָּסוּק זֶה לְפָסוּק
שְׁלֻמְעֵלָה? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אָמַר דָּוִד: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם,
הַעֲדוֹת שְׁעָשִׂיתָ בַּמַּעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית, הֵם אָמַת לְהַעֲדֵי עֲלֵיהֶם
בְּכָל יוֹם, שֶׁהָרִי שָׁנִינוּ, כָּל הַמַּעֲדִיד בַּמַּעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית בְּכָל יוֹם,
מִבְּטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶּן הָעוֹלָם הַבָּא. וְאָמַר דָּוִד, אַתָּה הוּא
שְׁעָשִׂיתָ אֶת כָּל הָעוֹלָם, וְעָשִׂיתָ אֶת הַמַּיִם, וְהַמַּיִם הָיוּ מְכַסִּים
אֶת הָעוֹלָם מִהֶרְבּוֹי שִׁבְהֵם, וְעָשִׂיתָ לָהֶם שִׁיתְכַּנְּסוּ בְּצִמְצוּם
כֻּלָּם אֶחָד אֶל מְקוֹם אֶחָד. כֹּךָ יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁשַׁכְנֶנִּיךָ
שֶׁהִיא מְלָאָה כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, שֶׁתִּצְמָצֵם אוֹתָהּ בְּבֵיתְךָ, שִׁיתֵּר
רְאוּי הוּא לְהִיּוֹת שָׁם. זֶהוּ שְׁכָתוּב לְבֵיתְךָ נֶאֱוָה קֹדֶשׁ, וְלֹא
לְזִמְנ מוֹעֵט, אֲלֵא לְאֶרֶךְ יָמִים.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

רב המנונא הִזְקֵן אָמַר כֶּךָ, (קהלת ה) אֵל תִּתֵּן אֶת פִּיךָ לַחֲטִיֵּא
אֶת בִּשְׂרֶךָ - שְׁלֹא יִתֵּן בֶּן אָדָם אֶת פִּיו לְהִכְהִיב לְהַרְהוֹר רַע
וַיִּגְרַם לְהַחֲטִיֵּא אוֹתוֹ בִּשְׂרֵי קֹדֶשׁ שִׁחְתוּם בּוֹ בְּרִית הַקֹּדֶשׁ, שְׁאִם
עוֹשֶׂה כֶּךָ, מוֹשְׁכִים אוֹתוֹ לַגִּיהֶנֶם. וְאוֹתוֹ מְמַנֶּה עַל הַגִּיהֶנֶם
דּוּמָ"ה שְׁמוֹ, וְכַמָּה רַבּוֹאוֹת שֶׁל מְלֶאכִי חִבְלָה יַחַד אֹתוֹ,
וְעוֹמֵד עַל פֶּתַח הַגִּיהֶנֶם, וְכָל אוֹתָם שֶׁשָּׁמְרוּ בְּרִית הַקֹּדֶשׁ
בְּעוֹלָם הַזֶּה אֵין לוֹ רְשׁוֹת לִקְרֹב אֲלֵיהֶם. דָּוִד הַמֶּלֶךְ, בְּשָׁעָה
שֶׁקָּרָה לוֹ אוֹתוֹ מַעֲשֶׂה, פָּחַד. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה עָלָה דּוּמָ"ה לְפָנֵי
הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאָמַר לוֹ: רַבּוֹן הָעוֹלָם, כְּתוּב בַּתּוֹרָה
(ויקרא כ) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִנָּאֵף אֶת אִשְׁתּוֹ אִישׁ, וְכְתוּב (שם יח) וְאֵל
אִשְׁתּוֹ עֲמִיתוֹ וְכוּ'. דָּוִד שֶׁקִּלְקַל בְּרִית בְּעֶרְוָה מֵהוּ (מה דינו)
אָמַר לוֹ הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא: דָּוִד צָדִיק הוּא, וּבְרִית הַקֹּדֶשׁ
עַל תְּקוּנָתוֹ עוֹמֵד, שֶׁהָרִי לְפָנֵי גְלוֹי שֶׁמְזַמְּנֵת לוֹ בַּת שְׁבַע מִיּוֹם
שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם.

אָמַר לוֹ: אִם לְפָנֶיךָ גְלוֹי - לְפָנֶיךָ לֹא גְלוֹי! אָמַר לוֹ: וְעוֹד
בְּהֵתֵר הָיָה מֵה שֶׁהָיָה, שֶׁהָרִי כָּל אֵלּוֹ שְׁעוֹלִים לִקְרֹב,
לֹא עוֹלָה אֶחָד מֵהֶם עַד שֶׁפּוֹטֵר אִשְׁתּוֹ בִּגְט. אָמַר לוֹ: אִם
כֶּךָ, הָיָה לוֹ לְחִכּוֹת שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים, וְלֹא חֶכָה. אָמַר לוֹ:
בְּמָה עוֹמֵד הַדָּבָר בְּמָקוֹם שֶׁחוֹשְׁשִׁים שֶׁהִיא מַעֲבֶרֶת, וְגְלוֹי
לְפָנֵי שְׁאוּרֵיהָ לֹא קָרַב אֲלֵיהָ מֵעוֹלָם, שֶׁהָרִי שְׁמִי חֲתוּם
בַּתּוֹכִי לְעֵדוּת. כְּתוּב אוֹרֵיָהּ, וְכְתוּב אוֹרֵיָהּ. שְׁמִי חֲתוּם עִמּוֹ,
שְׁלֹא שִׁמַּשׁ בָּהּ לְעוֹלָמִים. אָמַר לוֹ: רַבּוֹן הָעוֹלָם, זֶה מֵה
שֶׁאֲמַרְתָּ - אִם לְפָנֶיךָ גְלוֹי שְׁאוּרֵיהָ לֹא שָׁכַב עִמָּה, לְפָנֶיךָ

— זוהר תהלים —

האם גלוי היה לו לחכות לה שלשה חדשים. ועוד, אם ידע שמעולם לא שכב עמה, אז למה שלח לו דוד וצוה עליו לשמש עם אשתו, שכתוב (שמואל ב יא) רד לביתך ורחץ בגלית. אמר לו: ודאי לא ידע, אבל חכה יותר משלשה חדשים, שהרי ארבעה חדשים היו, שכן למדנו, בעשרים וחמשה בניסן העביר דוד כרוז בכל ישראל, והיו עם יואב בשבעה ימים שבסיון, והלכו והשחיתו ארץ בני עמון. שהו שם סיון תמוז אב ואילול, ובעשרים וארבעה באילול היה מה שהיה עם בת שבע, וביום הכפורים מחל לו הקדוש ברוך הוא אותו חטא. ויש אומרים בשבעה באדר העבר כרוז, והתכנסו בחמשה עשר באיר, ובחמשה עשר באילול היה מה שהיה עם בת שבע, וביום הכפורים התבשר (שם יב) גם ה' העביר חטאתך לא תמות. מה זה לא תמות לא תמות ביד דומה. אמר דומה: רבון העולם, הרי דבר אחד יש לי אליו, שהוא פתח פיו ואמר (שם ח) ה' כי בן מות האיש העשה זאת, והוא דן את נפשו. טרונגיא יש לי עליו. אמר לו: אין לך רשות, שהרי הודה לפני ואמר חטאתי לה, אף על פי שלא חטא. אבל במה שחטא באוריה, ענש כתבתי עליו וקבל. מיד חזר דומה למקומו בפתי נפש. ועל זה אמר דוד, (תהלים ד) לולי ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי. לולי ה' עזרתה לי שהיה אפטרופוס שלי, כמעט שכנה וכו'. מה

יַעֲקֹב: ח בִּינוּ בַּעֲרִים בָּעַם וּבְסִילִים מִתִּי
 תִּשְׁבִּילוּ: ט הִנֵּמַע אֲזָן הָלֹא יִשְׁמַע אִם יֵצֵר עֵין הָלֹא
 יִבִּיט: י הִיָּסֵר גּוֹיִם הָלֹא יוֹכִיחַ הַמֶּלֶכֶת אָדָם דַּעַת:
 יא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִדַּע מַחְשְׁבוֹת אָדָם כִּי הִמָּה חָבֵל:
 יב אֲשֶׁרִי הַגִּבֹּר אֲשֶׁר הִיָּסְרָנוּ יְהוָה וּמִתּוֹרַתְךָ תִּלְמָדְנוּ:
 יג לֹא־נִשְׁקִיט לֹא מִיָּמִי רַע עַד יִכָּרֶה לְרָשָׁע שְׁחַת: יד כִּי
 לֹא יִטֵּשׁ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַמּוֹ וְנִחַלְתּוּ לֹא יַעֲזֹב: טו כִּי עַד
 צִדִּיק יָשׁוּב מִשִּׁפְטִי וְאַחֲרָיו כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב: טז מִי יִקּוּם לִי

הַקִּיץ בְּעֵל הַיְּבוּלֹת
 וּבְעֵל הַיְּבוּלֹת בִּלְבָד

— זוהר תהלים —

זֶה כְּמַעַט כָּמוֹ חוּט דִּק כָּמוֹ הַשְּׁעוֹר שֵׁישׁ בִּינִי וּבִין הַצַּד
 הָאֲחֵר, כְּאוֹתוֹ שְׁעוֹר הָיָה שְׁלֹא שָׁכְנָה דּוֹמָה נַפְשִׁי.
 וְלָכֵן צָרִיךְ בֶּן אָדָם לִהְשָׁמֵר שְׁלֹא יֹאמֵר דָּבָר בְּדוֹד, בְּגִלְל
 שְׁלֹא יוֹכֵל לוֹמַר לְדוֹמָה (קֹהֶלֶת ה) כִּי שָׁגְגָה הִיא, כָּמוֹ
 שֶׁהָיָה לְדוֹד וְנִצַּח אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדִין. לָמָּה
 יִקְצֹף הָאֱלֹהִים עַל קוֹלֶךָ - עַל אוֹתוֹ קוֹל שֶׁהוּא אָמַר, וְחָבֵל
 אֶת מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ - זֶה בְּשֵׁר קֹדֶשׁ בְּרִית הַקְּדוֹשׁ שֶׁפָּגַם
 וְנִמְשָׁךְ בְּגִיּוֹנָם עַל יְדֵי דּוֹמָה. וּבְגִלְל זֶה (תְּהִלִּים יט) וּמַעֲשֵׂה
 יָדָיו מִגִּיד הָרָקִיעַ. אֵלּוּ אוֹתָם הַחֲבֵרִים שֶׁהִתְחַבְּרוּ עִם
 הַכֹּלָה הַזֶּה וּבַעֲלֵי בְרִיתָהּ, מִגִּיד וְרוּשִׁם כָּל אֶחָד וְאַחֵד. מִי
 הָרָקִיעַ זֶהוּ הָרָקִיעַ שֶׁבּוֹ חֲמָה וּלְבָנָה וְכוּכָבִים וּמַזְלוֹת, וְזֶהוּ
 סֵפֶר זְכוּרֹן, הוּא מִגִּיד וְרוּשִׁם אוֹתָם וְכוּתֵּב אוֹתָם לְהִיּוֹת
 בְּנֵי הַהִיכָל וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנָם תָּמִיד.

עם מַרְעִים מִי יִתְיַצֵּב לִי עִם פְּעָלֵי אָנֹן: יי לולִי יִהְיוּ־
 עֲזָרְתָּה לִי כַּמַּעַט שְׁכָנָה דּוֹמָה נַפְשִׁי:

— זוהר תהלים —

בְּשַׁעָה שְׁאֲדָם יוֹצֵא מִן הָעוֹלָם הִזָּה כְּמָה קְבוּצוֹת שֶׁל מְלָאכִי
 חֲבֵלָה נִפְקָדִים עָלָיו מְרִימִים עֵינַיִם וְרוֹאִים אֶת הָאוֹת הַזֹּאת
 שֶׁהִיא בְּרִית הַקֹּדֶשׁ וְנִפְקָדִים מִמֶּנּוּ

לֹאֲלִי יִהְיֶה עֲזָרְתָּה לִּי וְגו' (צד, יז): [זוהר ח"א פ' לך לך (דף
 173)] פֶּתַח אַחֵר וְאָמַר. לְמַדְנִי, כְּמָה זֹכִים יִשְׂרָאֵל
 שְׂאִינָם יוֹרְדִים לְגִיהֶנָּם כְּמוֹ שְׂאֵר הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה
 זָרָה, וְאֵין נִמְסְרִים בְּיַדִּי דּוֹמָה? [אלא] בָּאוֹת הַזֹּאת שֶׁכָּף
 לְמַדְנִי, בְּשַׁעָה שְׁאֲדָם יוֹצֵא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, כְּמָה קְבוּצוֹת
 שֶׁל (מְלָאכִי חֲבֵלָה) מִחֲבָלִים נִפְקָדִים עָלָיו. מְרִימִים עֵינַיִם
 וְרוֹאִים אֶת הָאוֹת הַזֹּאת, שֶׁהִיא בְּרִית הַקֹּדֶשׁ, וְנִפְקָדִים מִמֶּנּוּ,
 וְאֵינוּ נִתֵּן בְּיַדִּי דּוֹמָה לְרֹדֶת לְגִיהֶנָּם. שֶׁכָּל מִי שֶׁנִּמְסָר
 בְּיָדוֹ, וְדָאִי יוֹרֵד לְגִיהֶנָּם. וּמֵהָאוֹת הַזֹּאת פּוֹחֲדִים עָלֵינוּנִים
 וְתַחְתּוֹנִים, וְהַדִּינִים הָרָעִים אֵין שׁוֹלְטִים בּוֹ בְּאָדָם אִם הוּא
 זֹכֶה לְשֹׁמֵר אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא נֶאֱחָז בְּשֵׁמוֹ
 שֶׁל הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא. כִּיֹּן שְׁדוּד הַמֶּלֶךְ לֹא שָׁמַר אֶת
 אוֹת הַבְּרִית הַזֹּאת כְּרָאוּי, הָעֲבָרָה מִמֶּנּוּ הַמְּלָכוֹת, וְנִטְרָד
 מִירוּשָׁלַיִם. מִיָּד פָּחַד, כִּי סָבַר שִׁיּוּרִידוֹ אוֹתוֹ מִיָּד, וְיִמְסְרוּ
 אוֹתוֹ בְּיַד דּוֹמָה וְיָמוֹת בְּעוֹלָם הַהוּא, עַד שֶׁהִתְבַּשֵּׁר עָלָיו,
 שֶׁכָּתוּב (שְׁמוּאֵל ב ב) גַּם ה' הָעֶבֶר חֲטָאתָךְ לֹא תָמוֹת.
 בָּאוֹתָהּ הַשַּׁעָה פֶּתַח וְאָמַר, לולִי ה' עֲזָרְתָּה לִי כַּמַּעַט
 שְׁכָנָה דּוֹמָה נַפְשִׁי.

יח אם אִמְרָתִי מָטָה רַגְלִי חֲסִדְךָ יְהוָה יִסְעֲדָנִי:
 יט בָּרַב שְׂרָעִפִי בְּקִרְבִּי תִנְחֹמֶנִי יִשְׁעִשְׁעוּ נַפְשִׁי:
 כ הִיחַבְּרְךָ בְּפֶאֱ הַזֹּת יִצֹר עָמַל עָלֵי חֶק: כא יִגְדֹּדוּ עַל

— זוהר תהלים —

נפשות הרשעים נתונות בידו של מלאך זה ששמו דומה להכניסם בגיהנם ולדון שם

לולי יהוה עזרתה לי וגו' (צד, יז): [זוהר ח"א פ' חיי שרה (דף קל:)]
 ולמדנו, אמר רבי שמואל ברבי יעקב, נפשות הרשעים
 נתונות בידו של מלאך זה ששמו דומה להכניסם בגיהנם
 ולדון שם. וכיון שנמסרות בידו, שוב אינן חוזרות, עד
 שיכנסו לגיהנם. וזה יראת דוד שנתירא כשעשה אותו עון,
 שנאמר (תהלים צד) לולי ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי.
 אמר רבי ייסא, הנשמה פוגעת לו להכניס אותו גוף עם שאר
 גופות הצדיקים בחשבונם. זהו שכתוב וידבר אל עפרון וגו'.
 אמר רבי תנחום, המלאך קודם ואומר לו: ראה מה כתוב
 למעלה - ועפרון יושב בתוך בני חת. שחתו לשכן בעפר,
 והוא מקדים ואומר לו להכניס אותו הגוף בחשבון
 הצדיקים. זהו שכתוב ויען עפרון חתתי את אברהם באזני
 בני חת לכל באי שער עירו לאמר. מה זה לכל באי שער
 עירו? רב נחמן אמר, אותם שנכנסו בכתב חשבון פנקסו.
 שאמר רב נחמן, וכך נגזר [על] חשבון, על יד דומה נכנסים
 לבתי הקברות, ובחשבון הפתק עתיד להוציא אותם, והוא
 ממנה על שוכני העפר.

נֶפֶשׁ צַדִּיק וְדָם נָקִי יִרְשִׁיעוּ: כִּבְיָהִי יִהְיוּ אֲנִי ^{אֲדֹנָיִם} לִי
 לְמִשְׁנֶבֶת וְאֱלֹהֵי ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת} לְצִוֹר מַחְסִי: כִּגְוִיָּשָׁב עֲלֵיהֶם
 אֵת אֹזָנָם וּבִרְעָתָם יִצְמִיתֵם יִצְמִיתֵם יִהְיוּ אֲנִי ^{אֲדֹנָיִם}
 אֱלֹהֵינוּ ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת}

תהלים ספר רביעי | יט לחודש | מזמור צד

צה א לְכוּ נִרְנְנָה לַיהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} נִרְיֶעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ:
ב נִקְדָּמָה פָּנֵינוּ בְּתוֹדָה בְּזִמְרוֹת נִרְיֶעָה לּוֹ: ג **בי**
אל גדול יהוה ^{אֱלֹהֵינוּ} וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים
ד אֲשֶׁר בִּידוֹ מַחְקְרֵי אֶרֶץ וְתוֹעֲפּוֹת הָרִים לּוֹ:
ה אֲשֶׁר לֹא תֵים וְהוּא עָשָׂהוּ וַיַּבְשֵׁת יַדָּיו יָצְרוּ: ו **באו**
נשתחוה ונברכה ^{אֱלֹהֵינוּ} לִפְנֵי יְהוָה עֲשֵׂנוּ: ז **בי**
 ————— שִׁמוּשׁ תהלים —————

לבל יטעוהו אנשי עיר

לכו נרננה (צה, א): [שימוש תהלים לפרק צה] לבל יטעוהו אנשי עיר
 לטומאה ושם שלו א"ל.

————— זוהר תהלים —————
בשעה שאדם הראשון עמד על רגליו ראו אותו כל הבריות
ופחדו מפניו

באו נשתחוה ונברכה וגו' (צה, ו): [זוהר ח"א (דף רכא): זוהר תורה]
 באו נשתחוה ונברכה לִפְנֵי יְהוָה עֲשֵׂנוּ. בשעה
 שאדם הראשון עמד על רגליו ראו אותו כל הבריות ופחדו
 מפניו, והיו מהלכים אחריו כעבדים אחר המלך, והוא אמר
 להם אני ואתם באו ונשתחוה וגו', והלכו כלם אחריו:

כריעה והשתחואה במוזדים

באו נשתחוה ונברכה וגו' (צה, ו): [זוהר ח"א (דף קסד): פתח סבא]
 ואמר (תהלים קו) מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהלתו,

— זוהר תהלים —

מי הוא בעולם שיוכל לספר הגבורות שעושה הקב"ה תמיד בעולם, כאשר האדם נפטר מעולם הזה הגוף שלו שהניח אינו נאבד, ותקומה תהיה לו לעתיד לבוא, שהרי עונשו סבל בכמה אופנים, והקב"ה אינו מקפח שכרן של כל הבריות שברא, מלבד אותן שיצאו מתוך האמונה שלו ולא היה בהם דבר טוב לעולם, ומלבד אותן שלא כרעו במודים, כי אלה עושה הקב"ה מגופותם בריות אחרות, בשביל שלא יבנה עוד מאותו הגוף צרות אדם ולא יקום לעולם: (זוהר ח"ב- דף ק. וכן למדנו שדרתו של אדם אם הוא היה כורע לפני רבונו יעמוד ויתקיים בתחיית המתים, ואם לא היה כורע במודים נעשה שדרתו נחש, ואין לו תקומה בזמן התחיה:

מֵאָה בְּרִכּוֹת בְּכָל יוֹם

לְפָנַי יְהוָה עֲשֵׂנוּ יְגוֹ' (צה, ו): [זוהר ח"ג (דף קעט.)] כמו שדרשו החכמים בעלי משנה (דברים י) ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך, ואמרו אל תקרא מ"ה אלא מא"ה, כנגד מאה ברכות שמחויב האדם לברך לרבונו בכל יום, וזהו שצריך האדם להטעים בכל יום לרבונו:

אִימְתִי קִץ הַגְּאוּלָּה הַיּוֹם אִם בְּקוֹלוֹ תִשְׁמְעוּ

הַיּוֹם אִם בְּקוֹלִי תִשְׁמְעוּ יְגוֹ' (צה, ו): [זוהר חדש, זוהר תורה]. פתח רבי יצחק ואמר (ישעי' כא) משא דומה אלי קורא משעיר שומר מה מלילה שומר מה מליל, אלי קורא משעיר, אלו ישראל שקוראין להקב"ה מעול כבד של בני שעיר, ומה

הוא אֱלֹהֵינוּ תתקן בעל הכול
 ובעל הכולות ביום
 הַיּוֹם וְאֶנְחֵנוּ עִם מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ הַיּוֹם
 אִם בָּקְלוּ תִשְׁמָעוּ: ה אֵל תִּקְשׁוּ לִבְכֶּכֶם בְּמַרְיָכָה בְּיוֹם
 מִסָּפָה בַּמִּדְבָּר: ט אֲשֶׁר נִסּוּנִי אֲבוֹתֵיכֶם בְּחֲנוּנֵי גַם רָאוּ
 פְּעָלַי: י אַרְבָּעִים שָׁנָה אָקוּם בְּדוֹר וְאָמַר עִם תַּעֲיִ לִבְבִּי
 הֵם וְהֵם לֹא יָדְעוּ דְרָכַי: יא אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי בְּאִפִּי אִם
 יִבְאוּן אֵל מְנוּחָתִי:

— זוהר תהלים —

אומרים, שומר מה מלילה, ר"ל רבונו של עולם אתה הוא
 שומר ישראל בזה הגלות שדומה ללילה, אמור לנו מה
 מלילה, מה תהיה מזה הלילה, אימתי תוציאנו ממנה בוא
 וראה מה כתוב אחריו אמר שומר אתא בקר וגם לילה, אמר
 הקב"ה שהוא שומר ישראל, אתא בקר, הבאתי והוצאתי
 אתכם מן הגלות, לא זכיתם להיות בבקר, וגם לילה, הבאתי
 לכם הלילה והאפלתי אתכם בבור הגלות הזה שהוא הלילה,
 אם תבעיון בעיו, אם אתם מבקשים לדעת קץ גאולתכם
 אימתי תבואו לארצכם, שובו אתיו, והיינו כמו שאמר רבי
 יהודה, אין קץ הגלות נתלה אלא בתשובה, שנאמר היום אם
 בקלו תשמעו:

צו א שִׁירוּ לִיהוָה שִׁיר חֲדָשׁ שִׁירוּ לִיהוָה
 בָּל הָאָרֶץ: ב שִׁירוּ לִיהוָה בָּרְכוּ שְׁמוֹ
 בְּשָׁרוֹ מִיּוֹם לְיוֹם יִשְׁעֵתּוֹ: ג סִפְרוּ בְּגוֹיִם כְּבוֹדּוֹ בְּכָל

שימוש תהלים

לשמה בני משפחתו

שירו לה' שיר חדש (צו, א): [שימוש תהלים לפרק צו] לשמח בני משפחתו, ושם שלו י"ה.

זוהר תהלים

שִׁירוּ לִיהוָה שִׁיר חֲדָשׁ וְגו' (צו, ב): [זוהר ח"ב (דף נד:)] שִׁירוּ לִיהוָה שִׁיר חֲדָשׁ שִׁירוּ לִיהוָה כָּל הָאָרֶץ. רבי חייא פתח ואמר (איכה ב) קומי רוני בלילה לראש אשמורות, קומי רוני, זו כנסת ישראל, בלילה, בגלותי רבי יוסי אמר בלילה, בזמן שהיא שולטת ומעוררת, לראש אשמורות, בראש היה לו לומר, אלא לראש, כמו שנאמר (בראשית מז) על ראש המטה, וביארנו שראש המטה זה היסוד, אף כאן לראש זה היסוד, שהמטרונה מתברכת

זיו הזוהר

קלג. ר"ל שהלשון נקבה מוסב על כנסת ישראל היינו השכינה הקדושה, וגם כפשוטו על עם ישראל שלא יאמרו שהגלות גרם פירוד וכריתות לגמרי ח"ו, ואיך נשיר את שיר ה' על אדמת נכר, ומה גם שאין שומע מאזין ומקשיב, וע"ז אומר הכתוב איזה ספר כריתות אמכם וְגו', והגם שאין הזדוגות כמקדם, אמנם כריתות אין, אלא שיש דבקות בהסתר שאין מובן לנו:

הַעֲמִים נִפְלְאוּתָיו: דַּ בִּי גִדּוֹל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וּמַהֲלֵל מְאֹד

נִזְרָא הוּא עַל כָּל אֱלֹהִים: הַ בִּי כָּל אֱלֹהֵי

זוהר תהלים

בוקלד ראש אשמורות, זה הוא ראש לנצח והודקלה רבי יוסי אמר זה הוא ראש של כתר המלך והסוףקלי רבי אבא אמר לראש אשמורת כתוב חסר, זה הוא הראש כמו ראש המטהקלי והכל במלך הקדוש העליון נאמר, וזה הוא לי"י:

בּוֹא וּרְאֵה בְּפֹה הֵם גְּדוֹלִים וְנִפְלְאִים מַעֲשֵׂי הַקֶּבֶ"ה שְׁהֵרִי הָאוֹמְנֹת וְהַצִּיּוֹר שֶׁל הָאָדָם הוּא בְּדַמְיוֹן הָעוֹלָם וּבְכָל יוֹם וְיוֹם הַקֶּבֶ"ה בּוֹרֵא עוֹלָמוֹת

כִּי גִדּוֹל ה' וּמַהֲלֵל מְאֹד נִזְרָא הוּא עַל כָּל אֱלֹהִים (צו, ד):

זיו הזוהר

קלד. שמן היסוד נשפע אליה שפע העליונה: קלה. פי' שהיסוד הוא בבחי' ראש ועיקר לנצח והוד שהם שוחקים המן עבור הצדיק, ובזה מתורץ הלשון רבים של אשמורות שהוא מוסב על נצח והוד: קלו. רבי יוסי נותן טעם שהיסוד נקרא ראש יען כי הוא הראש וההתחלה של כתרי המלך שהן הספירות של עלמא דדכורא מתתא לעילא, כי הוא סיומא מלעילא לתתא לכן הוא הראש מתתא לעילא, ובזה מתורץ הל"ר כי אשמורות מוסב על כתרי מלכא: קלז. רבי אבא פליג עליהם ואומר שאשמורת כתיב חסר, לכן אין זה ל"ר אלא כמו ואשמורה בלילה אשמורת הבקר, ונראה שרבי אבא גרס האות וא"ו בין מ' ר' ולא בין ר' ת', ולפי דבריו מכוון הכתוב שכנסת ישראל תשיר לראש של המלכות, והיינו התפארת מלכא קדישא עלאה, וזהו ג"כ מה שנזכר בפסוק שהשירה תהיה לי"י, רצה לומר להתפארת, ועי"ז תברך שמו, היינו המלכות והשכינה הקדושה:

הָעַמִּים אֱלִילִים וַיִּהְיוּ־אֵלֶיךָ אֲנִי־יְהוָה וְהָדָר לִפְנֵי עֵץ וַתִּפְאֶרֶת בְּמִקְדָּשׁוֹ: ז הָבוּ לַיהוָה־
 מִשְׁפָּחוֹת עַמִּים הָבוּ לַיהוָה־ אֲנִי־יְהוָה כְּבוֹד וָעֹז:
 ה הָבוּ לַיהוָה־ אֲנִי־יְהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה וּבֹאוּ
 לַחֲצֹרוֹתָיו: ט הִשְׁתַּחֲווּ לַיהוָה־ אֲנִי־יְהוָה בְּהִדְרַת קִדְשׁ
 חִילוּ מִפְּנֵי כָל הָאָרֶץ: י אָמְרוּ בְּגוֹיִם יְהוָה־ אֲנִי־יְהוָה
 מֶלֶךְ אֶף תִּבּוֹן תִּבֹּל כָּל תְּמוּט יָדִין עַמִּים בְּמִישְׁרִים:

— זוהר תהלים —

[זוהר ח"א (דף צ:)] רבי אבא פתח (שמואל ב' כב) כי מי אל מבלעדי ה' ומי צרו זולתי אלהינו, כך אמר דוד המלך מקרא זה כי מי אל מבלעדי ה', מי הוא המושל או השר שיוכל לעשות דבר מבלעדי ה', אלא מה שנפקד מעם הקב"ה, לפי שכלם אין עומדים ברשותם ואין יכולים לעשות דבר, ומי צור, ומי הוא התקיף שיוכל לעשות תוקף וגבורה מעצמו מבלעדי אלהינו, אלא כולם בידי הקב"ה ואין יכולים לעשות דבר בלי רשותו: דבר אחר כי מי אל מבלעדי ה', שהקב"ה הכל ברשותו, ולא כמה שנראה במראות הכוכבים ומזלות, שכלם מראים דבר, והקב"ה מחליף הדבר לגון אחר, ומי צור זולתי אלהינו, הרי נתבאר שאין צייר כמו הקב"ה, שהוא צייר שלם, שעושה ומצייר צורה תוך צורה, ומשלים לאותה הצורה בכל התיקונים, ומכניס בה נפש עליונה הדומה לתיקון העליון, ולפיכך

**וַיֹּאמְרוּ הַשָּׂמָיוֹת וְהָאָרֶץ יָרֵעַם הַיָּם וּמִלֵּאֵי:
יָב יַעֲלוּ שָׁדִי וְכָל אֲשֶׁר בּוֹ אוֹ יִרְנְנוּ כָּל עֲצֵי יָעַר: ג' לִפְנֵי
יְהוָה: ^{אֱלֹהֵינוּ} פִּי בָא פִי בָא לְשַׁפֵּט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט תִּבֵּל
בַּצֶּדֶק וְעַמִּים בְּאַמְנוֹנָתוֹ:**

זוהר תהלים

אין צייר כמו הקב"ה. א"ר חייא בוא וראה כמה הם גדולים ונפלאים מעשי הקב"ה, שהרי האומנות והציור של האדם הוא כדמיון העולם, ובכל יום ויום הקב"ה בורא עולמות, מזווג זווגים לכל אחד ואחד כראוי לו, והוא מצייר תמונותם קודם שבאים לעולם:

ישמחו השמים ותגל הארץ וגו' (צו, יא) : [זוהר ח"ג (דף נט.) זוהר תורה] למדנו שכל מחנות העליונים בשעה שכנסת ישראל תשמח ותתברך כלם שמחים, והדין אין שורה אז בעולם, ועל זה כתוב ישמחו השמים ותגל הארץ.

כ לחודש

צו א יְהוָה מֶלֶךְ תִּגַּל הָאָרֶץ יִשְׁמְחוּ אֵיִם
 רַבִּים: ב עָנָן וַעֲרַפֵּל סָבִיבוֹ צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְבֹרָךְ
 בְּסֵאוֹ: ג אֵשׁ לִפְנֵי תֵלֶךְ וַתִּלָּחֵט סָבִיב צָרֶיךָ: ד הָאִירוּ
 בְּרָקֶיךָ תִּבְלֵךְ רְאֵתָהּ וַתַּחֲלֵךְ הָאָרֶץ: ה הָרִים כְּדוֹנָה נִמְסוּ
 מִלִּפְנֵי יְהוָה מִלִּפְנֵי אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ: ו הִגִּידוּ
 הַשְּׁמַיִם צֶדֶק וְרָאוּ כָּל הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ: ז יִבְשׁוּ כָּל עֲבָדֶיךָ
 פֶּסֶל הַמִּתְהַלְלִים בְּאֵלִילִים הַשִּׁתְחַזּוּ לֹא כָּל אֱלֹהִים
 ח שָׁמְעָה וַתִּשְׁמַח צִיּוֹן וַתִּגְלָנָה בְּנוֹת יְהוּדָה
 לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ יְהוָה: ט כִּי אַתָּה יְהוָה
 עֲלִיּוֹן עַל כָּל הָאָרֶץ מְאֹד נִעְלִיתָ עַל כָּל אֱלֹהִים:
 י אֲהַבִּי יְהוָה שְׁנָאוֹ רָע שָׁמַר נַפְשׁוֹת חֲסִידָיו מִיָּד
 רָשָׁעִים יִצִּילֵם: יא אֹרֶךְ יָרֵעַ לְצַדִּיק וְלִישָׁרִי לֵב שֹׁמֵחַ:

שימוש תהלים —————

לאדם שרוצה להיות שמה

ה' מלך תגל הארץ (צו, א): [שימוש תהלים לפרק צו] ג"כ לשמוח בני משפחתו. ושם שלו י"ה.

זוהר תהלים —————

אור שפרא הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית היה עולה אורו מסוף העולם ועד סוף העולם ונגזר

אור זרע לצדיק וגו' (צו, יא): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף לא:)]

יב שִׁמְחוּ צַדִּיקִים בִּיתְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהוֹדוּ לְזִכַּר קִדְשׁוֹ:

— זוהר תהלים —

יְהִי אֱוִיר וְיְהִי אֹר. כָּל מַה שֶּׁנֶּאֱמַר בּוֹ וְיְהִי - הוּא בְּעוֹלָם
הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֱוִיר שֶׁבָּרָא הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית, הִיָּה עוֹלָה אוֹרוֹ מִסוּף הָעוֹלָם
וְעַד סוּף הָעוֹלָם וְנִגְנְנוּ. מַה הַטַּעַם שֶׁנִּגְנְנוּ? כִּדִּי שֶׁלֹּא יִהְיוּ
מִמֶּנּוּ רָשָׁעֵי הָעוֹלָם, וְהָעוֹלָמוֹת לֹא יִהְיוּ בְּגִלְגָּל. וְהוּא
שָׁמַר לְצַדִּיקִים, לְצַדִּיק דְּוָקָא, שֶׁכְּתוּב (תהלים צו) אֱוִיר זָרַע
לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שִׁמְחָה. וְאִיזִי תִּבְשְׁמוּ הָעוֹלָמוֹת וְיִהְיוּ
כָּלם אֶחָד. וְעַד הַיּוֹם שֶׁיְהִיָּה הָעוֹלָם הַבָּא, הוּא נִסְתָּר וְנִגְנְנוּ.

בְּכָל מְקוֹם שְׁעוֹסָקִים בַּתּוֹרָה בְּלִילָה חוּט אֶחָד יוֹצֵא מֵאוֹתוֹ
אוֹר גָּנוּז וְנִמְשָׁךְ עַל אוֹתָם שְׁעוֹסָקִים בָּהּ

אוֹר זָרַע לְצַדִּיק וְגו' (צו, יא): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קמ"ח:)] כְּתוּב
(בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֱוִיר וְיְהִי אֹר. אָמַר רַבִּי
יוֹסִי, אוֹתוֹ אוֹר נִגְנְנוּ וְהַזְדַּמֵּן לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ
שֶׁבְּאַרוּרָה, שֶׁכְּתוּב (תהלים צו) אֱוִיר זָרַע לְצַדִּיק, לְצַדִּיק וְדֹאֵי
סֶתֶם. וְאוֹתוֹ הָאוֹר לֹא שִׁמַּשׁ בְּעוֹלָם פְּרֹט לַיּוֹם הָרִאשׁוֹן, וְאַחֵר
כִּף נִגְנְנוּ וְלֹא שִׁמַּשׁ יוֹתֵר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֶלְמָלֵא נִגְנְנוּ מְכַל
וְכָל, לֹא עוֹמֵד הָעוֹלָם אֶפְלוּ רָגַע אֶחָד, אֶלֹא נִגְנְנוּ וְנִזְרַע כְּזָרַע
הַזֶּה שֶׁעוֹשֶׂה תוֹלְדוֹת וְזִרְעִים וּפְרוֹת, וּמִמֶּנּוּ הַתְקִיָּם הָעוֹלָם.
וְאִין לָךְ יוֹם שֶׁלֹּא יוֹצֵא מִמֶּנּוּ בְּעוֹלָם וּמְקִיָּם הַכֹּל שְׁבוּ הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא זֵן אֶת הָעוֹלָם. וּבְכָל מְקוֹם שְׁעוֹסָקִים בַּתּוֹרָה
בְּלִילָה, חוּט אֶחָד יוֹצֵא מֵאוֹתוֹ אוֹר גָּנוּז וְנִמְשָׁךְ עַל אוֹתָם

— זוהר תהלים —

שְׁעוֹסָקִים בָּהּ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים מב) 'יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֲסֹדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עָמִי. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ. בַּיּוֹם שֶׁהוּקָם הַמִּשְׁכָּן לְמִטָּה, מָה כָּתוֹב? (שמות מ) וְלֹא יָכַל מֹשֶׁה לָּבֵא אֶל אֹהֶל מוֹעֵד כִּי שָׁכַן עָלָיו הָעֲנָן. מָה זֶה הָעֲנָן? חוּט אֶחָד הָיָה (עמוד הענן) מֵאוֹתוֹ צֵד שֶׁל הָאוֹר הָרָאשׁוֹן שֶׁיִּצָּא בְּשִׁמְחָה בְּכָל (של הכל) כְּשֶׁנִּכְנָס לְמִשְׁכָּן שֶׁלֹּמֶטָה, וּמֵאוֹתוֹ יוֹם (ראשון) לֹא נִגְלָה, אָבֵל שְׁמוֹשׁ מִשְׁמֵשׁ בְּעוֹלָם, וְהוּא מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית.

אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה

אִרְעֵי לְצַדִּיק וְגו' (צו, יא): [זוהר חדש בראשית (דף ק.ג)] וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר (בראשית א, ג), אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִכָּאן מִשְׁמַע שֶׁעָקַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הַנְּטִיעוֹת הַלְלוּ וְשִׁתַּל אוֹתָן, שְׁכָתוֹב יְהִי. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הָאוֹר שֶׁכָּבַד הָיָה שְׁנִינוֹ. מִשְׁמַע שְׁכָתוֹב יְהִי אֹר. וְהָיָה לֹא כָתוֹב, אֲלֵא וְיְהִי. וּכְשֶׁהִסְתַּכַּל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָם הַדּוֹרוֹת שֶׁל הָרָשָׁעִים שֶׁלֹּא רְאוּיִים לְאוֹתוֹ הָאוֹר, גִּנְזוּ אוֹתוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (איוב לח טו) וַיִּמְנַע מִרְשָׁעִים אוֹרָם, וְלִמִּי גִנְזוּ אוֹתוֹ? דּוֹקָא לְצַדִּיקִים, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (תהלים צו יא) אֹר זֶרַע לְצַדִּיק וְלִישְׁרֵי לֵב שְׁמִיחָה. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר, זֶהוּ שְׁכָתוֹב (ישעיה מא ב) מִי הָעִיר מִמִּזְרַח. וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב (בראשית א ד), מָה רָאָה? אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, כְּמוֹ שֶׁאִמְרָנוּ, רָאָה אֶת מַעֲשֵׂי הָרָשָׁעִים וְגִנְזוּ אוֹתוֹ. רַבִּי אַבְאָ אָמַר, וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב, לְגִנְזוּ אוֹתוֹ. וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב, שֶׁלֹּא נִמְצָא בּוֹ רָגֶז. כָּתוֹב כָּאֵן כִּי טוֹב, וְכָתוֹב שֵׁם (במדבר כד א) כִּי טוֹב בְּעֵינֵי ה' לְבָרֵךְ אֶת יִשְׂרָאֵל, וְסוּף הַכָּתוֹב מוֹכִיחַ, שְׁכָתוֹב (בראשית א ד)

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ, וּמִשּׁוּם כֵּךְ לֹא נִמְצָא בּוֹ רִגְזוֹ, וְאֵף עַל גִּב שִׁשְׁתֵּף אוֹתָם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יַחַד. בֹּא וּרְאֵה, הָאֹר הָעֲלִיּוֹן שִׁיְהִיָּה הָאֹר הַזֶּה מֵאִיר, וּמֵאוֹתוֹ הָאֹר שֶׁמַּחַת הַכֹּל בּוֹ, וְהוּא הַיָּמִין לְהַתְעִיט חֲקוּקֵי הַחֲקִיקוֹת עִמּוֹ, וְהָרִי נִתְבָּאֵר, שֶׁכְּתוּב (תהלים ל, כ) מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירֵאֶיךָ, זֶה הָאֹר הֵרָאשׁוֹן שֶׁגָּנַז הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקִים לְאוֹתָם יֵרָאִי הַחֹטָא, כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ. וַיְהִי עֶרֶב, מִצַּד הַחֹשֶׁךְ. וַיְהִי בֹקֶר, מִצַּד הָאֹר. וּמִתּוֹךְ שֶׁהֵם מְשַׁתְּתִּים יַחַד, כְּתוּב יוֹם אֶחָד.

הַקִּב"ה רָאָה וְצָפָה שֶׁהָעוֹלָם אֵינוֹ יָכוֹל לַעֲמֹד בְּלִתִּי הִיסוֹד -
הוּא הַצַּדִּיק

אֹר זָרַע לְצַדִּיק וְגו' (צו, יא): [זוהר חדש פ' בראשית (דף י"א:)] וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר וַיְהִי אֹר (בראשית א). רַבִּי חֲזִיָּא פִּתְחַ, (תהלים צו) אֹר זָרַע לְצַדִּיק וּלְיִשְׂרָאֵל שֶׁמַּחַה. הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רָאָה וְצָפָה שֶׁהָעוֹלָם אֵינוֹ יָכוֹל לַעֲמֹד בְּלִתִּי הִיסוֹד, וְאֵיזֶהוּ הִיסוֹד שֶׁהָעוֹלָם עוֹמֵד עָלָיו? הוּא הַצַּדִּיק, שֶׁנֶּאֱמַר (משלי י) וְצַדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם. וְזֶהוּ יִסּוֹד הֵרָאשׁוֹן שֶׁבְּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ, וְהוּא נִקְרָא אֹר, שֶׁנֶּאֱמַר אֹר זָרַע לְצַדִּיק. וְעוֹד, מִמָּה שֶׁכְּתוּב (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב. נֶאֱמַר כָּאן כִּי טוֹב, וְנֶאֱמַר לְהֵלֶן (ישעיה ג) אֲמָרוּ צַדִּיק כִּי טוֹב.

נִשְׁמָתוֹ שֶׁל צַדִּיק נִטְלָה מֵאוֹר כִּסֵּא הַכְּבוֹד וְנִכְנָסָת בְּעוֹלָם הַזֶּה
אֹר זָרַע לְצַדִּיק וְגו' (צו, יא): [זוהר חדש פ' לך לך (דף ל"ב:)] דְּבָר אַחֵר, אָמַר רַבִּי תַנְחוּם, מָה כְּתוּב לְמַעְלָה מִן הָעֲנִיָּן? רַק

זוהר תהלים

אֲשֶׁר אָכְלוּ הַנְּעָרִים. וְכָתוּב אַחֲרָיו אַחֵר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הָיָה
דָּבָר ה' אֶל אַבְרָם. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שֶׁהִנָּשְׂמָה יוֹשֶׁבֶת וְנוֹזְנִית
מֵאוֹתוֹ הָאוֹר שֶׁל מַעְלָה, וּמִתְלַבֶּשֶׁת בּוֹ. שָׁאֵמַר רַבִּי תַנְחוּם,
לְבוּשׁ הַנְּשִׂמָה לְעוֹלָם הַבָּא הוּא אוֹר זוֹהַר שֶׁלֹּמַעְלָה מִכֶּסֶּפֶּא
הַכְּבוֹד הוּא, שְׁנֵאֲמַר (תהלים צז) אוֹר זָרַע לְצַדִּיק וְלִישְׁרֵי לֵב
שִׁמְחָה. וְכָתוּב (ישעיה ס) וְהָיָה לָךְ ה' לְאוֹר עוֹלָם. וְלֹא מִלֶּאֱךָ
וְלֹא כֶּסֶּפֶּא הַכְּבוֹד. וְדוֹד אָמַר (תהלים כז) ה' אוֹרִי וְיִשְׁעֵי מַמִּי
אִירָא. וְהוֹלֵךְ זֶה כִּמוֹ שָׁאֵמַר רַבִּי יְהוּדָה, נִשְׁמָתוֹ שֶׁל צַדִּיק
נִטְלָה מֵאוֹר כֶּסֶּפֶּא הַכְּבוֹד, וְנִכְנָסֶת בְּעוֹלָם הַזֶּה. אִם זָכָתָה
וְעוֹלָה לְמַעְלָה - אֵינּוּ דִין שִׁיתוּסֵף לָהּ יוֹתֵר אוֹר מִמָּה שֶׁקִּבְּלָה
בְּרֵאשׁוֹנָה לְכַנֵּס בְּעוֹלָם הַזֶּה. וּמַמִּי מִקְבֵּלֶת אוֹתוֹ הָאוֹר? אָמַר
רַבִּי יְהוּדָה, אֵלֶּמְלֵא מִקְרָא כָּתוּב, אִי אִפְשָׁר לְאָמְרוֹ, שִׁכְתוּב
(בראשית טו) אֵל תִּירָא אַבְרָם אֲנֹכִי מִגֵּן לָךְ, אֲנֹכִי וְלֹא אֲחֵר,
וְלָמָּה? בִּשְׁבִיל שֶׁשְׂכָרְךָ הִרְבֵּה מְאֹד. דָּבָר אֲחֵר, שְׂכָרְךָ הִרְבֵּה
מְאֹד - יֵשׁ לָךְ שְׂכָר הִרְבֵּה מְאֹד, עַל שֶׁהָיָה לָךְ בְּרֵאשׁוֹנָה
וּמִתְלַבֶּשֶׁת מֵאוֹתוֹ הָאוֹר, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹטֵל אוֹת אַחַת
מִשְׁמוֹ, וְנוֹתְנָה בְּרֵאשָׁה. כִּי הָרִי שְׁנֵינוּ, עֵתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לִהְיוֹת עֵטְרָה בְּרֵאשׁ כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק לְעוֹלָם הַבָּא.
וְאִיזְהוּ? זֶה אוֹת ה"א, כְּאֲשֶׁר בָּרָא שְׁמַיִם וָאָרֶץ, שִׁכְתוּב
(בראשית ב) בְּהִבְרָאִם, בְּה"א בְּרֵאשׁ. זֶהוּ שִׁכְתוּב (שם יז) וְלֹא
יִקְרָא עוֹד אֶת שְׁמֶךָ אַבְרָם וְהָיָה שְׁמֶךָ אַבְרָהָם, לִהְיוֹת הַנְּשִׂמָה
שְׁלָמָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלָמוֹת וְהַטּוֹב. זֶהוּ שִׁכְתוּב (ישעיה סב) עֵין
לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זּוֹלָתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ.

⚡⚡⚡ ————— ⚡⚡⚡ זוהר תהלים ⚡⚡⚡ ————— ⚡⚡⚡

נִשְׁמָתוֹ שֶׁל צַדִּיק יוֹדַעַת וּמִכְּרַת לְעוֹלָם הִבָּא מָה שְׁאַיְנוּ יוֹדַעַ
וּמִכִּיר מִלְּאָךְ הַמְּשִׁרַת

אִזְרַע לְצַדִּיק וְגו' (צו, יא): [זוהר חדש פ' לך לך (דף ק"ג.)] אָמַר
רַבִּי יְהוֹדָה, נִשְׁמָתוֹ שֶׁל צַדִּיק יוֹדַעַת וּמִכְּרַת לְעוֹלָם
הִבָּא מָה שְׁאַיְנוּ יוֹדַעַ וּמִכִּיר מִלְּאָךְ הַמְּשִׁרַת. זֶהוּ שְׁכָתוֹב
(ישעיה ג) אָמְרוּ צַדִּיק כִּי טוֹב, כִּי טוֹב מִמְּלֶאכִי הַשָּׁרִת.
וְכָתוֹב (תהלים צו) אִזְרַע לְצַדִּיק וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שְׂמֻחָה.

צח א מִזְמוֹר שִׁירוֹ לַיהוָה ^{אֲתָנָח} שִׁיר חֲדָשׁ בִּי
נִפְלְאוֹת עָשָׂה הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוּ וְזִרְעֵךָ קִדְּשׁוּ:

— שִׁימוֹשׁ תהלים —

להטיל שלום בין אדם לחברו

שירו לה' שיר חדש (צח, א): [שימוש תהלים לפרק צח] להטיל שלום
בין אדם לחברו, ושם שלו י"ה.

— זוהר תהלים —

כָּל מֶה שֶׁבָּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם כָּלֵם אוֹמְרִים שִׁירָה
וְתִשְׁבְּחוֹת לִפְנֵי בֵּין לְמַעַלָּה בֵּין לְמַטָּה

מִזְמוֹר שִׁירוֹ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ וְגו' (צח, א): [זוהר ח"א 9' חיי שרה (דף
קכג:)] רַבִּי יוֹסִי פֶתַח וְאָמַר, הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאֲרוֹהוּ
הַחֲבֵרִים שֶׁהִפְרוֹת אָמְרוּ אוֹתוֹ, כְּכַתוּב (שמואל א ו) וַיִּשְׁרְנָה
הַפְּרוֹת בְּדֶרֶךְ, שֶׁהָיוּ אוֹמְרוֹת שִׁירָה חֲדָשָׁה. וְאִיזוֹ שִׁירָה הֵן
אָמְרוּ? מִזְמוֹר שִׁירוֹ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה. כָּאֵן יֵשׁ
לְהִסְתַּכֵּל, שֶׁכָּל מֶה שֶׁבָּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם, כָּלֵם
אוֹמְרִים שִׁירָה וְתִשְׁבְּחוֹת לִפְנֵי, בֵּין לְמַעַלָּה בֵּין לְמַטָּה. וְאִם
תֹּאמַר שֶׁהֵם מַעֲצָמִים [ד"א חיו] אוֹמְרִים אֵת הַשִּׁירָה הַזֶּה – כִּף זֶה
וְדָא! שֶׁזֶּהוּ סוּד עֲלִיּוֹן. אֲבָל אֱלֹהִי, הָאֲרוֹן הָיָה עַל גִּבְעָן. וְכִיּוֹן
שֶׁהָאֲרוֹן נִשְׁקַל עֲלֵיהֶם וְשִׁמּוּהוּ לְמַעַלָּה, הֵן שָׁרוּ [נ"א: לא שכבו]
שִׁירָה, שֶׁהָיָה כִּיּוֹן שֶׁנִּשְׁטַל מִהֵן הָאֲרוֹן, הָיוּ גּוֹעֲזוֹת בְּדֶרֶךְ שְׁאֵר
הַפְּרוֹת שֶׁל הָעוֹלָם וְלֹא אָמְרוּ שִׁירָה. וְדָא שֶׁהָאֲרוֹן שָׁעַל גִּבְעָן
עָשָׂה אוֹתָן לְזִמְרָה. מִזְמוֹר, הָרִי בְּאֲרָנוֹ, וְנִתְבָּאֵר, וּבְכָל כְּתוּב
מִזְמוֹר לְדוֹד אוֹ לְדוֹד מִזְמוֹר, וְכָאֵן לֹא אָמַר דָּוִד כָּלֵל. אֱלֹא

— זוהר תהלים —

מזמור, שַׁעֲתִידָה רוח הקֹדֶשׁ לִזְמַר אוֹתוֹ בְּזֶמֶן שִׁיקִים הַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִן הָעֶפֶר, וְאִזְ שִׁירוֹ לֵה' שִׁיר חֹדֶשׁ. אִז
הוּא חֹדֶשׁ. שֶׁהָרִי שִׁירָה כְּזוֹ לֹא נֶאֱמָרָה מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם.

מזמור שִׁירוֹ לֵה' - תְּשַׁבַּחַת זֶה כְּשֶׁנוֹשְׂאוֹת הָאָרוֹן מִשְׁבַּחוֹת אוֹתָהּ

מזמור שִׁירוֹ לֵה' שִׁיר חֹדֶשׁ וְגו' (צח, א): [נזוהר ח"ב פ' תרומה (דף

קל"ח.)] וְזֶהוּ מִזְמוֹר שִׁירוֹ לֵה' שִׁיר חֹדֶשׁ. הַתְּשַׁבַּחַת

הַזֶּה הָרִי בְּאֶרְנוֹהָ. אֵפֶי עַל גִּבּ שֶׁהִתְעוֹרְרָנוּ בָּהּ, הִתְעוֹרְרוֹת
הַחֲבֵרִים שֶׁהִתְעוֹרְרוּ, יָפָה הוּא, שֶׁהַפְּרוֹת הִלְלוּ עֲלוֹת, כְּשֶׁהָיוּ
נוֹשְׂאוֹת אֶת הָאָרוֹן, הִתְעוֹרְרוּ בַּתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(שמואל א 1) וַיִּשְׁרְנָה הַפְּרוֹת בְּדֶרֶךְ. וְאִיזוֹ שִׁירָה הָיוּ אוֹמְרוֹת?

מזמור שִׁירוֹ לֵה' שִׁיר חֹדֶשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה. הַסוּד הַזֶּה הוּא
כְּמוֹ שֶׁלְמַעְלָה. בְּשָׁעָה שְׂאוֹתֵן חֵיוֹת נוֹשְׂאוֹת אֶת (הָאָרוֹן) הַכֶּסֶּא
לְהָרִים אוֹתוֹ לְמַעְלָה, הֵן אוֹמְרוֹת תְּשַׁבַּחַת זֶה. וְאִם תֹּאמַר,
לָמָּה כָּתוּב כָּאֵן חֹדֶשׁ, וְהָרִי תָמִיד אוֹמְרִים תְּשַׁבַּחַת זֶה? אֵלָּא
וְדַאי שֶׁהוּא חֹדֶשׁ, וְחֹדֶשׁ לֹא נִקְרָא אֵלָּא בְּהִתְחַדְּשוֹת הַלְבָנָה
כְּשֶׁנֶּאֱוָרָה מִהַשֶּׁמֶשׁ, אִזְ הוּא חֹדֶשׁ, וְזֶהוּ שִׁיר חֹדֶשׁ. הוֹשִׁיעָה
לוֹ יְמִינוֹ וְזִרְעָה קְדוֹשׁ, הָרִי הִתְעוֹרְרוֹת שֶׁל יָמִין וְשִׁמְאֵל לְקַבֵּל
אוֹתָהּ. וְתְשַׁבַּחַת זֶה, כְּשֶׁנוֹשְׂאוֹת הָאָרוֹן, מִשְׁבַּחוֹת אוֹתָהּ
כְּשֶׁעוֹלוֹת לְבֵית שְׁמֶשׁ, כְּמוֹ שֶׁעֲגָלוֹת עוֹלוֹת לְבֵית שְׁמֶשׁ,
וְהַכֹּל עוֹלִים בְּסוּד אֶחָד, מִשּׁוּם שֶׁבְּשַׁבַּחַת הִיא עֲלִית הַכֶּסֶּא
לְעֲלוֹת לְמַעְלָה. הַתְּקוּן שֶׁל הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה בְּשַׁבַּחַת. כָּל
הַתְּשַׁבַּחוֹת הִלְלוּ תְּקִנּוֹ לְשַׁבַּחַת, לְשַׁבַּח אוֹתוֹ הָעַם הַיְחִיד
בְּעוֹלָם.

ב הוֹדִיעַ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְשׁוּעָתוֹ לְעֵינֵי חַגּוּזִים גְּלָה צְדָקָתוֹ:
 ג זָכַר חֲסִדוֹ וְאַמּוּנָתוֹ לְבֵית יִשְׂרָאֵל רָאוּ כָּל אַפְסֵי אֶרֶץ
 אֶת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל חִסְדוֹת וּבְעֵל תְּשׁוּבָה בְּיוֹם} ד הָרִיעוּ לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{אֱלֹהֵינוּ} כָּל
 הָאָרֶץ פָּצְחוּ וְרִנְנוּ וְזָמְרוּ: ה וּמָרוּ לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכִנּוּר
 בְּכִנּוּר וְקוֹל זְמֶרָה: ו בְּחִצְצוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{אֱלֹהֵינוּ}: ז יָרַעַם הַיָּם וּמִלֵּאוֹ תִּבֵּל וַיִּשְׁבִּי
 בָּהֶ: ח נְהָרוֹת יִמְחָאוּ כַף יַחַד הָרִים יִרְנְנוּ:

— זוהר תהלים —

שִׁיר חֲדָשׁ: וְכִי יֵשׁ שִׁיר עֲתִיק? אֵלָּא שִׁיר שְׁעֵד כָּעֵת
 מִלְּאָכִים קְדוּשִׁים לֹא שִׁבְחוּ לוֹ מִשּׁוּם שֶׁהוּא חֲדָשׁ

מִזְמוֹר שִׁירוֹ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ וְגו' (צח, א): [זוהר ח"ג פ' שלח
 לך דף ק"ע:] אֵלָּה שְׁעוּלִים שְׁמַנְגָנִים נִגּוֹן, אֵיזָה נִגּוֹן
 מִנְגָנִים? שִׁיר יְתוֹם. (תהלים צח) מִזְמוֹר שִׁירוֹ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ
 כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה וְגו'. שִׁיר חֲדָשׁ, וְכִי יֵשׁ שִׁיר עֲתִיק?
 אֵלָּא שִׁיר, שְׁעֵד כָּעֵת מִלְּאָכִים קְדוּשִׁים לֹא שִׁבְחוּ לוֹ,
 מִשּׁוּם שֶׁהוּא חֲדָשׁ. מָה הַטַּעַם הוּא חֲדָשׁ? בְּגִלּוֹל אוֹתוֹ
 אֶחָד שֶׁמִּחֲדָשׁ עָלּוּמִיו, מִשְׁבְּחוֹ וְאוֹמֵר לוֹ. וְכֵן אָמַר רֹאשׁ
 הַיְשִׁיבָה, זֶה נִקְרָא חֲדָשׁ וְהוּא חֲדָשׁ, מִשּׁוּם שֶׁדָּבַק בְּשִׁמְשׁ
 וְלֹא נִפְרָד מִמֶּנּוּ. לְהוֹצִיא סִטְרָא אַחְרָא שְׂאִין בָּהּ חֲדוּשׁ,
 שֶׁכְּתוּב בָּהּ (קהלת א) וְאִין כָּל חֲדָשׁ. זָקֵן הוּא וּבִלְהָ, וְלֹא
 הִתְחַדָּשׁ. (ולא עושה תולדות. ואלמלא עשה תולדות, היה מטשטש
 העולם).

ט **לפני יהוה** ^{אֱלֹהֵינוּ} **כי בא לשפט הארץ ישפט תבל**
בצדק ועמים במישורים:

— זוהר תהלים —

כְּשֹׁמְכִסִּים עַל הַכִּפְּרֶת אוֹמְרִים לִפְנֵי ה' כִּי בָא לְשַׁפֵּט הָאָרֶץ
יִשְׁפֹּט תֵּבֶל בְּצֶדֶק

לִפְנֵי ה' כִּי בָא לְשַׁפֵּט הָאָרֶץ וגו' (צח, ט) : [זוהר ח"ג פ' אחרי מות
 (דף נ"ח:)] **אָמַר רַבִּי אֲבָא, מָה רָצָה כָּאן, כִּי בִּעְנֵן אָרָאָה**
עַל הַכִּפְּרֶת, וְכָתוּב בְּזֹאת יָבֹא אֶהְרֶן, וְהָרִי הִכְהֵן אֵינֹו רֹאָה
אֶת הַשְּׂכִינָה בְּשַׁעָה שְׁנֹכָנָס? אֵלָא עָנָן הָיָה יוֹרֵד, וְכִשְׁהָיָה
יוֹרֵד, מִגִּיעַ עַל הַכִּפְּרֶת הַזֶּה וּמִתְעוֹרְרִים כְּנָפֵי הַכְּרוּבִים,
וּמִקִּישִׁים בָּהֶם וְאוֹמְרִים שִׁירָה. וְאִיזֹו שִׁירָה אוֹמְרִים? (תהלים
צו) כִּי גָדוֹל ה' וּמְהִלָּל מְאֹד נֹרָא הוּא עַל כָּל אֱלֹהִים. זֶה
כְּשִׁמְעֵלִים אֶת כְּנָפֵיהֶם. וּבְשַׁעָה שְׁפוֹרְשִׁים אוֹתָן, אוֹמְרִים, כִּי
כָּל אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים וְה' שָׁמַיִם עָשָׂה. כְּשִׁמְכִסִּים עַל
הַכִּפְּרֶת, אוֹמְרִים, לִפְנֵי ה' כִּי בָא לְשַׁפֵּט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט תֵּבֶל
בְּצֶדֶק, וְעַמִּים בְּמִישוּרִים.

וְקוֹלוֹתֵיהֶם הָיָה שׁוֹמֵעַ הִכְהֵן בְּמִקְדָּשׁ, אֲזִי שָׁם קִטְרֶת
בְּמִקְוָמָה, וּמִתְכַּוֵּן בָּמָה שְׁמִתְכַּוֵּן, כְּדִי שִׁיתְבָּרֵךְ
הַכֹּל (וְקוֹלוֹתֵיהֶם). וְכְנָפֵי הַכְּרוּבִים עוֹלִים וְיוֹרְדִים, וְשָׁרִים
שִׁירִים, מְכַסִּים לַכִּפְּרֶת וּמַעֲלִים לָהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוּב סְכָכִים.
סְכָכִים דּוֹקָא. וּמִנִּין לָנוּ שְׁקוֹלוֹתֵיהֶם נִשְׁמָעִים? כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר
(יחזקאל א) וְאֶשְׁמַע אֶת קוֹל וגו'. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְעַמִּים בְּמִישוּרִים.
מֵהוּ בְּמִישוּרִים? כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר מִישׁוּרִים אֶהְבּוּךָ - לְהַכְלִיל שְׁנֵי

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

כְּרוּבִים, זָכָר וּנְקֵבָה, מִיִּשְׁרָאֵל וְדָאִי. וְעַל זֶה, וְעַמִּים בְּמִישְׁרָאֵל.
 וְכָתוּב, (במדבר ז) וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹהִים (וגו') מִבֵּין שְׁנֵי
 הַכְּרֻבִים וַיְדַבֵּר אֲלֵיוֹ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מִכָּאן לְמַדְנִי, שֶׁבְּכָל
 מָקוֹם שֶׁלֹּא נִמְצָא זָכָר וּנְקֵבָה, אֵינוֹ כְּדָאִי לְרִאשׁוֹת פְּנֵי שְׂכִינָה. זֶהוּ
 שְׁכָתוּב (תהלים קמ) יֵשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פָּנֶיךָ, וְשֹׁנֵינוּ, כָּתוּב (דברים לב)
 צִדִּיק וְיֵשֶׁר הוּא, זָכָר וּנְקֵבָה, אֵף כָּאֵן כְּרוּבִים זָכָר וּנְקֵבָה.
 וְעַלֵּיהֶם כָּתוּב, (תהלים צט) אַתָּה כּוֹנֵנֶת מִישְׁרָאֵל. וְעַמִּים
 בְּמִישְׁרָאֵל. וּמִשּׁוֹם כָּךְ, (שמות כה) וּפָנִיהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו, וְהָרִי
 בְּאַרְנוֹ.

צט א יְהוָה־מֶלֶךְ מֶלֶךְ יִרְגְּזוּ עַמִּים יֹשֵׁב בְּרוּכִים
 תִּנְנוּט הָאָרֶץ: ב יְהוָה־מֶלֶךְ בְּצִיּוֹן גָּדוֹל וְרֵם הוּא
 עַל כָּל הָעַמִּים: ג יוֹדוּ שִׁמְךָ גָּדוֹל וְנוֹרָא קְדוֹשׁ הוּא:
 ד וְעַז מֶלֶךְ מִשְׁפָּט אָהֵב אֶתְּהָ בּוֹנֵנֶת מִיִּשְׂרָאֵל מִשְׁפָּט
 וְצִדְקָה בִּיעֲקֹב אֶתְּהָ עֲשִׂיתָ: ה רֹמְמוּ יְהוָה־מֶלֶךְ
 אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיהוָה רַגְלָיו קְדוֹשׁ הוּא:

— שִׁמּוֹשׁ תַּהֲלִים —

להיות חסיד

ה' מלך ירגזו עמים (צט, א): [שימוש תהלים לפרק צט] להיות חסיד.

— זוהר תהלים —

ועז מלך משפט אהב - זה הקדוש ברוך הוא

וְעַז מֶלֶךְ מִשְׁפָּט אָהֵב וְגו' (צט, ד): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רלב:) פתח רבי יוסי ואמר, ועז מלך משפט אהב - זה הקדוש ברוך הוא. ועז מלך - תקף שמתזק הקדוש ברוך הוא אינו אלא במשפט, שהרי במשפט עומדת הארץ, כמו שנאמר (משלי כט) מלך במשפט יעמיד ארץ. ומשום כך, ועז מלך משפט אהב, ולא [מתחזקת] נתקנת כנסת ישראל אלא במשפט, משום שמשם נזונית, וכל הברכות שנוטלת, היא נוטלת משם, ולכן ועז מלך משפט אהב - כל התשוקה וכל האהבה שלה כנגד המשפט. אתה כוננת מישרים - סוד של שני הפרוכים למטה, שהם תקון וישוב העולם, והרי נתבאר.

ו מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּבִהְיוֹ וְשִׁמְוֵאל בְּקִרְאֵי שְׁמוֹ קְרָאִים אֵל
יְהוָה וְהוּא יַעֲנֵם: ז בְּעֲמוּד עָנָן יְדַבֵּר אֲלֵיהֶם

— זוהר תהלים —

שִׁמְוֵאל שְׁקוּל כְּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן - בְּמִדַּת נֶצַח וְהוּד

מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּבִהְיוֹ וְשִׁמְוֵאל בְּקִרְאֵי שְׁמוֹ וְגו' (צט, ו): נְזוּהַר ח"א
פ' בראשית (דף כא:): וַיִּגַע בְּכַף יָרְכוֹ. כְּשָׁבָא אֶצֶל יַעֲקֹב,
לָקַח כֹּחַ מֵאוֹתוֹ פְּנוֹת עָרֵב בְּדִין הַקֶּשֶׁה. וַיַּעֲקֹב הָיָה נִכְלָל בּוֹ
וְלֹא יָכַל לוֹ. וַיֵּרָא כִּי לֹא יָכַל לוֹ וַיִּגַע בְּכַף יָרְכוֹ. לָקַח תִּקְוָה
הַדִּין מִשָּׁם, בְּגִלְל שְׁיִרְךָ הוּא מִחוּץ לַגּוֹף. שְׁיַעֲקֹב הָיָה גּוֹף,
וְגוּפוֹ הָיָה כָּלוּל בְּסוּד שֶׁל שְׁתֵּי דְרָגוֹת בְּסוּד שֶׁנִּקְרָא אָדָם.
כִּיּוֹן שֶׁלָּקַח תִּקְוָה מִחוּץ לַגּוֹף, מִיד - וַתִּקַּע כַּף יָרְךָ יַעֲקֹב. וְלֹא
הִתְנַבֵּא אִישׁ מִשָּׁם עַד שֶׁבָּא שִׁמְוֵאל, וְעַל זֶה נֶצַח יִשְׂרָאֵל
כְּתוּב בּוֹ, כִּי לֹא אָדָם הוּא. יְהוֹשֻׁעַ נִתְנַבֵּא מֵהוּדוֹ שֶׁל מֹשֶׁה,
שְׁכָתוֹב (במדבר כז) וְנָתַתָּ מֵהוֹדֶךָ עָלָיו. הוּד. וְזוֹ דְרָגָה חֲמִישִׁית.
נֶצַח - יָרַךְ שִׁמְוֵאל שֶׁל יַעֲקֹב. וְלִכְּנָן בָּא דוּד וְכָלֵל אוֹתוֹ בְּיָמִין,
שְׁכָתוֹב (תהלים טז) נְעֻמוֹת בְּיָמִינֶךָ נֶצַח. יָמִינֶךָ לֹא כְּתוּב אֶלָּא
בְּיָמִינֶךָ. מָה הַטַּעַם נִחְלָשָׁה יָרְךָ יַעֲקֹב? בְּגִלְל שֶׁהִתְקַרֵּב אֵלָיו
צַד הַטְּמֵאָה וְלָקַח מִמֶּנּוּ כֹחַ, וְהִתְעַכֵּב עַד שִׁמְוֵאל. וְעַל זֶה בָּא
לְהַזְכִּיר שֶׁזֶהוּ יָרַךְ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׁכָתוֹב וְגַם נֶצַח יִשְׂרָאֵל. וְעַל
זֶה כָּל דְּבָרָיו הָיוּ בְּדִין בְּרֵאשִׁית וּלְבִסוּף.

וְעוֹד, שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּלֵל אוֹתוֹ אַחֵר כֶּךָ בְּהוּד, מָתִי?
לְאַחֵר שֶׁמִּשַּׁח מְלָכִים. וְעַל זֶה הוּא שְׁקוּל כְּמֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן. מֵה מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּשְׁנֵי צַדִּידִים שְׁלֹמֶעֱלָה - גַּם הוּא

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

למטה כמו שאותם שני הצדדים, ומי הם? נצח והוד, כמו שמשה ואהרן שלמעלה. וכל הדרגות אחרות זו בזו, שכתוב (שם צט) משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו. שהרי ששה צדדים נכללו ואחרות זו בזו.

מי שהוא ברגז יביאו אצלו תינוק וישקט רגזו ויחזר בשמחה ויעשה עצמו כתינוק ואז הכל בשמחה

משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו וגו' (צט, ו): [זוהר ח"ב פ' תרומה (דף קמ"ח).] כרובים – תינוקות, והכל עומד בסוד אחד, שכתוב (הושע יא) כי נער ישראל ואהבהו. ובגלל זה הכל בחדוש הירח תלוי. כמו שמתחדש זה בחדושו, כך הוא הכל. ומשום כך הנער, הם נערים, וזה סוד אשת נעורים, שעומדת על שני נערים בחדוש עליון. כרובים – פנים גדולות ופנים קטנות, ודאי כך הם. פנים נסתרים למעלה שלא מתגלים, ובגללם חדוש הלבנה ומלוי שלה. פנים קטנות למטה, כמו שבארנו בפפרת, למעלה ומטה בסוד אחד עומדים. את השמים ואת הארץ, אלו הם סוד של שני כרובים, אחד זכר ואחד נקבה, להיות דבוקים אלו באלו בחיבות, כמו שנתבאר את – לרבות מעלה ומטה כאחד, להיות סוד הכרובים בכלל אחד.

כתוב (תהלים ק) עבדו את ה' בשמחה, שמחה של שני הכרובים. שהרי תינוקות, כל מה (מי) שנמצא ביניהם, חזרות פניו כתינוק ושמח עמהם. וסוד זה, כיון

זוהר תהלים

שְׁשׂוּרָה עֲלֵיהֶם מִי שְׁשׂוּרָה, חוֹזֵר נֶעַר בְּשִׁמְחָה שֶׁל הַכֹּל
וּבְרָצוֹן. אֵף עַל גַּב שְׁחוֹזֵר בְּדִין עַל הָעוֹלָם, בִּיּוֹן שְׁשׂוּרָה
עֲלֵיהֶם, חוֹזֵר בְּשִׁמְחָה, נֶעַר קָשׁוּר בְּשִׁמְחָה, וְהָעוֹלָם חוֹזֵר
בְּרַחֲמִים (בְּרַגְזוֹ). מִי שֶׁהוּא בְּרַגְזוֹ, יָבִיאוּ אֲצִלוֹ תִּינוּק וְיִשְׁקֹט
רַגְזוֹ, וְיִחְזֹר בְּשִׁמְחָה וְיַעֲשֶׂה עֲצָמוֹ בְּתִינוּק, וְאִזְּ הַכֹּל בְּשִׁמְחָה.
וְעַל סוֹד זֶה נֶאֱמַר כִּי נֶעַר יִשְׂרָאֵל וְאֶהְיֶה. אֵין אֶהְיֶה
וּחִבִּיבוֹת, רַק בְּנֶעַר. כְּתוּב (שְׁמוֹת לֵג) וְיִהְיֶשֶׁע בֶּן נוֹן נֶעַר לֹא
יִמִּישׁ. הִיָּה עוֹמֵד תוֹךְ הַמִּשְׁכָּן שֶׁל מֹשֶׁה, בְּגִלְל שְׁאוֹתוֹ אֶהְלֵ
הִיָּה אֶהְלֵ מֹשֶׁה, וּבִשְׁעָה שֶׁהִשְׁכִּינָה הִיתָה בָּאָה, נִמְצָא שֶׁם
יִהְיֶשֶׁע שֶׁהוּא נֶעַר, וּמִיד הִיָּה בְּשִׁמְחָה וּבְרָצוֹן שֶׁל הַשְׁמִימָה,
וְיִהְיֶשֶׁע שִׁפְנוֹי הֵם כְּלָבָנָה בְּכֹל, בְּכֹל הַסּוּדוֹת שֶׁלוֹ כֹּף הִיָּה.
וּכְיוֹן שְׁנִבְנָה הַמִּשְׁכָּן, לֹא הִיָּה צָרִיף יִהְיֶשֶׁע לְהִיּוֹת שֶׁם, אֲלֹא
כְּרוֹבִים הָיוּ שֶׁם וְנִמְצְאוּ בְּחִבִּיבוֹת זֶה בְּזֶה, פָּנִים בְּפָנִים
כְּנֻעָרִים בְּשִׁמְחָה. וּכְיוֹן שְׁשׂוּרָה עֲלֵיהֶם, מִיד הַכֹּל בְּשִׁמְחָה
וְדִין לֹא נִמְצָא כָּלֵל.

בגלל זה הקב"ה, שרצונו בעם ישראל, רצה להראות מעשה למטה, לעורר רחמים ולהעביר דין שלא ישלט עליהם כלל, ויהיו תמיד בשמחה עמו. זכאים הם בעולם הזה ובעולם הבא. כתוב (שמואל א ג) והנער שמואל משרת וגו'. כתוב נער, וכתוב (תהלים צט) ושמואל בקראי שמו, ולמדנו, שקול היה משה כנגד משה ואהרן. אם שקול כמשה ואהרן, מדוע כתוב נער, שהרי כמה מדרגות הן, ולא היה מגיע אפלו למדרגה קטנה של משה, כל שכן להיות שקול כשניהם? (שם)

והדבר כך הוא: שלשה הם שהיו נביאים נאמנים ושמשו בכהנה. אחד משה, ואחד אהרן, ואחד שמואל. ואם תאמר ששמואל לא המשיך (שמש) בכהנה, אלא אחר היה שמש בכהנה, ומיהו? ירמיהו - לא כך! שהרי כתוב (ירמיהא) מן הכהנים אשר בענותות. מן הכהנים היה, אבל לא שמש. ושמואל שמש בימי עלי, ומשה פעם אחת כל אותם שבעת

שָׁמְרוּ עֲדָתָיו וְחָק נָתַן לָמוֹ: ה' יִתְּנָאֲרַם ^{אֲרֹנוֹן רַחֲבֵל} אֱלֹהֵינוּ ^{תַּחַת בְּעַל חִסְדוֹת וּבְעַל חַסְדוֹת כֻּלָּם}
 אֲתָה עֲנִיתָם אֵל נִשָּׂא הָיִיתָ לָּהֶם וְנִקָּם עַל עֲלִילוֹתָם:
 ט רִמְמוּ יִתְּנָאֲרַם ^{אֲרֹנוֹן רַחֲבֵל} אֱלֹהֵינוּ ^{תַּחַת בְּעַל חִסְדוֹת וּבְעַל חַסְדוֹת כֻּלָּם} וְהִשְׁתַּחֲוִּי לַהֲרָ
 קָדְשׁוֹ בִּי קָדוֹשׁ יִתְּנָאֲרַם ^{אֲרֹנוֹן רַחֲבֵל} אֱלֹהֵינוּ ^{תַּחַת בְּעַל חִסְדוֹת וּבְעַל חַסְדוֹת כֻּלָּם}:

— זוהר תהלים —

יְמֵי הַמְּלֹאִאִים. שְׁמוּאֵל זָכָה לְנֶעַר, שְׁכָתוֹב (שְׁמוּאֵל א א) וְהַנֶּעַר
 נֶעַר. (שם ב) וְשְׁמוּאֵל מְשָׁרֵת. וּמִשּׁוּם שְׁעוֹמֵד בַּדְּרָגָה הַזֹּה, וְדָאִי
 שֶׁהוּא כְּמוֹ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן. מִי שְׁנוּטֵל אֶת הַנֶּעַר הַזֶּה וְזוֹכָה בּוֹ,
 זוֹכָה בְּאוֹתָן דְּרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת שְׁעֻמְדוֹ בָּהֶם מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן.

שְׁקוּל הָיָה שְׁמוּאֵל כְּנָגֵד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן

מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכֹהֲנֵי וְשְׁמוּאֵל בְּקֹרְאֵי שְׁמוֹ וְגו' (צט, א): [זוהר תדח
 פ' תרומה (דף טז.)] כְּתוֹב (שְׁמוּאֵל א ג) וְהַנֶּעַר שְׁמוּאֵל מְשָׁרֵת,
 כְּתוֹב נֶעַר, וְכְתוֹב (תהלים צט) וְשְׁמוּאֵל בְּקֹרְאֵי שְׁמוֹ. וְשִׁנּוּי,
 שְׁקוּל הָיָה שְׁמוּאֵל כְּנָגֵד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן. אִם שְׁקוּל כְּמוֹ מֹשֶׁה
 וְאַהֲרֹן, לָמָּה כְּתוֹב נֶעַר? שֶׁהָיָה בְּכֹמָה דְּרָגוֹת הֵם, שְׁלֹא הָיָה
 מְגִיעַ אֶפְלוֹ לַדְּרָגָה הַקְּטָנָה שֶׁל מֹשֶׁה, כֹּל שְׁכָן לְהִיּוֹת שְׁקוּל
 כְּנָגֵד שְׁנֵיהֶם! אֲלֹא הִפְסוּק הַזֶּה הוּא כֹּךְ: (שם) מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
 בְּכֹהֲנֵי, מֹשֶׁה הוּא נָבִיא נֶאֱמָן עֲלִיּוֹן עַל כָּל שְׂאֵר הַנְּבִיאִים.
 אַהֲרֹן בְּכֹהֲנֵי, הוּא הִכְהֵן הָעֲלִיּוֹן עַל כָּל כְּהֵנֵי הָעוֹלָם, שְׁלֹא
 הָיָה כֹהֵן גָּדוֹל שֶׁעָלָה בַּדְּרָגָה הָעֲלִיוֹנָה כְּמוֹ אַהֲרֹן. זָכָה אַהֲרֹן
 לְכֹהֲנָה וּנְבוּאָה, נָבִיא וְכֹהֵן, מִה שְׁלֹא זָכָה כֹהֵן אֲחֵר. וְאִם
 תֹּאמַר, הָיָה זְכָרְיָה כֹהֵן וְנָבִיא הָיָה? הַנְּבוּאָה הִיא לְשַׁעֲתָה
 הִיטָה, שְׁכָתוֹב (דה"ב כד) וְרוּחַ לְבָשָׂה אֶת זְכָרְיָה.

ק א מִזְמוֹר לְתוֹדָה תְּרִיעוּ לַיהוָה ^{אֲתוֹרָה} כָּל הָאָרֶץ:
 ב עֲבְדוּ אֶת יְהוָה ^{אֲתוֹרָה} בְּשִׁמְחָה בָּאוּ לִפְנֵי
 בְּרִנָּה: ג דְּעוּ כִּי יְהוָה ^{אֲתוֹרָה} הוּא אֱלֹהִים ^{הַיְהוָה בְּעַל הַיְהוָה} הוּא

שימוש תהלים

לנצח אויבך

מזמור לתודה (ק, א): [שימוש תהלים לפרק ק] לנצח אויבים, ושם שלו
 י"ה ואמור אותו ז"פ.

זוהר תהלים

עֲבְדוּ אֶת ה' בְּשִׁמְחָה - כְּנֶגֶד הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן בָּאוּ לִפְנֵי בְרִנָּה
 - כְּנֶגֶד הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן

עֲבְדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׁמְחָה (ק, ב): [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קסג.)] וְעַל
 הַמָּקוֹם הַזֶּה כְּתוּב, וַיִּנָּחֶם ה', וַיִּתְּעֶצֶב אֶל לְבוֹ. חָרוֹן
 אַף ה'. שֶׁהָרִי בַּמָּקוֹם הַזֶּה תְּלוּי. שֶׁהָרִי כָּל מָה שֶׁלְּמַעְלָה, הַכֹּל
 הוּא בְּאוֹר, חַיִּים לְכָל הַצְּדִידִים, וְעַל כֵּן שְׁנִינוּ, אֵין עֲצָבוֹת
 לִפְנֵי הַמָּקוֹם, בְּדִיוֹק לִפְנֵי, וְעַל זֶה כְּתוּב (תהלים ק) עֲבְדוּ אֶת ה'
 בְּשִׁמְחָה בָּאוּ לִפְנֵי בְרִנָּה. עֲבְדוּ אֶת ה' בְּשִׁמְחָה - כְּנֶגֶד
 הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן. בָּאוּ לִפְנֵי בְרִנָּה - כְּנֶגֶד הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן.
 אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

שָׂאִין עֲבוֹדַת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶלָּא מִתּוֹךְ חֲדוּה

עֲבְדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׁמְחָה וְגו' (ק, ב): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רסז.)] בָּא
 רָאָה, כְּתוּב וַתְּחִי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם. נִרְאָה הָיָה
 שֶׁבַתְחִלָּה מֵתָה הָיְתָה אוֹתָהּ הָרוּחַ שְׁלוֹ וְלֹא הָיָה מִתְכַּוֵּן לְקַבֵּל

זוהר תהלים

רוח אחרת, שהרי רוח שְׁלֹמֶעֱלָה לא שוּרָה בְּרִיקָנוּת. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, שְׂכִינָה לא שוּרָה אֶלָּא בְּמָקוֹם שָׁלֵם, וְלֹא בְּמָקוֹם חָסֵר, וְלֹא בְּמָקוֹם פְּגוּם, וְלֹא בְּמָקוֹם עֲצוּב, אֶלָּא בְּמָקוֹם שֶׁהִתְכַּוֵּן, בְּמָקוֹם שֶׁמָּחָה, וְלָכֵן בְּכָל אוֹתֵן שָׁנִים שִׁוּסָף נִפְרָד מֵאֲבִיו וַיַּעֲקֹב הָיָה עֲצוּב, לֹא שָׂרְתָהּ בּוֹ שְׂכִינָה. שְׁנִינוּ, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי אֲבָא, כְּתוּב (תהלים ק) עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה בָּאוּ לִפְנֵי בְּרִנָּה. לְהוֹצִיא, שְׂאִין עֲבוּדַת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶלָּא מִתּוֹךְ חֲדוּהָ. שְׂאֵמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֵין שְׂכִינָה שוּרָה מִתּוֹךְ עֲצָבוֹת, שְׂכְּתוּב (מלכים ב) וַעֲתָה קָחוּ לִי מִגֵּן וְהָיָה כִּגֵּן הַמִּגֵּן. מִגֵּן מִגֵּן שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים לְשֵׁם מָה? כְּדִי לַעֲוֹר רוח מִשְׁלֹמֹת הַכֹּל, שֶׁהוּא רוח שָׁלֵם.

שְׁנֵי קֶרְבָּנוֹת לַיּוֹם כְּנֶגֶד שְׁנֵי אֱלֹהִים שֶׁהֵם שְׁמֹחָה וּרְנָנָה שְׁמֹחָה
בְּבִקְרֹר וּרְנָנָה בְּלִילָה

עֲבָדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה וְגו' (ק, ב) : [זוהר בראשית פ' ויחי (דף רכט):]
 רַבִּי יוֹסִי פָתַח וְאָמַר, (שם ב) עֲבָדוּ אֶת ה' בְּרָאָה וְגִילּוֹ
 בְּרַעְדָּה, וְכָתוּב (שם ק) עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה בָּאוּ לִפְנֵי בְּרִנָּה.
 בֹּא רֵא, כָּל אָדָם שָׂבָא לַעֲבֹד לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בִּבְקָר
 וּבַעֲרֹב צִרִּיךְ לַעֲבֹד אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בִּבְקָר, כְּשֶׁעוֹלָה
 הָאֹר, וְהַתְּעוֹרְרוֹת צַד הַיָּמִין מִתְּעוֹרֶרֶת בְּעוֹלָם, אֲזִי צִרִּיךְ אָדָם
 לְהִתְקַשֵּׁר בִּימִין הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּלְעֲבֹד לִפְנֵי בַּעֲבוֹדַת
 הַתְּפִלָּה, מִשּׁוּם שֶׁתְּפִלָּה מַחֲזִיקַת תְּקֵף לְמַעֲלָה, וּמִמְשִׁיכָה
 בְּרִכּוֹת מִהַעֲמֵק הָעֲלִיּוֹן לְכָל הָעוֹלָמוֹת, וּמִשָּׁם מִמְשִׁיךְ בְּרִכּוֹת
 לְמִטָּה לַתַּחְתּוֹנִים, וְנִמְצָאוּ עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים מִתְּבָרְכִים
 בְּאוֹתָהּ עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה.

— זוהר תהלים —

עבודת התפלה, שצריך אדם לעבד לפני הקדוש ברוך הוא בשמחה וברננה להכליל את כנסת ישראל ביניהם, ואחר כך ליחד היחוד כראוי, שכתוב דעו כי ה' הוא אלהים. זהו סוד היחוד בסוד העבודה. ועם כל זה צריך אדם לעבד לפני הקדוש ברוך הוא בחדוה ולהראות חדוה בעבודתו, ושני אלה – שמחה ורננה – כנגד שני אלה. שתי תפלות, שני קרבנות ליום כנגד שני אלה, שהם שמחה ורננה. שמחה בבקר, ורננה בלילה. ועל זה (במדבר כח) את הפכש אחד תעשה בבקר ואת הפכש השני תעשה בין הערבים. ועל זה תפלת ערבית היא רשות, משום שאותה שעה מחלקת טרף לכל חילותיה, ולא שעה להזכיר [להתברך], אלא לתת מזון. ביום ההוא מתברכת משני הצדדים הללו, בבקר ובלילה, מתוך שמחה ורננה, ובלילה מחלקת לכל כראוי. זהו שכתוב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו'.

כל עבודה שצריך אדם לעבד את הקדוש ברוך הוא צריך בשמחה וברצון הלב כדי שתמצא עבודתו בשלמות

עבדו את יהוה בשמחה וגו' (ק, ב): [זוהר ח"ג פ' ויקרא (דף ח'.)] פתח רבי יהודה ואמר, (תהלים ק) עבדו את ה' בשמחה וגו'. עבדו את ה' בשמחה, כך למדנו, שכל עבודה שצריך אדם לעבד את הקדוש ברוך הוא, צריך בשמחה וברצון הלב, כדי שתמצא עבודתו בשלמות. ואם תאמר שעבודת הקרבן כך היא – אי אפשר! שהרי אותו אדם שעבר על מצות רבונו ועל מצות התורה ושב לפני רבונו, באיזה פנים

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

יַעֲמֵד לְפָנָיו? הֲרִי וְדָאֵי בְרוּחַ שְׁבוּרָה, בְּרוּחַ עֲצוּבָה, אִיפֹה
הַשְׁמָחָה? אִיפֹה הֶרְנָנָה? אֵלָּא שָׁם שְׁנִינוּ, אוֹתוֹ אָדָם שְׁחוּטָא
לְפָנֵי רַבּוּנוֹ וְעֵבֶר עַל מַצּוּוֹתָיו, וּבָא לְהִקְרִיב קֶרְבֵּן וּלְתַקֵּן אֶת
עֲצָמוֹ בְּרוּחַ שְׁבוּרָה, צָרִיד לְהַמְצֵא בְרוּחַ עֲצוּבָה. וְאִם הוּא
בוֹכָה, זֶה יָפֹה מֵהַכֵּל. הֲרִי שְׁמָחָה וְהֲרִי רִנָּה אֵין נִמְצָאִים.
אֵלָּא בְּמָה מִתְתַּקֵּן? בְּאוֹתָם כְּהָנִים וְלוֹיִם, שֶׁהֲרִי הֵם
מְשֻׁלִּימִים שְׁמָחָה וְרִנָּה בְּשִׁבְלֹו. הַשְׁמָחָה מִתְקַיֶּמֶת בְּכֹהֵן,
מִשּׁוּם שֶׁהוּא תָּמִיד רְחוּק מִן הַדִּין, וְהַכְּהָנִים צָרִיכִים תָּמִיד
לְהַמְצֵא בְּפָנִים מְאִירוֹת, שְׂמִיחִים יוֹתֵר מִכָּל הָעָם, שֶׁהֲרִי הַכֹּתֵר
שְׁלוֹ גּוֹרֵם הֶרְנָנָה בְּלוֹיִם, וְכֵן זֶה, שֶׁהֲרִי הַלוֹיִם נִמְצָאִים תָּמִיד
עַל הַשִּׁיר, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֶה. וְאֵלּוֹ עוֹמְדִים עָלָיו, וּבֵהֶם נִשְׁלָמֶת
הָעֲבוּדָה לְקִדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. הִכְהֵן עוֹמֵד עָלָיו וּמְכֹנֵן דְּבָרִים
בְּשְׁמָחָה וּבִרְצוֹן, לִיחַד אֶת הַשֵּׁם הַקִּדּוּשׁ כְּרֵאוּי, וְהַלוֹיִם
בְּשִׁיר. אַז כְּתוּב, דְּעוּ כִּי ה' הוּא אֱלֹהֵים. זֶהוּ קֶרְבֵּן לְקִרְב
רְחֻמִּים לְדִין, וְהַכֵּל מִתְבַּשֵּׁם. עִכְשָׁו שְׁלֵא נִמְצָא קֶרְבֵּן, מִי
שְׁחוּטָא לְפָנֵי רַבּוּנוֹ וְשָׁב אֵלָיו, וְדָאֵי בְּמִרְיוֹת הַנֶּפֶשׁ, בְּעֶצֶב,
בְּבִכָּיָה, בְּרוּחַ שְׁבוּרָה, אֵין מְקִים שְׁמָחָה וְרִנָּה? הֲרִי אֵין הֵם
נִמְצָאִים אֲצִלּוֹ? אֵלָּא כֵּן פִּרְשׁוּהָ, שֶׁתְּשַׁבְּחוּת רַבּוּנוֹ וְשְׁמִיחַת
הַתּוֹרָה וְרִנָּנוֹת הַתּוֹרָה, זֹהִי שְׁמָחָה וְרִנָּה. וְהֲרִי שְׁנִינוּ, וְלֹא
מִתּוֹךְ עֲצָבוֹת וְכוּ', שְׁלֵא יַעֲמֵד אָדָם לְפָנֵי רַבּוּנוֹ בְּעֲצָבוֹת,
וְהֲרִי לֹא יָכוֹל, אַז מָה תִּקְנֶתוֹ?

אַף סוּד הַדְּבָר, הֲרִי שְׁנִינוּ, לְעוֹלָם יִפְנֵס אָדָם שְׁעוֹר שְׁנִי
פְּתָחִים וְכוּ', וְיִתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (משלי ח)

זוהר תהלים

לשְׁמֹר מְזֻזֹת פֶּתָחַי. הֲחֻשְׁבֶּתְ שְׁנֵי פֶתָחִים? אֶלֶּא אֲמַר, שְׁעוֹר שְׁנֵי פֶתָחִים. כָּאֵן רְמִז לְמָה שְׁאֲמַר דָּוִד (תהלים כד), שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאִשֵׁיכֶם. הֵם מְעוֹן וּמְכוֹן, שֶׁהֵם לִפְנֵי וּלְפָנִים. רֵאשִׁית הַדִּרְגּוֹת - חֶסֶד וּפֶחֶד, וְהֵם הַפֶּתָחִים שֶׁל הָעוֹלָם. עַל כֵּן צָרִיף אָדָם לְהִתְכַּוֵּן בַּתְּפִלָּתוֹ כְּנֶגֶד קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים, שֶׁהֵם הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, וַיִּתְּפַלֵּל תְּפִלָּתוֹ, וְאַלֶּה הֵם שְׁעוֹר שְׁנֵי פֶתָחִים, שְׁנֵי כְּתָרִים. וַיֵּשׁ שְׁשׁוֹנָה כֵּךְ: שְׂמֻחָה זֹו כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. וְשְׂמֻחָה הָרִי פֶרְשׁוּהָ, כִּכְתוּב (ישעיה נה) כִּי בְשְׂמֻחָה תִצָּאוּ וְגו'. וְעֵתִידִים יִשְׂרָאֵל לִצָּאת מֵהַגָּלוּת בְּשְׂמֻחָה הַזֹּו, וּמִי זֹו? כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. וְלִכְּן עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשְׂמֻחָה, כְּמוֹ שְׂכָתוּב (ויקרא טז) בְּזֹאת יָבֹא אֲהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ, וְהִכַּל אֶחָד. בָּאוּ לִפְנֵי בְרִנָּה - זֹו הַשְּׁלֵמוֹת שְׁלֵה. שֶׁל שְׂמֻחָה בָּלָב, וּרְנָנָה בִּפֶּה. וְזוּהִי שְׁלֵמוֹת יִתְרָה. וְהַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל הַשְּׂמֻחָה הַזֹּו הָרִי יְדוּעָה וְנִדְעָת, וְזֵהוּ הַתְּקוּן שֶׁל הָאָדָם לִפְנֵי רְבוּנוֹ, וְאֶז - דְּעוּ כִי ה' הוּא הָאֱלֹהִים. וְהִכַּל בָּא בְּדָבָר אֶחָד, שְׁצָרִיף אַחֵר כֵּךְ לִיַּחַד אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ כְּרֵאוּי וּלְקֶשֶׁר זֶה בָּזֶה לְהִיּוֹת הִכַּל אֶחָד, וְזוּהִי עֲבוּדַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָמְרוּ לוֹ רַבִּי אֲחָא וּרְבִי אַבָּא, וְדַאי כֵּךְ הוּא. אֲשֶׁרִי חִלְקֶם שֶׁל הַצַּדִּיקִים שְׂמֻשְׁתִּדְלִים בַּתוֹרָה וַיִּדְעִים דְּרַכִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. קְמוּ וְהִלְכוּ אַחֲרֵי רַבִּי אַבָּא שְׁלֵשָׁה מִלִּין.

עבדו את יי בשמחה - בזמן שישראל שרויים בארץ הקדושה

עבדו את יהוה בשמחה וגו' (ק, ב): [זוהר ח"ג פ' במדבר (דף קי"ח.)]

רַבִּי אֲבָא רֹאֵה אִישׁ שֶׁהָיָה שֹׁמֵחַ בְּבֵית טְרוֹנִיָּא שֶׁכְּבָבַל.

הָיָה בּוֹ וְאָמַר, שִׂמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם כְּתוּב (אמר רבי אבא), בְּזִמְן

עֲשֵׂנוּ (ולא) וְלֹא אֲנַחְנוּ עִמּוֹ וְצֵאן מִרְעִיתוֹ: ד באו שְׁעָרָיו
בְּתוֹדָה חֲצֵרְתָיו בְּתַהֲלָה הוֹדוּ לוֹ בָּרְכוּ שְׁמוֹ: ה כי
טוֹב יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְעוֹלָם חֲסִדוֹ וְעַד דֹּר וָדֹר אֲמוֹנָתוֹ:

— זוהר תהלים —

שִׁירוֹשָׁלַיִם בְּשִׁמְחָה צָרִיךְ אָדָם לְשַׂמֵּחַ. רַבִּי אֶלְעָזָר לְטַעְמוֹ,
שְׁאָמַר שְׂמִיחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם, הֵינּוּ שְׂפָתוֹב (תהלים ק) עֲבָדוּ אֶת ה'
בְּשִׁמְחָה. כְּתוֹב אֶחָד אוֹמֵר, עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׁמְחָה. וְכְתוֹב
אֶחָד אוֹמֵר, (שם ב) עֲבָדוּ אֶת ה' בִּירְאָה וְגִילּוֹ בְּרַעְיָה. מַה בֵּין
זֶה לְזֶה? אֵלָּא, כָּאֵן בְּזִמְן שִׁישְׁרָאֵל שְׂרוּיִים בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה -
כָּאֵן בְּזִמְן שִׁישְׁרָאֵל שְׂרוּיִים בְּאַרְץ אַחֲרָת. (ד"א) עֲבָדוּ אֶת ה'
בִּירְאָה - זֶה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּזִמְן שֶׁהִיא בְּגִלּוֹת בֵּין הָעַמִּים.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהִרִי כְּתוֹב (ישעיה נה) כִּי בְּשִׁמְחָה תֵּצֵאוּ, וְזֶה
הִיא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. כִּיּוֹן שְׁאָמַר תֵּצֵאוּ, מִתְּגִלּוֹת הוּא, וְנִקְרָאת
שְׂמִיחָה. אָמַר לוֹ, וְדָאִי כֵּן הוּא זֶה, שְׁכָל זִמְן שֶׁהִיא בְּגִלּוֹת
וְשׁוֹכְכֵת לַעֲפָר, לֹא נִקְרָאת שְׂמִיחָה, עַד שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
יְבֹא אֵלֶיהָ, וְיִקְיָמָהּ מִתְּעַפָּר וְיֹאמֵר, (שם נב) הִתְנַעַרִי מֵעַפָּר
קוֹמִי וְגו', (שם ס) קוֹמִי אוּרִי וְגו', וְיִתְחַבְּרוּ כֻּאֲחָד, (ויקִימָה
מֵעַפָּרָה) וְאֵז חֲדוּדָה נִקְרָאת, חֲדוּת הַכֹּל, וְאֵז בְּשִׁמְחָה תֵּצֵאוּ
וְדָאִי. אֵז כְּמָה חֲדוּת יֵצֵאוּ מוֹל הַגְּבִירָה לְחֲדוּת הַלּוּלֵת
הַמֶּלֶךְ, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (שם נה) הִהָרִים וְהַגְּבָעוֹת יִפְצְחוּ וְגו',
וְכְתוֹב (שם נב) כִּי הִלֵּךְ לִפְנֵיכֶם ה' וּמֵאֲסַפְכֶם וְגו'.

קא א לְרוּד מִזְמוֹר חֶסֶד וּמִשְׁפָּט אֲשִׁירָה לְךָ יְהוָה
ב אֲשַׁכִּילָה בְּדֶרֶךְ תָּמִים מִתִּי
 תָּבוֹא אֵלַי אֶתְהַלֵּךְ בְּתָם לִבִּי בִקְרֹב בֵּיתִי: ג לא
 אֲשִׁית לִנְגֹד עֵינַי דְּבַר בְּלִיעַל עֲשֵׂה סָטִים שְׁנֵאתִי לא
 יִדְבֹק בִּי: ד לֵבָב עֲקָשׁ יִסּוֹר מִמֶּנִּי רָע לא אֲדַע:
 ה (מלושני) מְלֻשְׁנִי בִסְתֵר רַעְיוֹנוֹ אוֹתוֹ אֲצַמִּית גְּבוּהָ
 עֵינַי וְרָחֵב לֵבָב אוֹתוֹ לא אוֹכֵל: ו עֵינַי בְּנֶאֱמָנִי אֶרֶץ
 לְשֹׁכֵת עֲמֹדֵי הַלֵּךְ בְּדֶרֶךְ תָּמִים הוּא יִשְׁרָתֵנִי: ז לא
 יֵשֵׁב בִּקְרֹב בֵּיתִי עֲשֵׂה רְמִיָּה דְּבַר שְׁקָרִים לא יִכּוֹן
 לִנְגֹד עֵינַי: ח לִבְקָרִים אֲצַמִּית כָּל רִשְׁעֵי אֶרֶץ לְהַכְרִית
 מַעִיר יְהוָה אֶתְהַדְּהֵם כָּל פְּעֻלֵי אָוֶן:

שימוש תהלים

לרוח רע

חסד ומשפט (קא, א): [שימוש תהלים לפרק קא] טוב לכתבו עם מזמור
 יקום אלהים. בקלף והוא טוב לרוח רעה.

זכאי הוא האדם שידע לפתות לו ולעבד לרבונו ברצון ובכונת הלב

לא יֵשֵׁב בִּקְרֹב בֵּיתִי וגו' (קא, ז): [זוהר ח"ג (דף קכא.) זוהר תורה] לא
 יֵשֵׁב בִּקְרֹב בֵּיתִי עֲשֵׂה רְמִיָּה דְּבַר שְׁקָרִים לא יִכּוֹן לִנְגֹד
 עֵינַי. אמר רבי שמעון זכאי הוא האדם שידוע לפתות לו
 ולעבוד לרבונו ברצון ובכונת הלב, אוי לו למי שבא לפתות

⚡ ————— ⚡ זוהר תהלים ⚡ ————— ⚡

לרבונו בלב רחוק ולא ברצון, כמש"כ (תהלים עח) ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו ולבם לא נכון עמו. וע"כ צריך האדם להדבק נפשו ורצונו ברבונו, ולא יבא אליו ברצון שקר, לפי שכתוב דובר שקרים לא יכון לנגד עיני, מהו לא יכון. אין רצוני שיתקן אם הוא בא ליחד שם הקדוש ואין מיחדו כראוי.

קב א תפלה לעני כי יעטף ולפני יהוה יושפך
 שיחו: ב יהוה אלהינו שמעה תפילתי ושועת

— שִׁמוּשׁ תהלים —

לאשה עקרה

תפלה לעני (קב, א): [שימוש תהלים לפרק קב] לבקש רחמים מאת ה' יתעלה שיעשה לו חסד בעבור אשה עקרה. ושם שלו י"ה.

— זוהר תהלים —

דוד המלך אחר שראה שישראל חוזרים בתשובה בחדוה תקן עשרה מיני נגונים ובסוף כלם אמר תפלה לעני כי יעטף

תפלה לעני וגו' (קב, א): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף כג:)] ודוד, בגלל הגלות אמר (שמואל ב יז) רעב ועיף וצמא במדבר. בגלל שראה שכינה חרבה יבשה, היה נוטל צער בגללה. אחר שראה שישראל חוזרים [בתשובה] בחדוה, תקן עשרה מיני נגונים, ובסוף כלם אמר (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף [נ"א: תקן עשרה מיני תילים, ובסוף כלם תפלה לדוד הטה ה' אזנך ענני, אחת שכל התפלות שבגללן מתעטפים לפני המלך, ולא היו נכנסות עד שתכנס תפלת העני, אמר תפלה לעני כי יעטף], והיא תפלה שעוטפת כל התפלות לפני עד שתכנס תפלתו, לכן הקדים עני לכלם. מהי תפלת העני? זו תפלת ערבית שהיא רשות בפני עצמה בלי בעלה, ומשום שהיא בלי בעלה, היא עניה ויבשה, וצדיק עני יבש זה זרע יעקב, שהוא ברשות כל אמות העולם, ודומה לתפלת ערבית שהיא לילה של הגלות. ותפלת שבת היא צדקה לעני, כמו שבארונה בעלי המשנה, שמש בשבת צדקה לעניים

— זוהר תהלים —

[שעניים מתנחמים בדרך של שמש של שבת]. וְלִכְנָן צָרִיף אָדָם לְהִיּוֹת כְּמוֹ
עָנִי לְשַׁעַר הַמֶּלֶךְ בַּתְּפִלַּת עֲמִידָה בְּכָל שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל בְּשִׁבְלֵי
הַשְׁכִּינָה, וּמִתְעַטֵּף לָהּ בְּעֶטוֹף שֶׁל מִצְוָה שֶׁל צִיצִית כְּמוֹ עָנִי,
וַיְהִיָּה בַתְּפִלִּין כְּמוֹ אֲבִיוֹן אֲצֵל הַשַּׁעַר שֶׁהוּא אֲדֻנִּי. שֶׁכֵּף
עוֹלָה לְחֻשְׁבוֹן הַיֵּכָל. וְזֶהוּ אֲדֻנִּי שִׁפְתֵי תַפְתָּח.

תַּפְלַת הָעָנִי הִיא תַפְלָה שְׁעוֹמֶדֶת לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְשׁוֹבֶרֶת שְׁעָרִים וּפְתָחִים וְנִכְנָסֶת לְהַתְקַבֵּל לִפְנֵיו

תַּפְלָה לְעָנִי כִי יַעֲטֹף וְגו' (קב, א): [זוהר ח"א פ' וישלח (דף קסח):] רַבִּי
יוֹסִי פָתַח וְאָמַר, (תהלים קב) תַּפְלָה לְעָנִי כִי יַעֲטֹף וְלִפְנֵי
ה' יִשְׁפָּף שִׁיחוֹ. פֶּסוּק זֶה בְּאֵרוֹהוּ בְּכִמָּה מְקוֹמוֹת. אֲלֹא דָוִד
הַמֶּלֶךְ אָמַר אֵת זֶה כְּשֶׁהִסְתַּכֵּל וְרָאָה בְּדַבְרֵי הָעָנִי, וְהִסְתַּכֵּל בּוֹ
כְּשֶׁהָיָה הוֹלֵךְ וּבּוֹרַח מִלִּפְנֵי חֲמִיו אָמַר זֶה. תַּפְלָה לְעָנִי - זֹהִי
תַפְלָה שֶׁמִּבְקֵשׁ הָעָנִי לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְזוֹ הַתַּפְלָה
שֶׁמְקַדִּימָה אֶת כָּל תַּפְלוֹת הָעוֹלָם. כְּתוּב כֹּאן תַּפְלָה לְעָנִי,
וְכְתוּב שָׁם (שם ז) תַּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים. מֶה בֵּין זֶה
לָזֶה? אֲלֹא זֶה תַפְלָה שֶׁל יָד, וְזֶה תַפְלָה שֶׁל רֹאשׁ, וְאֵין לְהַפְרִיד
בֵּין הַתַּפְלָה לְעָנִי הַזֶּה וּבֵין תַפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים,
וּשְׁתִּיחֶן שְׁקוּלוֹת כְּאַחַת. וְעַל זֶה תַפְלַת הָעָנִי מְקַדִּימָה לִפְנֵי
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִכָּל תַּפְלוֹת הָעוֹלָם, מִשּׁוֹם שֶׁכְּתוּב (שם כב)
כִּי לֹא בָזָה וְלֹא שִׁקַּץ עֲנוֹת עָנִי וְגו'. בֹּא רֵאָה, תַפְלָה לְעָנִי זֶה
תַפְלָה שֶׁל יָד, שֶׁהָעָנִי דְּבוּק בְּעֵינָיו כְּמִי שֶׁאֵין לוֹ מַעֲצָמוֹ כְּלוּם.
דְּבַר אַחֵר, תַפְלָה - זֶה מֹשֶׁה, לְעָנִי - זֶה דָּוִד, כִּי יַעֲטֹף

- כְּשֶׁמִתְכַּסֶּה הַלְבָנָה וּמִתְכַּסֶּה הַשָּׁמֶשׁ מִמְּנָה, וּלְפָנַי ה' יִשְׁפֹךְ שִׁיחוֹ - כְּדִי לְהִתְחַבֵּר עִם הַשָּׁמֶשׁ. בֹּא רֵא, הַתְּפִלָּה שֶׁל כָּל בְּנֵי אָדָם תְּפִלָּה, וּתְפִלַּת הָעָנִי הִיא תְּפִלָּה שְׁעוֹמֶדֶת לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשׁוֹבֶרֶת שְׁעָרִים וּפְתָחִים וּנְכֹסֶת לְהִתְקַבֵּל לְפָנָיו. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שְׁמוֹת כב) וְהִיא כִּי יֵצֵק אֱלִי וְשָׁמַעְתִּי כִּי חֲנוּן אָנִי, וְכָתוֹב שָׁמַע אֲשָׁמַע צַעֲקָתוֹ. וּלְפָנַי ה' יִשְׁפֹךְ שִׁיחוֹ - כָּמִי שֶׁמִּתְרַעַם עַל דִּין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, תְּפִלּוֹת הַצַּדִּיקִים חֲדוּהָ לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל לְהִתְעַטֵּר לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. מִשּׁוֹם זֶה תְּכִיבָה הִיא יוֹתֵר לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלָכֵן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא תָּאֵב לְתִפְלוֹת הַצַּדִּיקִים בְּשָׁעָה שְׁצָרִיךְ לָהֶם, מִשּׁוֹם שִׁיּוּדָעִים לְרַצּוֹת אֶת רַבּוֹנָם.

תַּפְלַת הָעֲנִי עֲלִיּוֹנָה מִכֶּלֶם מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁזֶּה עוֹלָה עַד כֶּסֶף הַכְּבוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ וּמִתַּעֲטֶרֶת בְּרָאשׁוֹ

תַּפְּלָה לְעֵנִי כִי יַעֲטֹף וּגו' (קב, א): [זוהר ח"ב פ' יתרו (דף פ"ו):
כְּשֶׁהֲגִיעוּ אֵלָיו, [רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּר יוֹחָאִי] צָאוּהוּ שְׁהִיָּה
יּוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, וְהָיָה אוֹמֵר (תהלים קב) **תַּפְּלָה לְעֵנִי כִי
יַעֲטֹף וּלְפָנַי ה' יִשְׁפֹךְ שִׁיחוֹ**. כָּל תַּפְּלַת יִשְׂרָאֵל הִיא תַּפְּלָה,
וּתַפְּלַת הָעֵנִי עֲלִיּוֹנָה מִכָּלָם. מָה הִטָּעַם? מִשּׁוּם שֶׁזֶּה עוֹלָה
עַד כֶּסֶּא הַכְּבוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ וּמִתַּעֲטָרֶת בְּרֹאשׁוֹ. וְהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא מִשְׁתַּבַּח (מתעטף) בְּאוֹתָהּ תַּפְּלָה וְדָאִי, תַּפְּלַת
הָעֵנִי נִקְרְאת תַּפְּלָה. כִּי יַעֲטֹף. עֲטוּף זֶה אֵינוֹ עֲטוּף שֶׁל
כֶּסֶּוֹי, שֶׁהָרִי אֵין לוֹ. אֲלֵא כְּתוּב כֹּאן כִּי יַעֲטֹף, וְכְּתוּב שָׁם

זוהר תהלים

(איכה ב) הָעֲטוּפִים בָּרָעַב. וְלִפְנֵי ה' יִשְׁפֹּף שִׁיחוֹ, שֶׁקוֹבֵל לִפְנֵי רַבּוֹנוֹ. וְזֶה נוֹחַ לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִשּׁוֹם שֶׁהָעוֹלָם מִתְקִים בּוֹ כְּשֶׁלֹּא נִמְצְאִים שָׂאֵר מְקִימֵי הָעוֹלָם בָּעוֹלָם. אוֹי לְמִי שָׂאוֹתוֹ הָעֲנִי יִקְבֹּל עָלָיו לְרַבּוֹנוֹ, מִשּׁוֹם שֶׁהָעֲנִי קָרוֹב לְמֶלֶךְ יוֹתֵר מִכָּלם, שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת כב) וְהָיָה כִּי יִצְעַק אֵלַי וְשָׁמַעְתִּי כִּי חֲנוּן אֲנִי.

וְלִשְׁאֹר בְּנֵי הָעוֹלָם - לַפַּעַמִּים שְׁשׁוּמַע וְלַפַּעַמִּים שְׁלֹא שׁוֹמַע.
 מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁדִּיּוּר הַמֶּלֶךְ הוּא בְּכָלִים
 הַשְּׂבוּרִים הַלֵּלוּ, שִׁכְתוּב (ישעיה נז) וְאֵת דִּכָּא וּשְׁפַל רוּחַ. וְכִתּוּב
 (תהלים לד) קָרוֹב ה' לְנִשְׁפָּרֵי לֵב. (שם נה) לֵב נִשְׁפָּר וְנִדְּכָה אֱלֹהִים
 לֹא תִבְזֶה. מִכָּאן שְׁנִינוּ, מִי שְׁנוֹזֵף בְּעֵנִי - נוֹזֵף בְּשִׁכְנָה, שִׁכְתוּב
 וְאֵת דִּכָּא וּשְׁפַל רוּחַ, וְכִתּוּב (משלי כב) כִּי ה' יָרִיב רִיבָם וְגו'.
 מִשּׁוּם שֶׁהָאִפּוֹטְרוֹפּוֹס שְׁלָהֶם חֲזַק וְשׁוֹלֵט עַל הַכֹּל, שְׁלֹא צָרִיךְ
 עֲדִים וְלֹא צָרִיךְ דִּין אַחֵר, וְלֹא נוֹטֵל מִשְׁכּוֹן כְּשֹׁאֵר הַדִּינִים.
 וְאַיִזָּה מִשְׁכּוֹן נוֹטֵל? נִשְׁמוֹת בְּנֵי אָדָם, שִׁכְתוּב וְקִבַּע אֶת
 קִבְעֵיהֶם נָפֵשׁ. עוֹד אָמַר, תִּפְלָה לְעֵנִי - כָּל מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא
 תִּפְלָה, דְּבַר עֲלִיוֹן הוּא, שֶׁהוּא עוֹלָה לְמְקוֹם (שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא)
 עֲלִיוֹן. תִּפְלַת הָרֹאשׁ הֵן הַתִּפְלִין שֶׁל הַמֶּלֶךְ שְׁמַנִּית אוֹתָם.

תַּפְלָה לְעֵנִי כִי יַעֲטֹף - כִּי יַתְעַטֵּף צָרִיךְ לוֹ לְכַתֵּב! מִה זֶה כִּי יַעֲטֹף? אֵלֵּא הוּא עוֹשֶׂה עֲטוּף לְכָל תַּפְלוֹת הָעוֹלָם וְלֹא נִבְּנֹסוֹת עַד שְׁנִכְנֹסֶת תַּפְלָתוֹ

תַּכְלֶה לְעֵינַי כִּי יַעֲטֹף וְגו' (קב, א) : [זוהר ח"ג פ' בלק (דף קצ"ה.)] **וַעֲתָה**

מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁהֶעֱנִי הוּא שָׁבוֹר לִב, וְכִתּוּב (שם לד) קָרוֹב ה' לְנִשְׁכָּרֵי לִב וְגו'. וְהֶעֱנִי עוֹשֶׂה תָמִיד קִטְטָה בַּקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַשֵּׁיב וְשׁוֹמֵעַ דְּבָרָיו. כִּיּוֹן שֶׁמִּתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ, פּוֹתֵחַ כָּל חֲלוֹנוֹת הָרָקִיעִים, וְכָל שְׂאֵר הַתְּפִלּוֹת שֶׁעוֹלָה לְמַעְלָה, דּוֹחָה אוֹתָן עָנִי שָׁבוֹר לִב, שֶׁכִּתּוּב תְּפִלָּה לְעָנִי כִי יַעֲטֹף. כִּי יַעֲטֹף צָרִיךְ לוֹ לְכַתֵּב! מַה זֶה כִּי יַעֲטֹף? אֵלָּא הוּא עוֹשֶׂה עֲטוּף לְכָל תְּפִלּוֹת הָעוֹלָם, וְלֹא נִכְנָסוֹת עַד שֶׁנִּכְנָסוֹת תְּפִלָּתוֹ. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר: יַתְעַטְפוּ כָּל הַתְּפִלּוֹת, וְתַפְּלָה זֹאת תִּכְנַס אֵלַי. אֵינִי רוֹצֵה כֹּאן בֵּית

— זוהר תהלים —

דין שידון בינינו. לפני יהיו תרעומות שלו, ואני והוא לבדנו. והקדוש ברוך הוא מתיחד לבדו באותן התרעומות, באותה תפלה, שכתוב ולפני ה' ישפך שיחו. לפני ה' בודאי. כל חילות השמים שואלים אלה לאלה: במה מתעסק הקדוש ברוך הוא? במה משתדל? אומרים: מתיחד בערגה בכלים שלו. כלם לא יודעים מה נעשה מתפלת אותו עני ומכל אותן תרעומותיו. שאין תאנה לעני אלא כששופך דמעותיו בתרעמת לפני המלך הקדוש, ואין תאנה לקדוש ברוך הוא אלא כשמקבל אותם ונשפכים לפניו. וזוהי תפלה שעושה עטוף ועוטפת כל תפלות העולם.

משה התפלל תפלתו, והתעכב כמה ימים בתפלה זו. דוד ראה שכל החלונות וכל שערי השמים, כלם מזמנים להפתח לעני, ואין בכל תפלות העולם שהקדוש ברוך הוא מקשיב מיד כמו לתפלת העני. כיון שראה את זה, עשה עצמו עני ומסכן. פשט לבוש המלכות וישב על הארץ כמו עני ואמר תפלה, שכתוב (תהלים פו) תפלה לדוד הטה ה' אונך עני. ואם תאמר למה? בגלל כי עני ואביון אני. אמר לו הקדוש ברוך הוא, דוד, ולא מלך אתה, ושולט על מלכים חזקים, ואתה עושה עצמך עני ואביון?! מיד החזיר תפלתו לגון אחר ועזב דבר אביון ועני, ואמר שמרה נפשי כי חסיד אני. ועם כל זה, הכל היה בדוד. אמר לו רבי אלעזר, יפה אמרת, ועם כל זה (ועל זה) צריך לאדם שמתפלל תפלתו (להיות שם עני ואביון) לעשות עצמו עני, כדי שתכנס תפלתו בכלל כל

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

הַעֲנִיִּים. שֶׁהָרִי כָּל שׁוֹמְרֵי הַשְּׁעָרִים לֹא מִשְׁאִירִים כֶּךָ לְהַכְנִס כְּמוֹ שֶׁמִּשְׁאִירִים אֶת הַעֲנִיִּים, שֶׁהָרִי בְּלִי רִשּׁוֹת נִכְנָסִים. וְאִם עוֹשֶׂה אָדָם עֲצֻמוֹ וְשֵׁם רְצוֹנוֹ תָּמִיד כְּעָנִי, תִּפְלְתוּ עוֹלָה וּנִפְגְּשֶׁת עִם אוֹתָן תִּפְלוֹת הַעֲנִיִּים וּמִתְחַבֶּרֶת אִתָּן, וְעוֹלָה יַחַד אִתָּן וְנִכְנָסֶת בְּכָלֶל, וּמִתְקַבֶּלֶת בְּרָצוֹן לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ (בְּהֵם).

דָּוִד הַמֶּלֶךְ שֵׁם אֶת עֲצֻמוֹ בְּאַרְבָּעָה דְּרָכִים: שֵׁם עֲצֻמוֹ יַחַד עִם עֲנִיִּים, שֵׁם עֲצֻמוֹ יַחַד עִם חֲסִידִים, שֵׁם עֲצֻמוֹ יַחַד עִם עֲבָדִים, וְשֵׁם עֲצֻמוֹ יַחַד עִם אוֹתָם שְׁמוֹסְרִים עֲצֻמָּם וְנִפְשָׁם עַל קִדְשֵׁת שְׁמוֹ. שֵׁם עֲצֻמוֹ עִם עָנִי, שֶׁכְּתוּב כִּי עָנִי וְאַבְיוֹן אָנִי. שֵׁם עֲצֻמוֹ יַחַד עִם חֲסִידִים, שֶׁכְּתוּב שְׁמֶרָה נִפְשִׁי כִּי חֲסִיד אָנִי, מִשּׁוֹם שֶׁצָּרִיךְ הָאָדָם שְׁלֹא לָשִׁים עֲצֻמוֹ רָשָׁע. וְאִם תֹּאמַר, אִם כֶּךָ, לֹא יִפְרֹט חֲטָאֵיו לְעוֹלָמִים? לֹא כֶּךָ! אֲלֵא כְּשִׁיפְרֹט חֲטָאֵיו, אִזּוֹ הוּא חֲסִיד, שֶׁבָּא לְקַבֵּל תְּשׁוּבָה. מוֹצִיא עֲצֻמוֹ מִצַּד הָרַע שֶׁהָיָה בְּטִנְפַת שְׁלוֹ עַד עֲכָשׁוּ, וְכַעַת נִדְבֶּק בְּיָמִין הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהָיָה פְּשׁוּטָה לְקַבֵּלוֹ. וְלֹא תֹאמַר שְׁלֹא יִקְבְּלוּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שִׁיפְרֹט חֲטָאֵיו מִיּוֹם שֶׁהָיָה בְּעוֹלָם, (אם כן) אֵיפֹה (או) אוֹתָם שֶׁהִתְכַּסּוּ מִמֶּנּוּ, שְׁלֹא יִכּוֹל לְהִגִּיעַ. אֲלֵא לֹא צָרִיךְ לִפְרֹשׁ, פֶּרֶט לְאוֹתָם שִׁיזְכּוּר מֵהֶם. וְאִם שֵׁם רְצוֹנוֹ בְּהֵם, כָּל הָאַחֲרִים נִמְשָׁכִים אַחֲרֵיהֶם. שֶׁהָרִי לְמַדְנוּ, אֵין בּוֹדְקִים חוּרֵי הַבֵּית הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעְלָה, וְלֹא אוֹתָם תַּחְתּוֹנִים לְמַטָּה בְּבַעוֹר חִמְץ. אֵין כִּיּוֹן שֶׁבֶדֶק כְּפִי מֵרָאָה עֵינָיו מֵה שִׁיכּוֹל לְהִגִּיעַ, הַכֹּל נִמְשָׁךְ אַחֲרֵי זֶה וְהִתְבַּטֵּל יַחַד אִתּוֹ.

— זוהר תהלים —

וְכַךְ גִּרְסָנוּ בְּנִגְעִים: עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה רְאֵשֵׁי אִיבָרִים הֵם
שֶׁלֹּא מִטְמְאִים מִשּׁוּם מַחֲיָה. וְהִכְהֵן לֹא טוֹרַח
אֲחֵרֵיהֶם, וְהִינּוּ מֵה שִׁכְתוּב, (ויקרא יג) לְכֹל מַרְאֶה עֵינֵי הִכְהֵן.
מְקוֹם שֶׁיָּכוֹל לִרְאוֹת מִכְתָּש בְּהִסְתַּכְלוֹת אַחַת, וְלֹא צָרִיךְ
לְהִנָּמִיד אֶת עֲצָמוֹ וּלְהָרִים עֵינָיו כָּאֵן וְכָאֵן. גַּם כֵּן לֹא צָרִיךְ
לִפְרֹט חֲטָאֵיו (לבקש) מִיּוֹם שֶׁהָיָה, שֶׁהָרִי חוֹרֵי הַבֵּית
הַתְּחַתּוֹנִים, וְלֹא אֱלוֹ שֶׁהִתְכַּסּוֹ שֶׁלֹּא יָכוֹל לְהִגִּיעַ, שֶׁהֵם
חוֹרֵי הַבֵּית הָעֲלִיוֹנִים לְמַעְלָה, (אלא) בֹּא רְאֵה, לְכֹל מַרְאֶה
עֵינֵי הִכְהֵן. וְכֹלֶם נִמְשָׁכִים אֲחֵרֵיהֶם. וְעַל זֶה שֵׁם דָּוִד עֲצָמוֹ
בְּתוֹךְ הַחֲסִידִים. הוּא שֵׁם עֲצָמוֹ יַחַד עִם עֲבָדִים, שִׁכְתוּב
(תהלים קכג) הִנֵּה כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יְד אֲדוֹנֵיהֶם. וְכְתוּב (שם
פו) הוֹשַׁע עֲבָדְךָ אֶתְּהָ אֱלֹהֵי. שֵׁם עֲצָמוֹ עִם אוֹתָם שִׁמְסְרוּ
נַפְשָׁם עַל קִדְשֵׁת שְׁמוֹ, שִׁכְתוּב (שם) שִׁמַּח נַפְשׁ עֲבָדְךָ כִּי
אֵלֶיךָ ה' נִפְשִׁי אֲשָׂא. בְּכֹל הָאַרְבָּעָה הִלְלוּ שֵׁם עֲצָמוֹ דָּוִד
הַמֶּלֶךְ לִפְנֵי אֲדוֹנוֹ.

אָסוּר לוֹ לְאָדָם לְהָרִים יָדָיו לְמַעְלָה פֶּרֶט לְתַפְלָה וּבִבְרָכוֹת
וּבְתַחֲנוּנִים לְאֲדוֹנוֹ

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הִרְמַתִּי יָדֵי בְּתַפְלָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ.
שֶׁהָרִי שְׁנִינּוּ, אָסוּר לוֹ לְאָדָם לְהָרִים יָדָיו לְמַעְלָה פֶּרֶט
לְתַפְלָה, וּבִבְרָכוֹת וּבְתַחֲנוּנִים לְאֲדוֹנוֹ, שִׁכְתוּב (בראשית יד)
הִרְמַתִּי יָדֵי אֵל ה' אֵל עֲלִיּוֹן, וּמִתְרַגְּמִים: הִרְמַתִּי יָדֵי בְּתַפְלָה.
שֶׁהָרִי בְּאַצְבָּעוֹת הַיָּדִים יֵשׁ דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים. וְכַעַת כֵּן אָנִי
עוֹשֶׂה, וְאוֹמֵר שְׁכָל מִי שֶׁאַרְבָּעָה אֱלוֹ יִסְדֵּר לִפְנֵי אֲדוֹנוֹ וְעוֹשֶׂה

— זוהר תהלים —

עצמו ברצון בתקון זה כראוי, בתקון זה לא תחזור תפלתו ריקם. בתחלה עבד - לסדר שבח לפני אדונו ולומר לפניו, וזה בתשבחות שלפני התפלה. אחר כך עבד לאחר שהתפלל תפלת עמידה, הוא עבד שסדר תפלת אדונו. אחר כך עבד אחר שהתפלל כל תפלתו והלך לו. ועל זה עשה עצמו דוד שלש פעמים בתפלה זו עבד, שכתוב הושע עבדך אתה אלהי. שמח נפש עבדך. וכתוב (תהלים פו) תנה עזך לעבדך. הרי שלש פעמים צריך לשים עצמו עבד. אחר כך לשים עצמו תוך אלו שמסרו נפשם על קדשת שמו, כלומר ביחוד של שמע ישראל. שכל מי ששם כך רצונו בזה הפסוק, נחשב לו כאלו מסר עצמו על קדשת השם. לאחר ששם עצמו עני, בזמן שנכנס ודופק על פתחים של רומי מרומים, כשאומר אמת ויציב (וסומך) גאלה לתפלה, להיות בתפלת עמידה שבור לב עני ומסכן. ולשים רצונו להכליל בתוך העניים בשברון לב בנמיכות נפש.

לאחר ששם עצמו בתוך חסידים בשומע תפלה לפרש חטאיו, שך צריך יחיד בשומע תפלה בשביל להתדבק בימין שפשוטה לקבל שבים, אז נקרא חסיד. הרי ארבעה אלה כראוי. מי כולל כל אלה? אותו שצריך לכלל אותם, וזהו עבד שכולל את כל השאר. שלשה עבדים הם בשלשה מקומות, וכלם אחד. ועליהם כתוב (שם קכג) הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם וגו'. בין עבד לעבד הם אותם אחרים. בין עבד ראשון לעבד שני יש לו למסר נפשו על

זוהר תהלים

יִחִיד קִדְשָׁת שְׁמוֹ, וְלִשִּׁים עֲצָמוֹ עֲנִי וּמִסְכָּן בְּתַפְּלַת עֲמִידָה, וְלִשִּׁים
עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ חֲסִידִים בְּשׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. עֶבֶד שְׁלִישִׁי לְאַחַר שְׁסִים וְסֹדֶר
הַכֹּל. לְמַדְנוּ, בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שֶׁמִּסְדֵּר בֶּן אָדָם כָּל אַרְבָּעָה הַסּוּדוּרִים
הֵלָלוּ בְּרִצּוֹן הַלֵּב, נוֹחַ לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּפּוֹרֵשׁ יְמִינוֹ עָלָיו,
בְּאוֹתוֹ עֶבֶד שְׁלִישִׁי, וְקוֹרֵא עָלָיו וְאוֹמֵר לוֹ עֲבָדִי אַתָּה, שְׁכָתוֹב
(יִשְׁעִיָּה מֵט) וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדִי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְּפָאֵר. וְדַאי
תְּפִלָּה שֶׁל אָדָם זֶה לֹא תַחֲזֹר רִיקָם לְעוֹלָמִים. בֹּא רַבִּי אַבָּא וּנְשָׁקוּ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בֹּא וּרְאֵה, שְׁנֵי עֲבָד מֵאוֹתָם הִשְׁלֹשָׁה הֵם שְׁכוּלִים כָּל אֵלֶּה, שֶׁהָרִי הִשְׁלִישִׁי עוֹמֵד לַחֲתֹם בּוֹ חוֹתָם לְמַעַלָּה לְשֵׁים בּוֹ יָד מִיָּמִין הַמֶּלֶךְ וּלְהַשְׁתַּבֵּחַ בּוֹ. אָבִל שְׁנֵי אֵלֶּה, רֹאשׁוֹן וְשֵׁנִי, הֵם כָּלֵל הַכֹּל. וְדוֹד מִשְׁבַּח עֲצָמוּ בָהֶם, שֶׁכָּתוּב (תהלים קטז) אָנָּה ה' כִּי אֲנִי עֲבָדְךָ אֲנִי עֲבָדְךָ וְגו', שֶׁאֵלוֹ כּוֹלִלִים כָּל הַשָּׁאֵר. שְׁלִישִׁי בֶּן עוֹמֵד לְגָאֵל אוֹתִי, שֶׁכָּתוּב הוֹשֵׁעַ עֲבָדְךָ אֶתְּהָ אֱלֹהִי. מִי שֶׁמְסַדֵּר אֶת זֶה, שְׂיֵהִיָּה יָדוּעַ לוֹ שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשְׁתַּבַּח בּוֹ, וְקוֹרֵא עָלָיו עֲבָדִי אֶתְּהָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בֶּן אֶתְפָּאֵר. בֹּא רַבִּי אַבָּא וּנְשָׁקוּ. אָמַר רַבִּי אַבָּא, עַל זֶה קָרְאָנוּ, (שם יט) הַנִּחַמְדִּים מִזֶּהָב וּמִפָּז רַב וְגו'. כַּמָּה מְתוּקִים דְּבָרִים עֲתִיקִים שֶׁסִּדְּרוּ הָרַאשׁוֹנִים. וְאֵנוּ, כְּשׁוֹעֲמִים אוֹתָם, לֹא יְכוּלִים לֵאכֹל. וְדַאי זֶה כֶּן, וְהַפְסוּק מוֹכִיחַ עַל שְׁלֹשָׁה עֲבָדִים, וְהֵם אֶחָד וּבִמְקוֹם אֶחָד. וְשְׁנַיִם כְּפִי שֶׁאִמְרָתָּ, וְאֶחָד הוּא לְהַתְעַטֵּר בּוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁכָּתוּב (ויקרא כה) כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים עֲבָדִי הֵם וְגו'. לֹא יִמְכְּרוּ מִמִּכְרַת עֶבֶד. מִשּׁוֹם שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא צָרִיךְ לְהַתְעַטֵּר בְּשִׁלְשֵׁת

אליך תבוא: ג אל תסתור פניך מפני ביום צר לי הִמָּה
 אלי אֲזַנְךָ בְּיוֹם אֶקְרָא מִחֵר עֲנֵנִי: ד כי כלוּ בְּעֵשֶׁן יָמֵי
 וְעֲצָמוֹתַי בְּמוֹ קֶדֶר נָחֲרוּ: ה חוֹכֵה בְּעֵשֶׁב וַיִּכַּשׁ לִבִּי כִּי
 שָׁבַחְתִּי מֵאֵכֶל לֶחֱמוֹ: ו מִקּוֹל אֲנָחְתִּי דְּבַקָּה עֲצָמֵי
 לְבָשָׁרִי: ז דְּמִיתִי לְקָאֵת מִדְּבַר הָיִיתִי כְּבוֹם חֲרָבוֹת:
 ח שָׁקַדְתִּי וְאַתָּה בְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל גָּג: ט כָּל הַיּוֹם
 חֲרַפּוֹנִי אוֹיְבֵי מְהוֹלְלִי בִּי נִשְׁבָּעוּ: י כִּי אֶפֶר כְּלָחֶם
 אֲכַלְתִּי וְשָׁנִי בִבְכִי מִסִּבֹּתַי: יא מִפְּנֵי וְעָמָד וְקִצְפָּךְ כִּי
 נִשְׁאַתַּנִּי וַתִּשְׁלִיכֵנִי: יב יָמֵי כָצֹל נִטְוִי וְאַנִּי בְּעֵשֶׁב
 אִיבָשׁ: יג וְאַתָּה יְהוָה לְעוֹלָם תֵּשֵׁב וְזִכְרְךָ לְדוֹר
 וָדוֹר: יד אַתָּה תִּקּוֹם תִּרְחֹם צִיּוֹן כִּי עַתָּה לְחֻנָּה כִּי כָא
 מוֹעֵד: טו כִּי רָצוּ עֲבָדֶיךָ אֶת אֲבִנֶיהָ וְאֶת עֲפָרָהּ יַחֲנֵנוּ:
 טז וַיִּירָאוּ גוֹיִם אֶת שֵׁם יְהוָה וְכָל מַלְכֵי הָאָרֶץ
 אֶת כְּבוֹדְךָ: יז כִּי בָנָה יְהוָה צִיּוֹן נִרְאָה בְּכִבּוּדוֹ:
 יח פָּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֲרֵעַר וְלֹא בָזָה אֶת תְּפִלָּתָם:

— זוהר תהלים —

אלה. ועל זה לא ימכרו לשם עבד, שהרי הקדוש ברוך הוא היה.
 תפלות הרבים אפילו כמה הן תפלות שאינן מצדיקים וכלן
 נכנסות לפני הקב"ה ולא משגיח בחטאיהם

פָּנָה אֶל תְּפִלָּת וְגו' (קב, יח): [זוהר ח"א פ' ויחי (דף רלד.)] וַיִּקְרָא
 יַעֲקֹב אֶל בָּנָיו וַיֹּאמֶר הָאֶסְפוּ וְגו', רבי אבא פתח ואמר,

— זוהר תהלים —

(תהלים ק"ב) פָּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֶרְעָר וְלֹא בָזָה אֶת תְּפִלָּתָם. הָאֵי קָרָא אוֹקְמוּהָ, וְאַקְשׁוּ בֵּיהּ חֲבֵרִיָּא. (אלא תו אית ביה סטר קורדיטא) פָּנָה, הַקָּשִׁיב מִבְּעֵי לֵיהּ, או שָׁמַע, מֵאֵי פָנָה.

וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל בָּנָיו וַיֹּאמֶר הָאֶסְפוּ וגו'. רַבִּי אַבָּא פִּתְחָ וַאֲמַר, (תהלים קכ) פָּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֶרְעָר וְלֹא בָזָה אֶת תְּפִלָּתָם. פְּסוּק זֶה בְּאֲרוּהוּ, וְהִתְקַשׁוּ בּוֹ הַחֲבֵרִים. (אלא עור יש בו צד בציורים רבים) פָּנָה! ? הַקָּשִׁיב הֲיָה צְרִיךְ, או שָׁמַע. מַה זֶּה פָּנָה? אֵלֹא כָּל תְּפִלּוֹת הָעוֹלָם – תְּפִלּוֹת, וְתְּפִלַּת הַיְּחִיד לֹא נִכְנָסַת לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ אֵלֹא בִּכְחַח חֲזָק. שְׁעַד שְׁלֹא נִכְנָסַת אוֹתָהּ תְּפִלָּה לְהִתְעַטֵּר בְּמִקּוֹמָהּ, מִשְׁגִּיחַ בָּהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִסְתַּכֵּל בָּהּ, וּמִסְתַּכֵּל בַּחֲטָאֵי וּבִזְכוֹת אוֹתוֹ הָאָדָם, מַה שְּׂאִינוּ עוֹשֶׂה כֵּן בַּתְּפִלַּת הָרַבִּים, שֶׁתְּפִלַּת הָרַבִּים כְּמַה הֵן תְּפִלּוֹת שְׂאִינָן [מחבין] מִצְדִּיקִים, וְכֵלְן נִכְנָסוֹת לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא מִשְׁגִּיחַ בַּחֲטָאֵיהֶם. מִשּׁוֹם כֵּךְ פָּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֶרְעָר, מִהֲפֹךְ וּמִסְתַּכֵּל בָּהּ, וּמִסְתַּכֵּל [בזכותו] בְּמַה רָצוֹן נַעֲשֶׂה, וּמִי אוֹתוֹ הָאִישׁ שֶׁמִּתְפַּלֵּל תְּפִלָּה זֹו וּמֵהֶם מַעֲשִׂיו. מִשּׁוֹם כֵּךְ צְרִיךְ הָאָדָם לְהִתְפַּלֵּל תְּפִלָּה בְּצַבּוּר. מַה הִטְעַם? מִשּׁוֹם שְׁלֹא בָזָה אֶת תְּפִלָּתָם, אֵף עַל גַּב שְׁלֹא כָּלָם בִּכְוֹנָה וּרְצוֹן הַלֵּב. דְּבַר אַחֵר פָּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֶרְעָר – זֶה יְחִידִי שֶׁנִּכְלָל בְּרַבִּים. וּמִיֵּהוּ יְחִידִי שֶׁנִּכְלָל בְּרַבִּים? הֲוֵי אוֹמֵר זֶה יַעֲקֹב, שֶׁהוּא כָּלוּל בְּשְׁנֵי צַדִּידִים, וְקָרָא לְבָנָיו, וְהִתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ עֲלֵיהֶם. אִיזוֹ תְּפִלָּה שֶׁיִּתְקַבְּלוּ בְּשִׁלְמוֹת לְמַעְלָה? תְּפִלָּה שְׁלֹא יִשְׁמְדוּ בְּגִלּוֹת.

יֵשׁ תִּפְתָּב זֹאת לְדֹר אַחֲרֹן וְעַם נִבְרָא יִחַלֵּל יְיָ: כ בִּי
 הִשְׁקִיף מִמְּרוֹם קִדְשׁוֹ יְהוָה מִשָּׁמַיִם אֶל אֶרֶץ
 הַבֵּיט: כֹּא לִשְׁמֹעַ אֲנִקְתָּ אֲסִיר לִפְתֹּחַ בְּנֵי תְמוּתָהּ:
 כב לְסַפֵּר בְּצִיּוֹן שֵׁם יְהוָה וְתִהְיֶה לְפִירוּשָׁלָם:
 כג בְּהִקְבֵּץ עַמִּים יַחֲדוֹ וּמַמְלָכוֹת לְעִבְדֹת אֶת יְהוָה
 מִיָּד עֲנָה בְּדֶרֶךְ (כח) בָּחִי קֶצֶר יָמִי: כד אֲמַר אֵלַי
 אֵל תַּעֲלֵנִי בְּחֲצֵי יָמִי בְּדֹר הַזֵּה שְׁנוֹתֶיךָ: כו לְפָנַי
 הָאֶרֶץ יִסְדֹּת וּמַעֲשֵׂה יְדֶיךָ שָׁמַיִם: כז הִמָּה יֹאבְדוּ וְאַתָּה
 תַּעֲמֹד וְכֹלָם כִּבְגָד יִבְלוּ בְּלִבוֹשׁ תַּחֲלִיפָם וַיַּחֲלֹפוּ:
 כח וְאַתָּה הוּא וְשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתְמוּ: כט בְּנֵי עֲבָדֶיךָ יִשְׁבֹּנוּ
 וְזֶרַע לְפָנֶיךָ יִבֹּן:

קג א לְדוֹד בְּרָכִי נַפְשִׁי אֶת יְהוָה ^{אֲדֹנָיִהּ} וְכָל קָרְבִּי

אֶת שֵׁם קִדְּשׁוֹ: ב בְּרָכִי נַפְשִׁי אֶת יְהוָה ^{אֲדֹנָיִהּ}

— שִׁמוּשׁ תהלים —

לבקש רחמים על עקרה

לדוד ברכי (קג, א): [שימוש תהלים לפרק קג] ג"כ טוב לבקש רחמים על אשה שהיא עקרה ושם שלו הוא א"ה.

— זוהר תהלים —

את ה' - זו שלמות הכל. את ה' - הפלל של הפל

לְדוֹד בְּרָכִי נַפְשִׁי וְגו' (קג, א): [זוהר ח"א פ' לך לך (דף 19.)] כְּמוֹ כֵּן (שם קג) לְדוֹד בְּרָכִי נַפְשִׁי אֶת ה'. מְשׁוּם דְּרָגְתּוֹ אָמַר. וְמָה אָמַר בְּרָכִי נַפְשִׁי אֶת ה'? אֶת - לְהַתְקַשֵּׁר בְּקֶשֶׁר לְמַעְלָה. וְכָל קָרְבִּי, מִי הֵם קָרְבִּי? אֵלּוּ שְׁאֵר חַיּוֹת הַשָּׂדֶה שֶׁנִּקְרְאוֹת קָרְבִּים, כְּמוֹ שְׁנָאֵמַר (שיר ה) וַיַּעַי הָמוֹ עָלָיו. דְּבַר אַחֵר בְּרָכִי נַפְשִׁי - בְּשִׁבְלִיו הוּא אָמַר. אֶת ה' - זו שְׁלֵמוֹת הַכֹּל. אֶת ה' - הַכָּלָל שֶׁל הַכֹּל.

לְדוֹד בְּרָכִי נַפְשִׁי וְגו' (קג, א): [זוהר ח"ב פ' ויקהל (דף קצ"ט.)] שְׁבָעָה דִּינִים יַחְלְפוּ עַל הָאָדָם כְּשִׁיּוּצָא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה. אֶחָד - אוֹתוֹ דִּין עָלְיוֹן כְּשִׁיּוּצָאֵת הָרוּחַ מִן הַגּוּף. ב' - כְּשִׁמְעָשִׂיו וּדְבָרָיו הוֹלְכִים לְפָנָיו וּמַכְרִיזִים עָלָיו. ג' - כְּשֶׁנִּכְנַס לְקִבְרֵה. ד' - דִּין הַקִּבְרֵה. ה' - דִּין הַתּוֹלַעַת. ו' - דִּין הַגֵּיהֶנֶם. ז' - דִּין הָרוּחַ שֶׁהוֹלֶכֶת וּמְשׁוּטְטֶת בַּעוֹלָם וְלֹא מוֹצֵאת מָקוֹם מְנוּחָה עַד שִׁישְׁלָמוּ מַעֲשָׂיו.

וְהָרִי בְּאֶרְנוֹ, שְׁבָעָה דִּינִים יַחְלְפוּ עַל הָאָדָם כְּשִׁיּוּצָא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה. אֶחָד - אוֹתוֹ דִּין עָלְיוֹן כְּשִׁיּוּצָאֵת הָרוּחַ